

Nguyệt Lão

Lưu
Bà
Đạo

Dịch giả: trannhubaongoc

Mục lục

Phần I - Chương 01 - 02 - 03 - 04

Phần I - Chương 05 - 06 - 07 - 08

Phần II - Chương 09 - 10

Phần II - Chương 11 - 12 - 13

Phần II - Chương 14 - 15 - 16

Phần III - Chương 17 - 18 - 19

Phần III - Chương 20 - 21

Phần III - Chương 22 - 23 - 24

Phần IV - Chương 25 - 26 - 27 - 28

Phần IV - Chương 29 - 30 - 31

Hậu ký (Hết)

NGUYỆT LÃO

Cửu Bả Dao
dtv-ebook.com

Phần I - Chương 01 - 02 - 03 - 04

PHẦN 1 - CHƯƠNG 1

“Có một số chuyện, vạn năm cũng sẽ không thay đổi.”

Tôi nằm trên mặt đất, lúc này đây, có hai vấn đề đang đợi tôi suy nghĩ.

Vấn đề thứ nhất, thế giới này sao lại cho tôi một trò đùa tàn nhẫn đến vậy?

Vấn đề thứ hai, Tiểu Mi có chuyện gì sao?

Có lẽ thời gian còn lại của tôi không còn nhiều, vì vậy tôi lập tức bỏ qua vấn đề vô bổ đầu tiên.

Tôi thử ng ưỡn dậy nhưng tay chân lại không nghe theo chỉ thị, chỉ giật nhẹ.

Giọt nước mưa cứ thế rơi thẳng vào mắt tôi, nhưng đến sức lực để nhắm mắt lại cũng không thể có, tôi muốn lớn tiếng hét lên, nhưng lại cảm thấy rên rỉ thích hợp hơn.

Nhưng tôi thật sự lo lắng cho Tiểu Mi.

Cho dù tôi sắp chết, tôi cũng muốn nhìn thấy Tiểu Mi một lần.

Cho dù tôi sắp chết, tôi cũng không muốn Tiểu Mi chịu bất cứ tổn thương nào.

Tiếng mưa rơi như trút nước dần dần đọng lại bên tai, xung quanh tôi hình như im ắng trở lại.

Tôi không cảm thấy được hơi thở của chính mình, trước mắt tôi là một mảng tối đen, đến cảm giác hoảng hốt khi những giọt mưa rơi trên người tôi cũng trở nên tĩnh lặng.

Đây là dấu hiệu gì?

Chẳng lẽ tôi sắp chết rồi sao?

Trời ơi! Hãy cứu tôi! Hãy cho tôi nhìn thấy Tiểu Mi lần nữa!

“Luân! Anh tỉnh lại đi.”

Giọng nói gấp gáp.

Giọng nói mà tôi đã chờ đợi rất lâu.

Ánh mắt tôi lập tức sáng trở lại chẳng lẽ đây chính là hồi quang phản chiếu trong truyền thuyết?

Tiểu Mi vội vã nói:

“Luân, anh phải cố chịu đựng! Em lập tức gọi xe cấp cứu!”

Xe cấp cứu? Ở nơi rừng núi hoang vu này?

Tôi nhìn gương mặt đầy nỗi sợ hãi của Tiểu Mi lên tiếng an ủi:

“Vẫn may là em chưa đồng ý với anh... Nếu không... Nếu không em lỡ nặng rồi.”

Tiểu Mi ôm tôi khóc lớn:

“Em đừng ý! Em đừng ý! Em đừng ý!”

Trước lúc chết có thể nghe được câu nói ngày đêm mong đợi, tôi cảm động nhìn mãi... Nhìn mãi người vợ không có duyên với mình ở trước mắt.

Dưới cơn mưa như trút nước, Tiểu Mi ôm chặt lấy tôi.

Có lẽ, tôi nên nhắm mắt lại rồi.

Cám ơn ông trời.

Ông đã cho tôi nghe được điều hạnh phúc trong cuộc đời này.

Tạm biệt.

Tiểu Mi.

Anh yêu em.

Anh rất yêu em.

PHẦN 1 - CHƯƠNG 2

“Thạch Hiếu Luân.”

Tôi bước lên trước một bước, cảm thấy chờ đợi sự an bài của số phận.

Tôi phải giải thích một chút, lúc còn sống tôi không phải là người thích đông dãi, lúc chết rồi cũng chẳng phải là kẻ lười thôi, nói tôi lười biếng cũng được, tóm lại thì tôi đã bỏ qua rất nhiều lời giải thích: Sau khi chết đi tôi rơi vào một vòng xoáy tối tăm, trước mặt xuất hiện ánh sáng trắng, ngoài tôi ra còn có cả một đám linh hồn chết cùng thời gian với tôi, cũng bị số phận đưa đẩy xuống nơi phán xét của âm tào địa phủ này mà chờ đợi.

Địa ngục chẳng phải cũng chỉ có vậy thôi sao? Thật ra nó cũng không khác biệt mấy so với tưởng tượng của tôi trước đây.

Có đi đâu địa ngục không có Diêm La Vương mặt mày hung ác... Có lẽ có, nhưng tôi chưa gặp được, chỉ có một tảng đá khổng lồ nằm sừng sững giữa địa ngục, trên đó viết hai chữ to đỏ như máu - “Vận Mệnh”.

Nói thẳng ra, tôi không lên thiên đàng mà lại chạy đến địa ngục báo danh, lúc đầu thực ra tôi vô cùng tức giận sự bất công này; lúc nhỏ trừ việc

tiện tay dắt dê ra, tôi chưa làm qua việc gì xấu; nói đến hiếu thuận với cha mẹ, năm mười hai tuổi bố mẹ tôi gặp tai nạn qua đời, vì thế đến cơ hội hiếu thuận với cha mẹ tôi cũng không thể có.

Tóm lại, tôi cảm thấy rất tức giận đối với việc bị đưa vào địa ngục.

Càng vô cùng khó chịu đối với sự trêu đùa vô tình của số phận.

“Tại sao tôi không thể lên thiên đàng?”

Tôi nhìn chăm chăm vào hai chữ Vận Mệnh trên bia đá lớn tiếng nói.

Vận Mệnh nhìn lại tôi, cười chế giễu: “Người đã làm qua việc gì tốt để có thể cho người lên thiên đàng?”

“Nhưng tôi cũng không làm qua điều gì xấu!”

Tôi nhìn nét mặt không chút biểu cảm của Vận Mệnh.

Tuy tảng đá không có biểu cảm gì, nhưng tôi vẫn cảm thấy là nó đang cười trên nỗi đau của người khác.

“Vậy làm bao nhiêu việc tốt mới được lên thiên đàng người biết không?!”

Một hồn ma mặc áo quan phục đen bước tới quất lớn, ném cho tôi một quyển sách dày cộm, bên trong ghi chép lại hàng ngàn quy định.

“Được, cho dù tôi không đủ tư cách lên thiên đàng, nhưng vì sao lại trêu đùa tôi, để cho tôi bị sét đánh chết khi đang cầu hôn!”

Tôi gào thét lên, tức giận tranh luận lí lẽ, nếu đổi là người khác cũng đều oán hận với cách chết tã tễ như thế.

Tôi nhớ sự sững sốt mà Vận Mệnh mang đến cho tôi khoảng mười lăm phút trước.

Tôi đang tắm mình dưới trận mưa xối xả trong rừng sương mù, giờ bó hoa đã bí mật chuẩn bị từ trước ra, hưng phấn nói lời cầu hôn với người bạn gái đã yêu hơn mười năm, đúng lúc này thì một tia sét rực lửa đánh xuống.

Nghe cứ như tuyên tranh đúng không?

Là ai thì cũng đều phản nộ không thôi.

“Đó là số phận của người, không có liên quan gì với Thần Chết.”

Vận Mệnh khinh miệt nhìn tôi.

“Vả lại, nguyện vọng của người trước khi chết cũng đã thực hiện được. Người cũng nên biết đủ rồi.”

Tôi trăn mặc.

Có thể được nhìn thấy Tiểu Mi một lần cuối, thậm chí có thể nghe được lời hứa hẹn đẹp đẽ ấy của Tiểu Mi, tôi biết... Tôi nên thỏa lòng rồi.

Vận Mệnh buông một tiếng thở dài rồi nói:

“Con đường luân hồi vốn nhiều trắc trở, sao có thể mọi việc đều như ý muốn, hà tất phải cố chấp?”

Tôi đứng trước Vận Mệnh to lớn ấy bỗng cảm thấy uất ức và bất lực.

Tuy tôi chỉ mới hai mươi sáu tuổi, nhưng chết thì đã chết rồi, chẳng lẽ có thể sống lại được sao? Tôi chỉ có thể tiếp nhận sự vô tình của số phận, hi vọng Tiểu Mi hiện giờ đang khóc vì tôi có thể tìm được nơi nương tựa tốt.

Mong cô ấy sẽ nhớ tôi suốt đời.

“Đi đi, đi đến nơi người nên đến.”

Vận Mệnh nói xong, một hồn ma mặc quan phục màu đen khác đến nhận tôi, dẫn tôi băng qua tầng tầng lớp lớp những ngôi nhà lớn, rồi tiến vào một căn phòng mà hàng ngàn hồn ma mới đang ng ồi. Bên trên căn phòng viết ngày 01.04.1999, à... Là ngày chết của tôi, có lẽ cũng là ngày giỗ của mấy nghìn hồn ma ở đây. Cùng chết trong ngày lễ nói dối, âu cũng là duyên phận.

Những hồn ma mới bên cạnh tôi có hồn ma bụng rách ruột lòi, có hồn ma tự ôm đầu mình, có hồn ma đã gãy mất tay chân, có hồn lại không cam tâm chết oan gào thét đòi báo thù nhưng không ai thèm chú ý đến.

Nhưng đa số thân hình của những hồn ma mới nhìn vẫn còn tạm được, không phải xanh xao vàng vọt thì cũng mang một cái đầu hói giống như mười nguyên nhân đặc trưng đầu tiên của bệnh ung thư vậy.

Còn tôi, toàn thân đen kịt bởi lớp da bị cháy khét.

Bảy ngày tiếp theo, tôi ng ồi cùng những hồn ma mới để nghe Giảng Sư địa ngục nói về thuyết luân h ồi, nội dung không ngoài những thứ như có lòng tốt sẽ được báo đáp hay ác giả ác báo.

Chỉ có đi đầu bài học về luân h ồi của một vị Giảng Sư khác có hứng thú hơn rất nhiều, giới thiệu rất nhiều lựa chọn khác ngoài việc nhanh chóng đi đầu thai.

Con người chết đi, cho đến heo, dê v.v... hay vạn vật đã chết, ngoài lên thiên đàng, đều phải đến người nắm giữ tín ngưỡng của mình để báo danh, hồn ma không có tín ngưỡng hoặc bất hạnh vì tín ngưỡng sai lầm (đơn giản ví như bái lạy mấy mươi năm ở miếu, lại phát hiện ra trong miếu không có thần), đều do đại tôn giáo nơi người đó chết nhận về

Tôi chết đi, lại chạy đến địa ngục kiểu Trung Quốc, tức là phải tiếp nhận trò chơi luân h ồi này.

Nghĩ lại cũng tốt, so với những linh hồn của Thiên Chúa Giáo vẫn còn may mắn, bọn họ phải ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, đợi chờ phán xét cuối cùng của Thượng Đế phán xuống mới được thả ra.

Giảng Sư nói, nếu muốn đầu thai có thể lập tức đến cánh cửa luân hồi, uống chén canh Mạnh Bà để quên đi hết thủy kí ức trong kiếp trước là được, nhưng không đảm bảo kiếp sau sẽ đến nhà nào, đất nước nào, hay trở thành loài động vật nào... Vận mệnh thì không thể đoán trước, lỡ như biến thành động vật ăn phân hoặc cây dừa, vậy chỉ có thể nói rằng kiếp trước đã không tu.

Vì mong có được cơ hội kiếp sau đầu thai vào nơi tốt hơn, Giảng Sư khuyên chúng tôi trước khi uống bát canh Mạnh Bà nên đọc thêm nhiều kinh Phật nhiều hơn một chút, mang theo một chút từ bi và huệ căn đi đầu thai chỉ có tốt chứ không có xấu, có thể tăng thêm cơ duyên tốt lành cho kiếp sau.

Hàng ngàn hồn ma dùng rất nhiều thời gian để đọc kinh Phật, khung cảnh rất đẹp mắt.

Tôi cũng đọc cùng mấy ngày đêm, tôi nghĩ, đọc nhiều kinh Phật một chút có thể giúp kiếp sau của tôi gặp lành tránh dữ, lúc cầu hôn không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra nữa.

PHẦN 1 - CHƯƠNG 3

Giảng Sư cũng đề cập đến rất nhiều chức danh Thần ở địa ngục, làm tôi cảm thấy rất hứng thú.

“Nếu không vội đi đầu thai, cũng được, các người có thể chọn một chức Thần để làm, nếu làm tốt thì có thể làm luôn, tích chút âm đức, sau này vận mệnh có thể giúp các người có cơ may đầu thai tốt hơn.”

Giảng Sư nói.

“Giống như Thần Thổ Địa sao?”

Một hồn ma nữ chỉ còn lại một nửa cái đầu hỏi.

“Thần Thổ Địa chỉ là một trong số đó, còn có Giảng Sư giống như ta, Cai Ngục, Mạnh Bà, Thần Chết, Nguyệt Lão, Thần Hộ Mệnh, hộ vệ Thành

Hoàng v.v... Nhưng ta cũng nói trước, nếu làm Thần mà biểu hiện không tốt, thì vận mệnh các người sau khi luân hồi sẽ càng có nhiều phong ba, ví như đầu thai vào gia đình rối ren, thì nguy cơ biến thành kẻ phạm tội càng cao.”

Giảng Sư trịnh trọng nói.

“Làm một vị Thần có thể làm được bao lâu?”

Hồn ma một người mẹ đáng thương ôm đứa con đã chết trong tay hỏi. Tôi đoán, cô ấy muốn ở bên cạnh đứa con vừa ra đời chưa bao lâu thêm một lúc.

“Con của người còn quá nhỏ, không thích hợp làm Thần cùng người, đọc xong kinh sẽ đưa đi đầu thai.”

Giảng Sư nhìn ra được tâm tư của người mẹ kia.

Người mẹ cúi đầu buồn bã, nhìn đứa con còn chưa thành hình trong lòng rơi nước mắt.

“Vậy tôi nhường vị trí của tôi lại cho đứa bé!”

Tôi nói lớn.

Giảng Sư lắc đầu nói:

“Không thích hợp chính là không thích hợp, xin lỗi.”

Lúc này một vị Quỷ quan mặc áo choàng đen khác bước ra nói:

“Nếu hồn ma nào có lòng sau này muốn phục vụ chúng sinh, thì hãy đi theo ta, còn nếu muốn sớm đầu thai thì hãy đi theo Mạnh Bà ở bên tay trái ta. Cho các người một ngày suy nghĩ.”

Tôi ngồi dưới đất, nhìn hàng ngàn hồn ma bên cạnh chau mày, rồi nghĩ về Tiểu Mi.

Chẳng biết cô ấy bây giờ có đang khóc đến đỏ cả mắt không?

Tôi biết Tiểu Mi yêu tôi.

Thực ra là do tôi nỗ lực cố gắng để có được.

Ngày đầu tiên phân lớp của năm thứ ba cấp Tiểu học, tôi được phân ngồi cạnh cô bạn gái tóc ngắn, giây phút cô ấy đặt ba lô xuống, tôi biết rằng, người con gái bên cạnh này sẽ là vợ tôi trong cuộc đời này.

Bạn hỏi tôi tại sao lại có thể chắc chắn như vậy?

Tôi không biết.

Nhưng đi đâu này không liên quan gì đến khả năng tán gái, chỉ là tôi tin chắc rằng, những thứ khác trong cuộc đời tôi đều có thể không cần, tôi chỉ cần người con gái này ở bên cạnh. Vì vậy, thượng đế nhất định sẽ giao hạnh phúc của người con gái này cho tôi, bởi vì cuộc đời tôi chỉ cần có cô ấy.

Khái niệm tình yêu này trở thành đi đầu cốt lõi của đời tôi.

Tôi không giống với các bạn nam cùng trang lứa. Tôi không thích chạy theo những “trò chơi điện tử cũ mới”, không thích trò ném đất vào những cô bạn gái đang chơi nhảy lò cò. Lúc tan học tôi chỉ thích ngồi tại chỗ vẽ vời, vẽ cuộc đại chiến giữa robot và quái thú.

Cô bạn ngồi bên cạnh tôi - Tiểu Mi - Có khi ngồi xem tôi biểu diễn cuộc đại chiến trên giấy, có khi còn đưa ra một số ý kiến chiến lược.

“Quái thú có ba con, robot chỉ có một, vì sao bạn không vẽ thêm hai con robot nữa?”

Tiểu Mi nhìn những nét nguệch ngoạc trên quyển vở toán học.

“Một robot cũng có thể đánh thắng rồi.”

Tôi vừa nói vừa vẽ thêm một cây súng Ray trên cánh vai của robot.

“Thắng mới lạ.”

Tiểu Mi không đồng ý, bèn lấy gôm muốn tẩy đi hai con quái thú.

“Nếu không vẽ như vậy, làm sao chúng tỏ robot lợi hại như thế nào?”

Tôi ngăn cục gôm của cô bạn lại.

“Vậy cậu có thể vẽ robot sắp thua trận, sau đó bạn của nó tới cứu.”

Tiểu Mi nói.

“Nghỉ giữa tiết có mười phút không đủ thời gian để vẽ.”

Tôi nói cho có lệ. Thực ra robot chính là hình ảnh phản chiếu của tôi, không ai có thể ngăn chặn sự lợi hại của tôi.

“Vậy nghỉ giữa tiết của tiết tiếp theo, bạn có thể tiếp tục vẽ?”

Tiểu Mi nói.

“Chẳng phải nghỉ giữa tiết của tiết tiếp theo bạn sẽ đi chơi trốn tìm sao?”

Tôi tẩy đi chiếc răng của quái thú rồi vẽ nó lại càng to hơn.

“Bạn vẽ robot thứ hai thì mình sẽ xem tiếp.” Tiểu Mi nói.

“Thôi được rồi, vậy thì mình sẽ vẽ bạn đến cứu mình vậy.” Tôi nói.

“Thật không?!” Tiểu Mi vui mừng nói.

Từ đó, tình bạn hai robot gắn bó, cùng nhau tương trợ, tính cho đến khi tốt nghiệp Tiểu học, những quái thú chết dưới tay chúng tôi nhiều không đếm xuể, những lần cứu vớt thế giới cũng đếm không hết được.

“Này! Đừng ngần ra nữa! Xưng hô thế nào đây?”

Một h ần ma nam khỏe mạnh đầu mắc kẹt con dao thái rau đột nhiên
ng ồi xồm xuống cạnh tôi hỏi.

Tuy ở đây người chết vô số, nhưng chết loại này thì lần đầu được thấy,
tôi không nhịn được cười.

“Đừng có nhìn con dao trên đầu tớ, tớ đánh nhau cùng một đám lưu
manh, lấy một địch mười, sau cùng bị một tên du côn chém một nhát...
CMN (con mẹ nó), hại tớ chết trẻ!”

Dao Thái Rau sờ con dao trên đầu mình rồi tức giận chửi.

“Tại sao không phải là đao võ sĩ?”

Tôi kìm không cười lên.

“Tớ đâu có biết rằng chúng nó không có đẳng cấp như vậy, CMN, hại
tớ chết khó coi như vậy.”

Dao Thái Rau nhìn tôi rồi bật cười:

“Thế cậu thì sao? Người da đen?”

Tôi nhìn làn da bị cháy đen của mình:

“Tớ tham gia cuộc thi vẽ tranh lên người, bị bôi đen toàn thân, nhưng
tim bỗng nhiên tê liệt, chắc là trong màu vẽ có độc.”

Dao Thái Rau nói:

“Không muốn nói thì thôi, tớ nhìn cậu lại nghĩ là bị ga nổ chết ấy chứ.”

Tôi trả lời:

“Tớ nhìn cậu là đi trên đường, bị bà thím đang nấu cơm không cẩn thận làm rơi dao xuống trúng cậu ấy.”

Dao Thái Rau đỏ mặt nói:

“Ồi, làm sao cậu biết?”

Tôi cười lớn:

“Cậu nghĩ cậu rất xui xẻo sao? Không cần ngại, thực ra tớ là bị sét đánh chết, hừ ... Lại đúng thời điểm quan trọng trong lúc đang cầu hôn bạn gái!”

Dao Thái Rau nói:

“Nói không chừng cậu là người xui xẻo nhất trong ngày 01.04, thật không hồ là ngày lễ nói dối.”

Tôi gật đầu nói:

“Vẫn may là khi đó bạn gái tớ không bị sét đánh trúng cùng, nếu không tớ không phải chết vì bị sét đánh mà là chết vì áy náy.”

Dao Thái Rau hỏi:

“Thực ra chết cùng nhau càng tốt chứ sao? Trên đường đến hoàng tuyền có bầu có bạn. Cậu xem chúng ta như bây giờ không tốt hay sao, không đợi đi đầu thai thì cũng được làm Thần.”

Tôi lắc đầu.

Không hiểu sao, tôi luôn cảm thấy Tiểu Mi còn sống trên thế gian, đôi lúc nhớ vệt tôi, có khi khóc vì tôi, như vậy sẽ tốt hơn.

Bởi vì, nếu như chúng tôi cùng nắm tay nhau đi đầu thai, kiếp sau có rất nhiều điều không chắc chắn, tôi thà rằng để cho Tiểu Mi dùng cả cuộc đời cô ấy để nhớ vệt tôi.

PHẦN 1 - CHƯƠNG 4

Dao Thái Rau nhìn thần sắc ảm đạm của tôi bèn chuyển chủ đề

“Này! Tớ rất thích cậu! Lúc này cậu sẵn lòng nhường chức Thần cho đứa bé kia, thật không dễ dàng gì!”

Tôi nói:

“Cũng không có gì, vừa này Giảng Sư không phải đã nói rồi sao? Nếu làm Thần mà làm không tốt, kết cục cũng thế thảm lắm!”

Dao Thái Rau gãi đầu:

“Có lẽ là tớ rất muốn làm Thần, vì vậy thật không dễ dàng gì mà đem vị trí này nhường cho người khác.”

Lúc này, một hồn ma phụ nữ tóc dài, mặc áo đỏ, một mắt trắng dã, lưỡi lè ra bò đến bên cạnh tôi nói:

“Tôi cũng muốn làm Thần.”

Shit ! Xem ra cô ta là một ác ma đã treo cổ tự tử.

Ma nữ tóc dài rầu rĩ:

“Tôi đã xem qua quyển sách hướng dẫn các quy tắc ở địa ngục, tôi là người tự sát, trong vòng một trăm năm không thể đầu thai, chỉ có thể ở đây đọc kinh niệm Phật thôi. Nhưng mà nếu được làm Thần, thì có thể ra ngoài hít thở không khí rồi.”

Tôi thực sự không dám nhìn thẳng vào con mắt cô ấy, chỉ có thể nhìn một bên mặt an ủi:

“Một trăm năm cũng tốt, sau khi đầu thai đã là thế kỷ hai mươi hai rồi, nhân gian nhất định thay đổi đến lóa mắt.”

Dao Thái Rau cũng phụ họa theo:

“Đúng vậy, tôi nghĩ rằng tự sát thì vĩnh viễn cũng không được siêu sinh kìa.”

Ma nữ tóc dài cặm sách hướng dẫn các quy tắc ở địa ngục rồi nói:

“Các người nhất định chưa xem hết nó. Vốn dĩ tự sát thì vĩnh viễn không siêu thoát được, nhưng mấy mươi năm nay dân số quá đông, số lượng hồn ma tự sát cũng tăng bộc phát, hồn ma lo việc quản lí địa ngục lại thiếu, nên mới sửa thành trong vòng một trăm năm không được luân hồi.”

Tôi xem quyển sách dày hướng dẫn các quy tắc ở địa ngục đó rồi nói:

“Vậy cô định làm Thần gì?”

Ma nữ tóc dài cười nham nhở, đến nỗi làn da đã cháy khét của tôi cũng nổi cả da gà.

Không chỉ người mới sợ ma, theo tôi thấy, ngay cả ma cũng sợ ma.

Cười nham nhở khoảng chừng năm phút, đến nỗi tôi cùng Dao Thái Rau đầu như sắp chết lần thứ hai, ma nữ tóc dài đó mới lặng lẽ nói:

“Tôi muốn làm Thần Chết, tôi muốn bọn họ chết cùng!”

Vẫn may là mặt tôi đã đen đi, nếu không cô ấy nhất định sẽ phát hiện ra sự thay đổi lớn trên khuôn mặt tôi mất.

Con dao trên trán của Dao Thái Rau xem ra cũng trở nên rất nặng nề, cậu ta miễn cưỡng nói:

“Những gì đã qua thì cho nó qua đi, vận mệnh sẽ làm kẻ thù của cô gặp ác giả ác báo thôi.”

Ma nữ tóc dài lắc đầu nói:

“Hắn ta là một tên cảnh sát khốn kiếp, không những lừa đi hết tất cả số tiền kiệt kiệt của tôi, còn đìem chết đũa con tội nghiệp của tôi, tôi đến sở cảnh sát báo án hắn, lại bị đồng nghiệp của hắn giam lại, vu oan tôi rồi giết

chết cả con của tôi, khi ở trong trại giam tôi còn bị chúng dùng hình chơi đùa, ha ha ha, tôi tự sát quả nhiên là đi đâu đúng đắn! Tôi thực sự đã trở thành ác quỷ! Tôi nhất định phải trở thành Th ần Chết để tự tay mình lấy mạng h ắn!”

Tôi cùng Dao Thái Rau gật gật đ ầu, tức giận nói:

“Đúng! Lấy mạng cả bọn đ ồng đảng đó luôn đi!”

Ma nữ tóc dài cảm kích nói:

“Cảm ơn. Còn các người? Muốn làm Th ần gì?”

Dao Thái Rau nói:

“Tôi muốn làm Nguyệt Lão.”

Tôi hỏi:

“Vì sao?”

Dao Thái Rau nói:

“Bởi vì tớ vẫn chưa vội đi đ ầu thai! Không dễ gì mới chết, trở thành linh h ồn mà ai cũng không nhìn thấy được, lại được làm Nguyệt Lão chắc hẳn có thể đi đây đi đó không bị hạn chế, vì thế tớ muốn nhân cơ hội này nhìn trộm con gái tớ, nhìn cả những cặp tình nhân ân ân ái ái, nói tóm lại, cơ hội làm người, làm heo, làm chó thì còn nhi ều, tại sao không nhân cơ hội làm linh h ồn để được vui vẻ một chút?”

Chính xác!

Tôi nhìn qua chương mục của quyển sách hướng dẫn các quy tắc ở địa ngục, làm Th ần Thổ Địa thì có khu vực cố định, việc quản lí cũng rườm rà phi ền phức, nhưng mặt tốt là dễ dàng có được sự sùng bái tín ngưỡng của dân gian, có thể tăng âm đức, hơn nữa, quy ền hành trong khu vực Th ần Thổ Địa quản lí là rất lớn.

Các chức Thần khác tôi cũng lược kể, nói tóm lại, Thần Hộ Mệnh thì phải ở bên cạnh chủ nhân để che chở cho chủ nhân, hộ vệ Thành Hoàng thì giống như binh lính cũng là đang tích âm đức, còn Cai Ngục, Mạnh Bà và các Giảng Sư đều phải ở tại địa ngục để phục dịch.

Chỉ một câu, đầu không có tự do.

Còn trong các chức Thần thì Thần Chết và Nguyệt Lão là hai chức Thần tự do nhất.

Hầu hết người ta chết đầu là do vận mệnh dẫn dắt, quy luật của địa ngục hoàn toàn quản không nổi, cũng không ép buộc được (vận mệnh đúng là kỳ diệu). Mà nhiệm vụ của Thần Chết chính là tuân theo mệnh lệnh của Phán Quan địa ngục, chịu trách nhiệm lấy hồn của đối tượng được chỉ định về, có khi là vì nợ mạng kiếp trước, có khi là vì tạo ác đầy trời, tình huống đặc biệt nhất thì đó cũng chỉ là thời gian chết của bệnh nhân cần được Thần Chết xác nhận rồi mới lấy hồn mà thôi.

Nhưng những lúc Thần Chết không có nhiệm vụ, có thể tùy ý đi dạo, nếu như nhìn thấy những người ác bị Phán Quan địa ngục bỏ sót, thì có thể căn cứ vào chức trách thông báo với Phán Quan, khi được sự cho phép thì có thể lấy hồn người đó. Điểm này được rất nhiều ác ma đang chờ đợi báo thù yêu thích.

Đi đâu cần chú ý duy nhất, ngộ nhớ lấy hồn nhầm người vậy thì thảm.

Kiếp sau chuẩn bị đi đâu thai làm kiến hoặc gián đi!

Nguyệt Lão thì sao?

So với Thần Chết càng tự do hơn, ngoài việc mai mối cho những cặp đôi được chỉ định ra, những lúc khác có thể tự mình phán đoán để kết đôi, chỉ cần dùng hết những sợi dây hồng được phân ở trong tay là có thể báo cáo kết quả nhiệm vụ.

Có tính nguy hiểm trong chức vị này không? Chết giãm! Đương nhiên là có!

Nếu như se nh`ân nhân duyên, tạo ra tỉ lệ các đôi không hạnh phúc nhiều hơn các đôi hạnh phúc, vậy thì chúc mừng bạn! Nếu may mắn, kiếp sau có thể trở thành dân tị nạn Ethiopia, còn nếu bất hạnh, thì chuẩn bị làm một con cá voi ngoài ý muốn bị mắc kẹt trong sa mạc đi!

“Cậu thì sao? Darlie(*)? Hay là đi đầu thai?”

(*) Darlie: nhãn hiệu kem đánh răng phổ biến ở Đài Loan, là một quý ông mang Veston đen. Vì Thạch Hiếu Luân da bị cháy đen nên được ví như vậy.

Dao Thái Rau vỗ đôi vai đã cháy khét của tôi.

Tôi suy nghĩ rồi nói:

“Giống cậu, làm Nguyệt Lão.”

NGUYỆT LÃO

Cửu Bả Dao
dtv-ebook.com

Phần I - Chương 05 - 06 - 07 - 08

PHẦN 1 - CHƯƠNG 5

Dao Thái Rau vui vẻ nói:

“Không tệ! Vậy chúng ta cùng làm Nguyệt Lão!”

Ma nữ tóc dài tò mò:

“Tại sao người cũng muốn làm Nguyệt Lão?”

Tại sao ư?

Tại sao tôi lại muốn làm Nguyệt Lão?

Tôi sờ trong túi của chiếc quần đã bị cháy rụi, lấy ra một cái hộp đựng nhẫn bằng nhung.

“Tôi muốn nhìn thấy vị hôn thê của tôi.” Tôi nói.

“Nhà cậu rốt cuộc ở đâu?”

Tôi cùng người anh em tên Nghĩa đang ngồi xổm trước cây dừa ở cổng trường, trước ngực thêu chữ lớp bốn của năm thứ năm.

“Rất xa!”

Tiểu Mi cầm tay em gái đang học năm thứ ba, buồn chán đá những hòn đá trong lúc đợi bố lái xe đến đón.

“Em H ồng, nhà em rốt cuộc ở đâu?”

Tôi nhìn em gái của Tiểu Mi, vừa hỏi vừa chơi bài cùng Nghĩa.

“Em tên là H ồng Thanh Mẫn! Không phải là em H ồng!”

Em H ồng đỏ mặt gào lên.

“Bố mình đến r ồi!”

Tiểu Mi mắt sáng lên, kéo tay em gái đi v ề hướng chiếc xe màu xanh.

Tôi vút vội những lá bài xuống, buộc lại dây giày.

Nghĩa thu dọn lại những lá bài, cười nói:

“Tớ đến nhà cậu chơi điện tử trước đây!”

Tôi nhìn chiếc xe đóng cửa, chạy d ần v ề phía đường có cột đèn giao thông, thế là tôi cũng chạy đuổi theo, còn nói vọng lại:

“Cậu nói với mẹ tớ rằng tớ sẽ v ề nhà muộn nhé!”

Sau ô cửa xe là hai khuôn mặt đang cười hi hi ha ha khi nhìn tôi ở phía sau đang vội vàng để bắt kịp.

Đuổi kịp xe? Đúng r ồi, cũng may mà chính phủ sáng suốt dựng nhi ều cột đèn giao thông, nếu may mắn, trong trường hợp đèn đỏ d ể chúng, tôi có thể tăng tốc chạy chừng hai cây số.

Chết tiệt! Nếu mẹ tôi chịu mua cho chiếc xe đạp, thì tôi có thể sớm đã đuổi kịp đến nhà của Tiểu Mi r ồi!

Tôi không được r ồi... Hôm nay lại thất bại nữa, chỉ có thể nhìn hai khuôn mặt nháy mắt làm trò sau ô cửa xe, d ần d ần biến mất trong tiếng trống nhịp tim đang đập dữ dội của tôi.

Lúc đó tôi mới hiểu được, nếu con gái học ở trường cách xa nhà, thì sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe của con trai như thế nào.

“Cô ấy thật hạnh phúc.”

Ma nữ tóc dài an ủi tôi.

“Darlie, cậu sẽ tự tay mình buộc dây tơ hồng cho cô ấy chứ?”

Dao Thái Rau tựa như cười.

“Tớ không biết. Chỉ là muốn nhìn cô ấy thêm vài lần.”

Tôi chán ngán nói.

Thời gian suy nghĩ một ngày cũng đã trôi qua, tôi cũng đã xem kỹ chức trách của Nguyệt Lão.

Một vị Quỷ quan dẫn những linh hồn muốn đi đầu thai lên chiếc cầu Mạnh Bà, một vị Quỷ quan khác dẫn tám mươi ba linh hồn vào điện Thần chức.

“Báo cáo. Ca ngày 01.04, Thổ Địa: 20. Hộ Mệnh: 12. Lính Thành Hoàng: 5. Cai Ngục: 2. Giảng Sư: 5. Thần Chết: 20. Nguyệt Lão: 16. Báo cáo hết.”

Quỷ quan đọc xong liễn rồi đi, tiếp sau đó, chúng tôi được các vị Thần khác nhau dẫn đi.

Lúc tách ra, tôi cùng Dao Thái Rau vẫy tay nói lời tạm biệt sau cùng với người phụ nữ tóc dài, chúc cho cô ấy báo thù được thành công.

“Sau này gặp lại.”

Người phụ nữ tóc dài chào.

Các vị Thần dẫn đường mang chúng tôi xuyên qua núi Hỏa Diệm rục lửa, đến một vách núi dựng đứng hiểm trở.

“Bước lên đám mây đi, giống như leo cầu thang vậy.”

Người chỉ dẫn nói xong liền bước lên những nấc thang mây bay bổng.

Chúng tôi cũng bước lên theo, chỉ nhìn thấy bầu trời đỏ rực ở địa ngục dần chuyển sang màu vàng nhạt, khi càng tiến lên phía trước, bầu trời ấy từ từ chuyển dần sang màu xanh nhạt.

Lúc ấy, bầu trời xuất hiện cảnh kỳ.

Một hồ nước xanh thăm treo ngược trên đầu chúng tôi, lớn và đẹp đến vô cùng, kỳ lạ ở chỗ là một giọt nước cũng không rơi xuống.

“Vào đi, theo sát vào.”

Người chỉ dẫn vừa nói vừa tiến vào trong hồ nước lớn chảy ngược ấy, chúng tôi cũng theo cùng vào hồ nước đó, thoải mái bơi lên phía trên.

Hồn ma thì không cần phải hít thở, vì thế mỗi hồn ma đều khoan thai tiến lên cùng người chỉ dẫn.

Bơi lên trên khoảng chừng mười lăm phút thì tìm được mặt nước, người chỉ dẫn nói:

“Tự tin lên một chút, bước lên rồi đứng vững trên mặt nước.”

Tự tin thì đương nhiên là có, tuy tôi chỉ vừa mới chết chưa được bao lâu, nhưng cũng có thể biết chắc rằng, hồn ma có thể làm những việc mà người thường không làm được, bởi mỗi một hồn ma giờ này đều đã đứng rất vững.

Không lâu sau, một ông lão tóc dài mang áo choàng tím cưỡi trên một trăm con Hỉ Thước bước đến trước mặt chúng tôi, ở đằng sau còn có mười mấy hồn ma theo cùng.

Ông lão ân cần nói:

“Chào tất cả, ta là Đại Nguyệt Lão, người phụ trách quản lí nhân duyên, các vị sau này vất vả rồi.”

Chúng tôi kính cẩn nhìn vị thượng cấp tương lai này, chờ đợi sự phân công nhiệm vụ.

Đại Nguyệt Lão vuốt râu, cười nói:

“Nguyệt Lão là công việc cần sự chăm chỉ, nhạy bén, vất vả, số lượng các vị đăng ký làm Nguyệt Lão lần này đã tăng lên nhiều, nhưng đừng lo lắng, ở đây không có phần thi tuyển để chọn lọc lại, mỗi người đều là Nguyệt Lão thời đại mới.”

Nói xong, ông lão lại bước lên Hỉ Thước rồi đi, để lại cũng vừa đủ mười sáu hồn ma.

Người chỉ dẫn nói:

“Vậy thì các người tự phân chia đi. Ta đi trước.” Rồi vừa nói vừa luồn vào hồ nước.

Trên hồ chỉ còn lại mười sáu hồn ma mới, mười sáu hồn ma cũ. Hiển nhiên là phân chia theo cách một cũ kèm một mới.

Tôi cúi đầu nói nhỏ:

“Dao Thái Rau, chúng ta chỉ e là không thể cùng một nhóm được rồi.”

Mười sáu linh hồn cũ đó nhìn chúng tôi cẩn thận tỉ mỉ, cứ như là đang tuyển chọn tú nữ vậy.

“Người theo ta.”

Một hồn ma nam cũ chỉ một hồn ma nữ mới, rồi dẫn cô ta luồn vào hồ nước.

“Người theo ta.”

Một hồn ma nữ cũ kéo một hồn ma nam mới, rồi cũng lập tức nhảy vào trong hồ.

Lúc này, một hồn ma nữ tướng mạo biến dạng bởi vết xăm lớp xe trên mặt kéo Dao Thái Rau qua, sau khi cậu ta nháy mắt tạm biệt với tôi, thì cũng nhảy vào hồ nước cùng Vết Lớp Xe kia.

Sau khi năm hồn ma khác được chọn, tôi không chỉ cảm thán cho cái chết thảm khốc xấu xí của mình, mà còn lúng túng với tình trạng bị bỏ mặc như thế này.

“Người.”

Một hồn ma nữ bỗng chỉ vào tôi.

Hồn ma nữ trẻ tuổi, mặt mày thanh tú, mặc chiếc sườn xám hoa.

PHẦN 1 - CHƯƠNG 6

Hồn ma nữ này không có điểm gì gọi là đã chết, tướng mạo làm người ta cảm thấy rất đẹp, thật chẳng biết cái tướng mạo người Châu Phi này của tôi có điểm gì thu hút người ta nhỉ?

Cô ấy nói:

“Theo ta.”

Rồi nhảy xuống nước.

Tôi vội vã trườn vào trong hồ, nhìn theo nha đầu đó lặn xuống rồi lặn xuống.

Cô ấy bơi ra khỏi hồ nước chảy ngược đó rồi dẫn tôi bước xuống những bậc thang mây, vượt qua vách núi rồi rừng Hỏa Diệm, cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện với tôi.

“Xưng hô với cậu như thế nào thì tốt? Ở đây mỗi một chúng ta đều có một cái tên khác với nhân gian, cậu tự nghĩ tên ình đi.”

Hồn ma nữ lạnh lùng nói.

Tôi nghĩ đến Dao Thái Rau rồi nói:

“Gọi tôi là Darlie vậy, còn cậu?”

Linh hồn nữ nói:

“Mọi người đều gọi tớ là Tiểu Thư Màu Hồng, Pink Lady.”

Tôi nhìn cậu ấy, phát hiện ra làn da đúng là màu hồng nhạt, rất đẹp, chỉ có đi đâu có chút kỳ quái.

“Kỳ lạ phải không? Cậu mới tới địa ngục chưa bao lâu, nhìn người chết còn quá ít. Cậu đoán xem tớ là chết như thế nào?”

Tiểu Thư Màu Hồng lại quay một vòng để cho tôi kiểm tra những vết thương trên người cô ấy.

Tôi nhìn kĩ một lúc, nhưng không phát hiện ra vết tích bị thương hay vết cắt cổ tay nào.

“Là Ga.”

Tiểu Thư Màu Hồng nói.

Đúng rồi! Tôi nhớ ra rồi! Người bị nhiễm độc khí ga thì da sẽ hiện ra màu hồng rất đẹp. Nó được gọi là cách chết mỹ lệ.

Tôi không kìm được bèn buông tiếng thở dài:

“Thật đáng tiếc, còn trẻ như vậy lại không cẩn thận bị nhiễm độc khí ga mà chết...”

Tiểu Thư Màu Hồng dừng bước, nhìn tôi chăm chăm rồi nói:

“Tớ không phải không cẩn thận bị nhiễm độc mà là bị mưu sát.”

Tôi sửng sò:

“Xin lỗi.”

Tiểu Thư Màu Hồng cười nhạt:

“Xin lỗi cái đầu cậu ấy, cậu không phải hung thủ thì xin lỗi làm gì.”

Tôi vốn nghĩ Tiểu Thư Màu Hồng là một cô gái lạnh lùng, bây giờ nhìn thấy cô ấy cười, tôi mới đặt được tảng đá trong lòng xuống.

Thực ra tôi không thích người nghiêm túc... Ừ thì... Cũng không thích hèn ma nghiêm túc.

Sau khi đi ra khỏi rừng Hỏa Diệm, Tiểu Thư Màu Hồng chọn một tảng đá lớn bảy màu để ngồi, có ý để cho tôi ngồi bên cạnh.

“Giới thiệu một chút về bản thân đi, cậu chết như thế nào?”

Tiểu Thư Màu Hồng hỏi.

“Lúc tôi đang cầu hôn bạn gái thì bị một tia sét đáng chết đánh trúng.”

Tôi nghiêm túc nói, lo sợ Tiểu Thư Màu Hồng nghĩ rằng tôi đang nói đùa.

“Thảm quá, còn đáng tiếc hơn cả tớ.”

Tiểu Thư Màu Hồng vừa nghịch mấy đầu sợi chỉ tuột ra từ chiếc sườn xám vừa nói tiếp:

“Nhưng ít nhất trước lúc chết cậu còn có người yêu cậu sâu đậm, còn tớ lại bị người tớ yêu giết chết.”

“Vậy tại sao cậu không tham gia vào đoàn Thần Chết?”

Tôi thắc mắc.

Tiểu Thư Màu Hồng lấy ra hai miếng pha lê màu vàng từ trong chiếc áo sườn xám:

“Sau này cậu nhất định sẽ hiểu. Đây, cần lấy đi, một miếng là của cậu, một miếng là của tớ. Đây là đá quý dùng để xuyên qua thời gian và không gian, cần phải giữ gìn thật kỹ, không được làm mất, nếu bị người phạm lấy được thì thê thảm đấy.”

Tôi gật đầu, nhận lấy một miếng pha lê.

Tiểu Thư Màu Hồng nói:

“Đi thôi, địa ngục thật buồn chán, chúng ta đến nhân gian đi, tớ sẽ giới thiệu cho cậu nhiệm vụ của một Nguyệt Lão và một số chuyện vụn vặt khác.”

Nói xong, Tiểu Thư Màu Hồng lấy miếng pha lê màu vàng nhẹ nhàng quét vào không trung, vạch ra một khe hở.

Có lẽ là vết nứt không gian giữa hai giới âm dương!

Tiểu Thư Màu Hồng kéo lấy tôi, bước vào dương gian xa cách đã lâu.

“Đã lâu không gặp.”

Tôi nhìn đám đông dưới những tòa nhà cao tầng, trong lòng cảm thấy bồi ngùi xúc động.

Bước qua tuổi hai mươi sáu chưa bao lâu, sự nghiệp cũng vừa đi vào quỹ đạo, Tiểu Mi yêu thương của tôi cũng đã ý lòng ý lờn cầu hôn, ôi, thế mà một tia sét xuyên qua vạn cây cao chót vót khổng lồ kia, lại chọn đúng tôi mà đánh chết, đây chính là vận mệnh.

Nhưng trong lòng lại cảm thấy kỳ lạ, không biết là đang lo lắng vì đi đâu gì.

“Á! Bây giờ chẳng phải đang là ban ngày sao?”

Tôi kinh ngạc kêu lên, phát hiện mình đang ng ồi dưới ánh nắng mặt trời ở trên mái một tòa nhà cao t ầng.

Tiểu Thư Màu H ồng xinh đẹp nói:

“Darlie, chỉ cần cậu mang theo miếng pha lê này, thì đã mang thân phận là Th ần, Th ần thì làm sao mà sợ mặt trời được?”

Tôi sờ miếng pha lê mang theo bên chiếc qu ần, trong lòng th ần nghi:

“Đúng là bảo bối.”

Tiểu Thư Màu H ồng cùng tôi ng ồi ở trên mái tòa nhà này ít nhất cũng cao đến ba mươi t ầng, hai đôi chân đứng đưa, thật ra cũng có chút lãng mạn.

Có đi đâu tôi biết rõ chỉ có tôi là người cảm thấy lãng mạn. Cạnh tôi là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, quyến rũ, nhưng ng ồi bên cạnh cô ấy lại chẳng phải là anh chàng đẹp trai, mà là một cục than không thể đen hơn được nữa. Nhưng tôi cũng không thấy đáng tiếc, dù sao lúc còn sống tôi cũng chẳng phải là chàng trai tuấn tú.

Tiểu Thư Màu H ồng lấy ra một hộp màu đen đựng túi kim chỉ r ồi mở ra cho tôi xem, bên trong chính là những cuộn chỉ màu đỏ như tôi đoán.

“Nhìn thấy mục tiêu r ồi sao? Là ai vậy?”

Tôi căng mắt nhìn những khuôn mặt nhỏ nhắn vốn không được rõ ràng ở dưới chân mình.

“Vẫn chưa bắt đầu làm việc đâu, chỉ là cho cậu thấy Pháp bảo sau này của chúng ta thôi.”

Tiểu Thư Màu Hồng cẩn thận cất lại chỉ đỏ rồi nói:

“Cậu không có gì để hỏi sao? Không cần phải sợ tớ, tớ chỉ làm Nguyệt Lão sớm hơn cậu một năm thôi, cũng coi là người cũ nhưng tay nghề còn non.”

Tôi đã xem qua giảng giải về Nguyệt Lão trong quyển sổ tay quy tắc địa ngục, nhưng đó cũng chỉ là tóm tắt đơn giản mà thôi, đối với tình huống chi tiết hơn thì tôi lại không hề biết.

Tôi suy nghĩ rồi hỏi:

“Vậy thì một năm sau, tớ cũng trở thành người lão luyện sao? Rồi cũng giống cậu, nhận một thành viên mới sao?”

Tiểu Thư Màu Hồng ngẩn ra một lúc sau đó nói:

“Cũng không nhất thiết, trừ khi hai người hiện tại không hợp nhau, không tách ra không được, nếu không vẫn có thể tiếp tục hợp tác.”

Tôi cười:

“Vậy cậu với người trước kia không hợp nhau sao? Nhất định là cậu không cần người ta chứ gì?”

Tiểu Thư Màu Hồng đỏ mặt, ngập ngừng nói:

“Là anh ta không cần tớ!”

Người đẹp ở địa ngục tuyệt đối là đồ quý hiếm thấy, tôi thẫn thờ kinh ngạc, ai lại đi từ chối một cô gái mặc sườn xám dễ thương như vậy làm người cộng sự chứ?

Tiểu Thư Màu Hồng cúi đầu, dùng đôi mắt to tròn vô tội nhìn tôi.

“Cậu có ngoan không?”

Cô ấy hỏi.

Gì chứ?

Tôi có ngoan không ấy hả?

“Chắc không ngoan.”

Tôi mạnh dạn nói.

Tiểu Thư Màu Hồng chu miệng, một lúc lâu không nói gì.

PHẦN 1 - CHƯƠNG 7

Tôi không rõ lắm ý tứ của Tiểu Thư Màu Hồng, chỉ đoán là cô ấy đang thăm dò tôi có muốn hợp tác cùng cô ấy hay không.

“Tớ sẽ hợp tác tốt cùng cậu.”

Tôi nhìn bàn chân của Tiểu Thư Màu Hồng rồi nói.

“Cám ơn. Việc buộc dây tơ hồng cần phải do hai người cùng đồng ý mới làm được, vì thế nhận thức chung về duyên phận tình yêu là rất quan trọng.”

Tiểu Thư Màu Hồng đôi mắt ầng ậng nước nói tiếp:

“Người cộng sự lần trước của tớ luôn vì chuyện buộc dây tơ hồng mà cãi nhau với tớ, cậu sẽ không như vậy chứ?”

Tôi suy nghĩ rồi nói:

“Cậu là tay lão luyện, ban đầu tớ nên nghe theo cậu mới đúng chứ. Có điều sau này thì tớ không biết.”

Tiểu Thư Màu Hồng gật đầu, hài lòng nói:

“Cứ một khoảng thời gian, Đại Nguyệt Lão sẽ giao nhiệm vụ buộc dây tơ hồng và chúng ta tuyệt đối phải thực hiện theo, chính là buộc dây tơ

h ồng cho đối tượng đặc biệt được chỉ định, còn những lúc khác, chúng ta cứ ba ngày buộc dây tơ h ồng cho hai người thành đôi là được r ồi.”

Tôi nói:

“Ba ngày chỉ hai người, thật đơn giản! Đúng là công việc nhẹ nhàng béo bở!”

Tiểu Thư Màu H ồng không tỏ rõ ý kiến, chỉ nói:

“Đa số thời gian đều có thể vừa chơi vừa quan sát những người nam nữ kia, xem xem còn có đối tượng thích hợp nào cho những người chưa được buộc dây tơ h ồng hay không, r ồi tìm hiểu sở thích cá tính của đôi bên v.v., sau đó mới quyết định là có buộc hay không.”

Tôi cảm thấy nó trở nên thú vị:

“Vậy chúng ta đi buộc dây tơ h ồng đi! Cậu dạy tớ buộc!”

Tiểu Thư Màu H ồng khẽ cười:

“Darlie, vậy chúng ta cùng nhảy xuống đi!”

Vừa lúc này đang bận suy nghĩ xem linh h ồn có thể bay hoặc đi xuyên tường v.v... hay không, ngay khi nghe Tiểu Thư Màu H ồng nói xong, tôi phấn khích kéo tay cậu ấy nhảy ra khỏi tòa nhà chọc trời.

Cảm giác thật tuyệt! Đã ghi ền hơn so với ng ẫ trên ghế trò chơi Nộ Th ần trong công viên Leofoo(*)! Làm h ồn ma cũng có cái hay của h ồn ma!

(*) Leofoo: viết tắt của “Leofoo Village Theme Park”, là công viên giải trí làng Leofoo thuộc thị trấn Quan Tây, huyện Tân Trú, Đài Loan. Trò chơi Nộ Th ần này chính là ng ẫ trên ghế được đi ầu khiên rơi từ trên cao xuống.

Nhảy xuống từ tòa nhà cao t ầng, đến giữa ngã tư đường xe cộ đông nghịt, tôi phấn khích làm những động tác kỳ quái trước mặt những người

qua đường như lè lưỡi, đưa mông về phía những bé gái, à ha! Người tàng hình lợi hại nhất cũng chỉ có như vậy thôi!

Tiểu Thư Màu Hồng cốc cái trán đen thui của tôi mắng đùa:

“Darlie, khi còn sống cậu có đạo đức là như vậy sao?”

Tôi sờ cái đầu hói của người đi đường tuổi trung trung niên:

“Ha ha ha, vì thế tớ mới nói là tớ không ngoan!”

Tiểu Thư Màu Hồng nhìn tứ phía:

“Cậu tìm được đối tượng chưa?”

Tôi nhìn người trung niên đầu hói, thấy ông ta chưa được buộc dây tơ hồng bèn nói:

“Cái ông đầu hói này xem ra cũng khoảng bốn mươi tuổi rồi, thật đáng thương, chúng ta tìm giúp ông ấy một người phụ nữ đi!”

Tiểu Thư Màu Hồng khó xử nói:

“Tìm thì cũng được, nhưng giúp ông ấy tìm đối tượng sẽ rất khó, ngộ nhỡ kết nên một đôi oan gia thì sẽ bị hao tổn âm đức...”

Tôi nhìn cái đầu hói ông ấy rồi nói:

“Xem ra tớ cũng có duyên với người này, thôi thì giúp ông ấy đi! Hôm nay gặp được tớ mở hàng, xem như ông ấy may mắn!”

Vốn nghĩ rằng Tiểu Thư Màu Hồng sẽ từ chối tôi, nhưng cô ấy lại nói:

“Được, vậy chúng ta đi theo ông ấy, xem xem tính cách, tình hình kinh tế của ông ấy như thế nào, rồi mới giúp ông ấy tìm người kết đôi.”

Thế là tôi cùng cô ấy theo sau người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, xách chiếc cặp nhỏ, vừa đi vừa nói chuyện.

“Vì sao cần những linh hồn như chúng ta làm Nguyệt Lão? Thần Tiên ở trên Trời quá ít hay sao?”

Tôi hỏi rồi nhìn người đàn ông đầu hói lấy từ trong túi ra hai mươi xu đang khom người cho lão ăn mày nằm trên cầu.

“Thật ra dù không có sự tồn tại của Nguyệt Lão đi chăng nữa, con người ta cũng vẫn yêu nhau, kết hôn, chỉ có đi đâu nữa kia có thực sự thích hợp với họ hay không, đi đâu này tương đối không chắc chắn, sau này ảnh hưởng của những vấn đề xã hội sẽ làm cho nhân gian càng bất hạnh. Hơn nữa, nếu chúng ta không giúp họ buộc dây tơ hồng, duyên phận giữa hai bên sẽ mỏng manh, xác suất tình yêu trong nhân gian sẽ giảm xuống nhiều, không tình yêu, vậy thì số lượng kết hôn cũng ít đi, kết hôn ít thì sinh con cũng ít, dân số sẽ già hóa nhanh hơn, tạo nên gánh nặng rất lớn cho xã hội.”

Tiểu Thư Màu Hồng nói liền một mạch.

Tôi sờ cằm:

“Thì ra là thế, tớ hiểu hơn một chút rồi, chúng ta chỉ là cố gắng hết sức giúp con người chọn bạn trăm năm một cách khách quan, như vậy cơ hội hạnh phúc cho cả hai bên đều lớn hơn phải không?”

Tiểu Thư Màu Hồng cười:

“Ừ, đây cũng là nguyên nhân vì sao làm Nguyệt Lão cần phải có một nam một nữ. Góc độ quan sát của nam nữ đôi bên không giống nhau, sau khi thảo luận cùng tranh luận xong sẽ thay người phạm quyết định người yêu, vậy mới được chu toàn.”

Chúng tôi nhìn người đàn ông đầu hói bước vào một quầy thuốc, thế là chúng tôi cũng vào theo.

Ông ấy vừa thân mật chào hỏi với ông chủ quầy thuốc, vừa mở chiếc cặp, lấy ra một tập tài liệu giới thiệu về hiệu quả của thuốc, xem ra là nhân viên bán hàng được phẩm.

Tôi nói:

“Tớ nghĩ, có thể là do dân số ở nhân gian quá đông, nên mới cần nhiều linh hồn làm Nguyệt Lão để giúp đỡ duy trì phẩm chất các cuộc hôn nhân ở nhân gian.”

Tiểu Thư Màu Hồng ngẩng trên tủ thuốc nói:

“Đúng thế! Phẩm chất cuộc hôn nhân có thể ảnh hưởng đến sự chung sống giữa vợ chồng, ảnh hưởng đến phẩm chất tính cách và trình độ giáo dục đối với con cái hay chuyển tài sản thừa kế giữa các thế hệ và đến cả khoảng cách giàu nghèo v.v., có thể nói đây là những vấn đề nền tảng cốt của xã hội, vì thế công việc của chúng ta rất thiêng liêng, cần phải tạo cơ hội gắn kết tình yêu cho những người nam nữ thích hợp với nhau.”

Tôi nhìn người đàn ông đầu hói và ông chủ quầy thuốc đang vui vẻ trò chuyện với nhau rồi hỏi:

“Cơ hội?”

Tiểu Thư Màu Hồng nghịch sọt chỉ trên chiếc áo sườn xám của mình:

“Ừ, dây tơ hồng chỉ là thứ tăng thêm duyên phận cho hai người, có thể yêu nhau hay không thì còn cần xem thực tế hai người ấy ở bên nhau mà quyết định nữa, đi đâu này cũng công bằng đối với họ, đúng không? Có đi đâu có trường hợp đặc biệt là nếu Nguyệt Lão thực sự tự tin đối với sự lựa chọn kết đôi của mình thì có thể tập trung niệm lực giúp hai người đó buộc nên dây tơ hồng, như vậy có thể nhanh chóng làm tăng duyên phận thậm chí là tình cảm của hai người đó, kết hôn chớp nhoáng thông thường sẽ là minh chứng cho sự tự tin của Nguyệt Lão.”

Tôi gật đầu:

“Cậu biết nhiều thật.”

Tiểu Thư Màu Hồng khẽ cười:

“Làm gì có, cũng là nhờ tay lão luyện trước kia dạy tớ thôi, thế hệ này truyền lại cho thế hệ kia.”

PHẦN 1 - CHƯƠNG 8

Người đàn ông đầu tiên đang giới thiệu cho chủ quầy hai loại thuốc đau đầu mà công ty dược phẩm đang khuyến mãi, chủ quầy thì đang cần tập giới thiệu vắn tắt về thuốc, hỏi giá mua và ưu đãi.

Tôi sờ gáy người đàn ông đầu tiên:

“Này đầu tiên, ông mà còn không đi, làm sao tôi cùng Tiểu Thư Màu Hồng giúp ông ghép đôi?”

Tiểu Thư Màu Hồng đang ngẩng trên tủ thuốc cao, nhìn xuống tôi nói:

“Thật ra gã đầu tiên này nói chuyện cũng thành khẩn, không biết tại sao lại chưa có đối tượng?”

Tôi hỏi:

“Có cách nào để đi vào tâm trí của ông ấy xem lại những ký ức hay những chuyện đã từng xảy ra hay không?”

Tiểu Thư Màu Hồng lắc đầu:

“Không có cách nào cả, chỉ có thể dựa vào sự quan sát và suy đoán, sự mạo hiểm của việc kết đôi chính là ở đây, có khi nhìn bên ngoài rõ ràng là một cặp lương duyên, nhưng có khi lại không cẩn thận đem một tên bị bệnh AIDS ghép đôi ột cô gái khỏe mạnh, đi đâu này sẽ làm lỡ cuộc đời người ta. Nhìn được tâm tư và ký ức của con người ư? Ôi dào, có lẽ chỉ có Thượng Đế mới làm được.”

Tôi tò mò:

“Thực sự có Thượng Đế sao?”

Tiểu Thư Màu Hồng nghiêng đầu:

“Chắc là có, ở phương Tây bọn họ cũng có các thế hệ Thần, có lẽ sau này cậu sẽ gặp được.”

Chúng tôi tiếp tục lắng nghe cuộc đàm phán giữa hai người kia, kỳ thực vô cùng nhàm chán, tuy gã đầu hói là người đàn ông lương thiện, ăn nói cũng thật thà, nhưng thiếu đi tính hài hước, chẳng trách không thu hút được phụ nữ.

Trong lúc sắp bắt đầu hối hận vì chọn nhầm đối tượng để mở hàng thì cánh cửa trong quầy thuốc mở ra, một người phụ nữ khoảng chừng ba mươi mấy tuổi bước ra, trên tay cầm một quyển tạp chí, bước đến ngồi vào chiếc ghế mây trong phòng.

Người đàn ông đầu hói liếc nhìn người phụ nữ ấy, khóe miệng giấu đi một nụ cười.

“Ôi trời, gã này yêu thầm người ta cũng lâu rồi đây?”

Tôi vừa nói vừa nhìn người phụ nữ đang xem tạp chí.

Người phụ nữ này không được xem là rất đẹp, nhưng có sự thùy mị của người phụ nữ trưởng thành.

Tiểu Thư Màu Hồng đang ở trên tủ thuốc nói:

“Vậy thì cô ấy đi?”

Tôi giật mình:

“Có nhanh quá không?”

Tiểu Thư Màu Hồng lấy ra từ trong áo chiếc hộp màu đen ném xuống cho tôi:

“Cậu tự quyết định đi, bất kể như thế nào tớ đều tán thành.”

Tôi nhận lấy chiếc hộp, cười khở:

“Tin tưởng tớ vậy sao? Việc này có liên quan đến âm đức của cậu đó!”

Tiểu Thư Màu Hồng nói:

“Không có gì, chỉ là hi vọng sau này cậu cũng có thể tin tưởng tớ.”

Tôi nhìn kỹ người phụ nữ kia, không thấy có dây tơ hồng, rồi khi nhìn trên người chủ quầy thuốc, lại phát hiện ra một sợi dây cực mảnh được buộc ở ngón giữa, có thể thấy người phụ nữ này không phải là vợ của chủ quầy, hoặc có thể họ chỉ là mối quan hệ anh em.

Đây là lần đầu tiên tôi làm ông tơ bà nguyệt như trong truyền thuyết, thực đáng để ghi nhớ, cần phải thận trọng một chút.

Tôi nói:

“Có thể quan sát người phụ nữ này một đêm hay không?”

Lúc này người đàn ông đầu hói không nghe lọt lời nào của chủ quầy được nữa, lời nói thì lộn xộn lại cứ luôn đưa mắt nhìn trộm người phụ nữ trên chiếc ghế mây kia.

Tiểu Thư Màu Hồng gật đầu nói:

“Được thôi, nhưng trước tiên cậu dùng dây tơ hồng buộc vào ngón giữa bên tay trái của người đàn ông đầu hói kia đi, nếu không trong vòng ba ngày nhớ không tìm được gã này thì gay to.”

Tôi kinh ngạc hỏi:

“Hả? Nhưng ngộ nhớ tớ phát hiện được người phụ nữ này không thích hợp với ông ấy thì sao, không phải là cần đi tìm người phụ nữ khác trong ba ngày này sao?”

Tiểu Thư Màu Hồng cười ha hả nói:

“Ngốc quá! Lo lắng vậy à! Dây tơ hồng buộc được thì tháo được! Chẳng lẽ không tháo được cũng không biết đường cắt đi hay sao?”

Cô nói xong liền ném ra một chiếc kéo nhỏ bằng ngón tay cái:

“Đa tình luôn bị vô tình làm tổn thương. Cây kéo này cũng vừa hợp được gọi là kéo tuyệt tình, một khi cắt, dây tơ hồng sẽ đứt ngay, hoặc khi phát hiện ra hai người không hợp nhau, một nhát có thể cắt đứt duyên phận giữa hai người, hoặc khi không tìm được đối tượng thích hợp cho người kia cũng có thể dùng để cắt đi sợi dây đã buộc trước đó.”

Tôi nhận lấy chiếc kéo tuyệt tình, mỉm cười:

“Thì ra chia tay cũng là nhiệm vụ của Nguyệt Lão.”

Tiểu Thư Màu Hồng nói:

“Cũng không hẳn vậy, những người yêu nhau cũng có thể tự mình quyết định, tớ đã nói rằng dây tơ hồng chỉ tạo ra cơ hội. Kéo tuyệt tình dùng nhiều nhất là khi Nguyệt Lão phát hiện ra bản thân mình trước kia ghép nhầm đôi, để tránh tổn hại âm đức mới dùng nó cắt đi dây tơ tình. Có lẽ Nguyệt Lão thường rất ít khi để ý theo dõi những dây tơ hồng đã buộc trước đó, làm như vậy cũng đều vì vô tình gặp lại những đối tượng trước kia mà thôi.”

Thế là, tôi lấy một đầu dây tơ hồng buộc vào ngón giữa trên bàn tay trái người đàn ông đầu hói kia, một đầu khác vẫn cất ở trong chiếc hộp màu đen.

Tôi không lo lắng sợi dây sẽ bị đứt bởi vì tục ngữ có câu: “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”, thế nên theo lý mà nói, dây tơ hồng nhân duyên có thể kéo dài, đôi khi nó có thể đủ dài để buộc một vòng quanh trái đất.

Một giờ đồng hồ sau, người đàn ông đầu hói và chủ quầy quyết định xong đơn hàng thì miễn cưỡng rời đi.

Tôi nghĩ thầm:

“Đầu hói này là người lương thiện, lại không chuộng bên ngoài, những người con gái thích ông ấy đáng ra không ít mới đúng.”

Buổi tối, tôi cùng Tiểu Thư Màu Hồng ngồi trong căn phòng của người phụ nữ kia cùng xem tạp chí, tivi, tiểu thuyết.

Sau đó từ trong câu chuyện giữa cô ấy cùng ông chủ quầy thuốc mới biết, cô ấy quả nhiên là em của ông ấy, bởi vì vừa chia tay bạn trai chưa bao lâu, tâm trạng tuyệt dốc, cả ngày cứ ngẩn ngơ không có mục đích.

Tuy vậy, nhưng tôi nhìn cô ấy là một người không có khuyết điểm gì lớn, nếu đầu hói đã thích, tôi cũng tính giúp người ta hoàn thành ước nguyện vậy.

Tôi nói:

“Tớ buộc đây?”

Tiểu Thư Màu Hồng gật đầu:

“Buộc nhanh đi, chúng ta đổi nơi khác, ở đây buồn chán quá.”

Thế là, tôi lấy đầu dây còn lại trong chiếc hộp đen ra, cẩn thận buộc nó vào ngón tay của người phụ nữ ấy. Có đi đâu tôi không dám dùng cái gọi là niệm lực, chỉ là đơn thuần đưa duyên phận đến với họ, về phần tình cảm đâu phải dựa vào hai người bọn họ.

Tôi hài lòng nói:

“Quên đi những chuyện không vui trước kia, hưởng thụ đoạn tình cảm mới này đi!”

Cứ như thế tôi báo cáo kết quả sợi dây tơ hồng tôi buộc lần đầu tiên.

NGUYỆT LÃO

Cửu Bả Dao
dtv-ebook.com

Phần II - Chương 09 - 10

PHẦN 2 - CHƯƠNG 9

Trở về nhân gian đêm đầu tiên, tôi ngồi cùng người đẹp của địa ngục trên con đê biển, ngắm nhìn ánh trăng vàng đang treo trên bầu trời.

Tôi nghĩ về sợi dây tơ hồng vừa buộc xong rồi nghĩ về chính mình.

Tôi là người không được tơ hồng chúc phúc.

Không được chúc phúc thì thôi, đằng này lại còn bị vận mệnh trêu người.

Tiểu Thư Màu Hồng nhìn tôi trầm mặc bèn hỏi:

“Tâm trạng không tốt sao?”

“Ừ.”

Tôi nhìn ra biển rộng.

Ngày tốt nghiệp tiểu học, tôi ủ rũ ngồi trong hội trường, nhìn Tiểu Mi ngồi trước mặt tôi, chờ đợi buổi lễ giã từ giữa nước mắt sắp bắt đầu.

Tốt nghiệp thì có gì to tát đâu. Đi đâu thực sự làm trời sập xuống chính là khi tôi biết Tiểu Mi phải đi học xa nhà, chính là phải đến học cái trường Trung học cơ sở Tư lập Star ở Đài Trung.

Thật muốn đập dẹp bố mẹ Tiểu Mi.

“Cậu có cách nào từ Chương Hóa chạy đến Đài Trung không?” Nghĩa trêu tôi.

“Chết tiệt!” Tôi mắng lại.

“Có thể thấy cậu vẫn chưa đủ si tình. Tuổi còn nhỏ quả nhiên chưa thích hợp có bạn gái.” Nghĩa nói trúng tim đen tôi.

Trong lòng tôi thực rất khó chịu, không dễ gì sau khi kết bạn được với Tiểu Mi, lại đứng cái tuổi hoàng kim mười hai phải xa cách với vị hôn thê thanh mai trúc mã của mình, khoảng cách xa như vậy, Tiểu Mi thuần khiết đáng yêu như vậy, con trai trường Trung học cơ sở Tư lập Star lại chẳng phải lũ ngốc, người vợ thân yêu của tôi sẽ bị người khác cướp mất thôi...

“Tặng cậu nè, sau này uống nước thì sẽ nhớ đến mình.”

Tiểu Mi quay đầu, đưa cho tôi một cái ly thủy tinh, bên trên ly là hình con ếch xanh mắt to.

Tôi cười gượng:

“Ừ, sau này mình không cần chạy đuổi theo xe của bố cậu nữa, có thể về nhà sớm một chút.”

Tiểu Mi cười ha hả:

“Trong sổ lưu bút tốt nghiệp có địa chỉ của nhà mình.”

Tôi cười hì hì:

“Sau này không còn tớ chạy đuổi theo sau xe, cậu sẽ thấy nhớ chứ?”

Tiểu Mi làm mặt xấu:

“Nhớ mới lạ.”

Tôi giả vờ thất vọng (trong lòng thật ra cũng thất vọng thật):

“Vậy robot đại chiến thì sao?”

Tiểu Mi lè lười nói:

“Không nhớ!”

Tôi có chút tức giận:

“Vậy lát nữa trong lễ tốt nghiệp cậu có khóc không?”

Tư Yến - Đồng bọn bên cạnh Tiểu Mi ôm Tiểu Mi nói:

“Sẽ không khóc! Tớ cùng Tiểu Mi sẽ học cùng một chỗ, không xa nhau thì sao phải khóc?”

Tiểu Mi gật đầu cười hì hì nói:

“Đúng thế, sao phải khóc?!”

Tôi nhún vai, một bụng cay đắng.

Chết tiệt. Đây chính là người vợ tương lai sắp bỏ đi của tôi.

Lúc này, cô giáo hoảng hốt đi đến bên tôi, vội vã nói:

“Hiếu Luân, chú của em muốn đưa em đến bệnh viện, em lấy đồ ồ ồ đi nhanh đi!”

Tôi hồ nghi nhìn ra phía cửa hội trường, đứng đó là một người đàn ông thân sắc bị thương - Chú tôi.

Cô giáo vượt mặt tôi, bình tĩnh nói:

“Bố mẹ em trên đường đến trường, vì vội vàng nên đã gặp tai nạn! Em đi đến bệnh viện đi!”

Tôi sững sờ, Nghĩa sững sờ.

Tiểu Mi cũng sững sờ theo.

Mắt cô giáo ầng ậng nước, giữ chặt vai tôi rồi nói:

“Hiếu Luân, em là nam nhi, cần phải dũng cảm lên!”

Tôi sợ đến phát run, vất vả lắm mới giữ được khí phách trước mặt Tiểu Mi, thế mà nước mắt không biết đi đâu kia lại thi nhau rơi xuống.

Nghĩa khẩn trương nói:

“Đi nhanh đi! Tớ đi cùng cậu!”

Tôi lau nhanh nước mắt, đi đến con đường ra phía cổng nơi mà chú đang đợi tôi.

Đó chính là ngày lễ tốt nghiệp tiểu học của tôi.

Trong ngày lễ đó, tôi không chỉ mất đi người bạn tốt nhất, mà còn mất đi cả bố mẹ.

Sau này nghe thằng mập nói lại, trong buổi lễ đó Tiểu Mi đã khóc vô cùng thương tâm.

Nước mắt tôi chảy xuống trên bờ đê, thì ra, hồn ma cũng biết khóc.

Tiểu Thư Màu Hằng ngăn người nhìn tôi:

“Cậu là một người tốt.”

Tôi gật đầu:

“Tớ biết, vì thế mà trước khi chết ông Trời đã cho tớ nghe được lời đề nghị của vị hôn thê khi tớ cầu hôn. Tớ nhất định là người đã tích đức cả một trăm năm.”

Tiểu Thư Màu Hồng thở dài:

“Tớ lại chẳng may mắn được như cậu.”

Tôi nằm trên bờ đê, nhìn sợi dây tơ hồng trong tay nói:

“Xin rửa tai lắng nghe.”

Tiểu Thư Màu Hồng rủ rủ kể về một câu chuyện thương tâm.

Tiểu Thư Màu Hồng vốn dĩ là một nạn nhân của nạn bạo lực gia đình, vì chạy trốn sự ngược đãi của người bố mà bỏ nhà đi tự lập, sau khi lên trung cấp thì làm trong một quán rượu, tự mình kiếm tiền nuôi sống bản thân, vì phải giúp đỡ gia đình, Tiểu Thư Màu Hồng từ chối sự dụ dỗ của ma túy, tiết kiệm lại tất cả số tiền kiếm được, cô gái không dám trở về nhà ấy hằng tháng đều trích một phần tiền gửi vào tài khoản bí mật của mẹ, để tránh bị người cha vô công rồi nghề trút giận khi không lấy được tiền từ bà ấy.

Sau khi tốt nghiệp trung cấp, Tiểu Thư Màu Hồng thích một anh chàng tên Thang đôi khi hay đến quán nói chuyện phiếm với cô, rất nhanh sau đó hai người đã yêu nhau nồng cháy, không đến một tuần thì đã sống chung. Thang đối với cô ấy rất tốt, cũng có công việc môi giới nhà đất ổn định, làm cho cô có được cảm giác an toàn và tình yêu ngọt ngào.

Nhưng... Người nhà của Thang kịch liệt phản đối chuyện hai người kết hôn, nói là vì Tiểu Thư Màu Hồng xuất thân phong trần v.v... một đồng lí do này nọ, nói tóm lại, bọn họ cấm Thang qua lại với cô ấy, thậm chí còn cảnh cáo sẽ tạt axit hủy hoại đi gương mặt của cô. Vì chuyện này Thang đã tranh cãi gay gắt với cô ấy mấy lần, rồi sau đó chủ động đề nghị chia tay, nhưng Tiểu Thư Màu Hồng không đồng ý, khóc lóc chẳng chịu buông anh ta ra.

Vào một đêm, Tiểu Thư Màu Hồng chải tóc trang điểm xong chuẩn bị đi làm thì Thang cầm một bó hoa bước vào, nồng nhiệt nói rằng từ nay về

sau cô không cần phải đi làm nữa, vì anh ta sẽ cưới cô về làm vợ.

Tiểu Thư Màu Hồng vui vẻ nhận lời, sau đó liền cùng anh ta làm tình đến năm lần, cho đến lúc hai người mệt rãi rồi, anh ta mới đi tắm còn cô nằm trên giường ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này thật sâu, thật dài, ngủ đến toàn thân nhuốm hồng, rồi rơi vào âm tào địa phủ.

Tiểu Thư Màu Hồng cắn đôi môi màu đỏ nhạt của mình:

“Tớ đã xin Thành Hoàng đi đầu tra lại, quả nhiên là anh ta nhân lúc tớ ngủ say, mở ga làm ra hiện trường giả là tớ vì tình mà tự sát.”

Tôi nghe đến rùng cả mình, nhưng lại vô cùng phẫn nộ thay cho cô ấy.

“Nghe cậu kể lại như vậy, tớ lại càng không hiểu vì sao cậu không gia nhập vào nhóm Thần Chết.” Tôi nói.

“Cậu cũng cảm thấy anh ta đáng bị trừng phạt sao?” Tiểu Thư Màu Hồng hỏi tôi.

“Đương nhiên! Chết cũng không hết tội!” Tôi nói.

“Cám ơn, quả nhiên tớ không chọn nhầm người.” Cô vui vẻ yên tâm nói.

Nghe cô ấy nói như vậy, lòng tôi cũng có chút yên tâm.

Mà có gì là không được?

PHẦN 2 - CHƯƠNG 10

“Hồn ma có cần ngủ không?” Tôi hỏi

“Không cần. Có đi đâu cậu cũng có thể lấy ngủ làm sở thích.” Cô ấy nói.

Tôi chần chừ một lúc:

“Tớ muốn đi thăm vị hôn thê của mình.”

Cô ấy gật đầu:

“Đi đi, tớ ở đây đợi cậu.”

Tôi định mở miệng thì cô ấy lại nói:

“Đi bao lâu cũng được, đừng lo cho tớ.”

Tôi cảm kích:

“VẬY TỚ ĐI ĐÂY.”

Tôi vẫy chào cô gái đang nằm ngấm trăng trên bờ đê, cưỡi lên ngọn gió Nam đang thổi về hướng quê nhà.

Cửa sổ của Tiểu Mi không đóng.

Đèn, vẫn đang sáng.

Tôi đứng trong bồn hoa trên ban công, nhìn phòng ngủ không có một bóng người.

Tiểu Mi ở đâu? Ở phòng khách sao?

Một con mèo con màu vàng bắt lấy ngón chân tôi, tôi cúi xuống vuốt râu nó:

“A Khỗ, chủ nhân của mày đâu rồi?”

A Khỗ kêu meo meo rồi nhảy vào trong bồn hoa.

Tôi nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, bây giờ đã là mười hai giờ rồi đêm.

Tôi ngồi ở mép cửa sổ gỗ chờ đợi.

Cánh cửa mở ra, Tiểu Mi cầm một cốc sữa nóng bước vào, đưa tay trái đóng cửa.

“Em vẫn đẹp như thế.” Tôi thở dài.

“Khuông Lang!”

Tiểu Mi nhìn về phía tôi, sữa nóng trong tay bị hắt ra ngoài, chiếc cốc rơi xuống vỡ thành từng mảnh.

Tôi giật mình, chẳng lẽ Tiểu Mi nhìn thấy được tôi?

Sống mũi Tiểu Mi cay cay, nước mắt long lanh chảy xuống, cô ấy đi đến cạnh tôi nói:

“Làm sao mà lại chạy lên ban công chơi thế này...”

Tôi thấy Tiểu Mi đi xuyên qua thân thể tôi, ôm con mèo nhỏ đang chơi đùa đi vào phòng ngủ, đặt nó lên trên chiếc giường gỗ ngang.

Thì ra là A Khố.

Chú mèo con A Khố này là chú mèo hoang mà năm ngoái tôi cùng Tiểu Mi nhặt về từ trên đường, đôi mắt nó nhìn rất đau khổ.

Tiểu Mi vượt lưng A Khố, nó nằm cuộn tròn trên giường với vẻ lười biếng, nhìn Tiểu Mi lật giở quyển sổ lưu bút tốt nghiệp thời cấp hai.

Tôi nhìn sữa và những mảnh vỡ của chiếc cốc vương vãi trên nền nhà, thở dài:

“Lúc trước em rất thích sạch sẽ, mỗi lần anh ngoáy mũi, em đều lấy ống sáo đánh anh.”

Bước xuống từ cửa sổ, tôi ng ồi x ồm bên mép giường.

Tiểu Mi lật quyển sổ lưu bút tốt nghiệp thời cấp hai, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống trên bức ảnh của tôi.

Tôi nhào người v ề phía Tiểu Mi, ôm chặt lấy cô ấy.

“Không có em, thời cấp hai của anh coi như xong r ồi.” Tôi hôn lên tai Tiểu Mi.

“Không phải cậu đi học trường truyền thống ở Đài Nam hay sao?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Tớ không thích những phương tiện giao thông.”

Tiểu Mi mặc đ ồng phục quê mùa của trường cấp hai Chương Hóa, vui vẻ thoải mái nói.

“Không thích mới lạ.”

Tư Yến mặt mày khó coi, nhéo tôi:

“Cậu hại Tiểu Mi phải xin ba cậu ấy để ở lại Chương Hóa, hại luôn cả tớ phải ở lại cấp hai Chương Hóa cùng Tiểu Mi, mỗi ngày phải leo lên núi Bagua(*) để đến trường!”

(*) Núi Bagua: ngọn núi có tượng Phật nổi tiếng ở Chương Hóa, Đài Trung, Đài Loan.

Tiểu Mi đỏ mặt, kéo Tư Yến chạy vào căn tin.

Có thể do cô ấy đã thấy mắt tôi đỏ lên, nên giữ lại một đồng lời trêu đùa mà bỏ chạy.

Sau này tôi mới biết, tuy lúc đó Tiểu Mi không phải thích tôi như loại tình cảm nam nữ, nhưng cô ấy không yên tâm bỏ mặc người vừa mất đi cả

bố lẫn mẹ như tôi, thế nên mới quyết định... Giúp mẹ chăm sóc tôi.

“Đây là cơm hộp của cậu.” Tiểu Mi cầm hộp cơm, đặt lên bàn tôi.

“Tớ có đặt cơm hộp ở trường rồi mà.” Tôi nói, nhưng vẫn cầm lấy hộp cơm của Tiểu Mi.

“Cái đó không có dinh dưỡng, tớ bảo mẹ tớ mỗi ngày làm thêm một hộp, cậu nhất định phải ăn hết, nếu không tớ không thèm để ý đến cậu nữa.” Tiểu Mi nói.

“Thật tốt quá, cậu có phải đã yêu tớ rồi không?” Tôi nói, rồi vội vàng mở hộp cơm ra, quả nhiên là thức ăn rất phong phú.

“Cơm hộp này là tớ cho cậu mượn, mỗi ngày 50 tệ, một năm là... 18.000 tệ, sau này lớn lên, cậu nhất định phải trả cho tớ.” Tiểu Mi nói, sắc mặt không thay đổi.

Tôi cười:

“Cậu không cảm thấy chúng ta rất có duyên với nhau sao? Cùng học chung lớp cả bốn năm Tiểu học, cấp hai lại cùng lớp, ông tơ bà nguyệt nhất định...”

Tôi vừa nói vừa kéo ghế đến ngồi trước mặt Tiểu Mi, đặt hộp cơm lên bàn cô ấy, mở ra cùng nhau ăn cơm trưa.

“Ông tơ bà nguyệt cái đầu cậu ấy!”

Tư Yên cầm cơm hộp, ngồi vào bên trái Tiểu Mi.

Tôi thần thêrằng, nhất định để cho Nghĩa - Người bạn cùng lớp - Tán đổ Tư Yên, để bịt lại cái miệng của bà cô ăn nói toàn lời thừa thãi này.

Cuộc sống cấp hai có Tiểu Mi nên mỗi ngày tôi đều có cơm hộp ngon để ăn, thế nên tôi chắc chắn rằng, cô ấy là người vợ mà ông Trời đã ban cho tôi.

“Anh thật lòng rất yêu em.”

Tôi vuốt mái tóc đen nhánh của Tiểu Mi, tiếc nuối:

“Cám ơn cơm hộp của em.”

Tiểu Mi nhìn vào quyển sổ lưu bút tốt nghiệp, là bức ảnh tôi bung hộp cơm cùng ăn với cô ấy, nước mắt Tiểu Mi lại rơi, tôi nhìn mà lòng thấy thật buồn.

“Darlie!”

Tôi quay đầu - Dao Thái Rau, thật không ngờ là người tôi vừa tạm biệt chưa bao lâu.

Dao Thái Rau vẽ mặt khó coi:

“Người con gái này là vị hôn thê của cậu?”

Rồi nhìn lại người con gái cùng nhóm - Vết Lốp Xe.

Lòng tôi chùng xuống:

“Các cậu muốn giúp Tiểu Mi buộc dây tơ hồng sao?”

Dao Thái Rau nghiêng răng, nói với Vết Lốp Xe:

“Chúng ta bỏ qua người con gái này đi được không, lấy kéo tuyệt tình cắt sợi dây tơ hồng trước đó đã buộc vào người con trai đó đi, rồi tìm người con gái khác cho anh ta, ok?”

Vết Lốp Xe nhìn tôi, rồi lại nhìn Tiểu Mi, trong lòng mười mười đã xuôi theo.

Vết Lốp Xe nói:

“Ừ, có đi đâu tớ muốn nhắc bạn của cậu, người con gái này còn rất trẻ, cuối cùng rồi cũng phải gả đi thôi.”

Tôi nhìn vẻ hốc hác của Tiểu Mi, trong lòng đau buồn, gọi lớn:

“Chờ một lát!”

Dao Thái Rau vốn dĩ đang định kéo Vết Lốp Xe rời đi thì bị tôi gọi nên họ cũng dừng lại.

Tôi gọi bọn họ lại để làm gì?

Bản thân cảm thấy thật bi ai.

“Người con trai đó có tốt không?”

Tôi buồn rầu hỏi.

Dao Thái Rau im lặng không nói, Vết Lốp Xe lên tiếng:

“Hai mươi tám tuổi, tốt nghiệp Tiến sĩ Đại học Quốc gia Đài Loan, là một người đàn ông tốt, chăm chỉ học hành.”

Tôi nắm chặt tay Tiểu Mi, suy nghĩ rơi vào miền kí ức xa xôi.

Tôi nhìn ngón tay Tiểu Mi.

Ngón tay vốn dĩ sẽ đeo lên chiếc nhẫn mà tôi tặng.

“Xin hãy giao người con gái này cho anh ta, cảm ơn.”

Tôi chần chừ nói và buông tay Tiểu Mi ra.

Dao Thái Rau buồn rơi nước mắt, lấy chiếc hộp đen từ trong người ra:

“Cậu có cần tự tay mình buộc lên cho cô ấy không?”

Tôi khóc.

Tôi phải tự tay mình mang người con gái tôi yêu nhất giao cho người con trai nhận được lời chúc phúc của Nguyệt Lão sao?

Tôi lắc đầu.

Vết Lốp Xe thở dài, nhận lấy dây tơ hồng, cẩn thận buộc vào ngón tay Tiểu Mi.

“Tiểu Mi, tạm biệt.”

Tôi khóc nghẹn ngào.

Có lẽ do tâm linh tương thông, Tiểu Mi cũng đột nhiên khóc sụt sùi.

Tôi xông thẳng ra ngoài cửa sổ, theo ngọn gió Nam bi thương rời đi, rồi ngửa mặt lên bầu trời mà gào khóc.

Trong khoảnh khắc đó, mười mấy con chó sủa ầm ĩ ở trên đường, để lại một sợi dây tơ hồng cô đơn.

Và còn một người cô đơn nữa là tôi.

NGUYỆT LÃO

Cửu Bả Dao
dtv-ebook.com

Phần II - Chương 11 - 12 - 13

PHẦN 2 - CHƯƠNG 11

Khi tôi quay trở lại bờ đê thì Tiểu Thư Màu Hồng đang ng ồi nói chuyện cùng Thổ Địa ở đó.

Thổ Địa đó dường như rất vui vẻ, chắc có lẽ vì cô ấy xinh đẹp.

Tôi giấu đi bi thương nhảy lên bờ đê:

“Chào! Tôi quay lại r ồi.”

Thổ Địa nhìn tôi ng ỡng mộ:

“Cậu thật có phúc, có được người cộng sự đẹp như vậy!”

Tôi cười kh ớ, gật đầu:

“Không chỉ đẹp mà còn rất biết quan tâm.”

Tiểu Thư Màu Hồng tươi cười, kéo tôi nhảy xuống bờ đê, quay đầu nói:

“Chúng ta ngày khác nói chuyện tiếp! Chúng tôi phải đi hẹn hò đây!”

Nói xong, chúng tôi nhảy xuống một chiếc xe chở đất đá đang v ội v ả trên đường r ồi ng ồi giữa đống đất đá đó.

“Gặp được vị hôn thê của cậu chưa?”

Tiểu Thư Màu Hồng c ầm chiếc khăn thêu lau những vệt nước mắt trên mặt cho tôi.

“Một nhóm Nguyệt Lão khác đã giúp cô ấy buộc dây tơ hồng.”

Tôi thề thắm nói:

“Shit! Cô ấy đã không còn là vị hôn thê của tớ nữa rồi!”

Tiểu Thư Màu Hồng thở dài một tiếng:

“Tình cảm các cậu lúc trước tốt như vậy, vì sao không có Nguyệt Lão nào giúp hai người buộc lên dây tơ hồng?”

Toàn thân tôi chìm vào trong đồng đất đá:

“Buộc rồi thì sao? Tớ rồi cũng phải chết.”

Tiểu Thư Màu Hồng lắc đầu:

“Nếu hai người được buộc dây tơ hồng thì nhân duyên nhất định sẽ gắn kết với nhau, có thể tránh được cái chết, bởi vì chết thì không có nhân duyên nữa. Ít nhất, cậu có thể tránh được cái chết trước khi kết hôn.”

Tôi oán hận:

“Khốn kiếp, tớ đúng là không được chúc phúc.”

Tiểu Thư Màu Hồng suy nghĩ một lúc:

“Có đi đâu nếu nói dây tơ hồng có thể tránh được họa thì cũng không đúng, nếu như vận mệnh dẫn dắt quá lớn, hoặc là Thần Chết muốn lấy hồn, làm ột trong hai người đã được buộc dây tơ hồng chết đi, vậy thì nhân duyên sẽ làm theo cách kết hôn với người âm (âm hôn).”

Tôi ôm đầu:

“Những gì đã qua thì cho nó qua đi! Chỉ cần cô ấy kết hôn, sinh con, vui vẻ hạnh phúc, có thể bớt chút ít thời gian nhớ đến tớ là được rồi.”

Tiểu Thư Màu Hồng nhẹ nhàng xoa bóp cho tôi, không nói thêm gì nữa.

Qua một lúc lâu, tôi nhìn không được bèn hỏi:

“Chúng ta sẽ đi đâu?”

Tiểu Thư Màu Hồng ngại ngùng:

“Cậu không phải đã đề nghị giúp tớ sao?”

Tôi gật đầu:

“Cậu yên tâm, tớ không phải là hồn ma quá coi trọng âm đức và chuyển thế, tớ tin vào chính nghĩa hơn là vận mệnh, tớ bằng lòng cần kéo tuyệt tình cắt đứt tất cả những dây tơ hồng được buộc cho tên Thang kia.”

Khóe mắt Tiểu Thư Màu Hồng đỏ lên, cô ấy hôn lên cái trán đã cháy đen của tôi nói:

“Cám ơn. Chỉ có đi đầu hi vọng không cần dùng đến kéo tuyệt tình, chúng ta chỉ cần dùng đến dây tơ hồng trong tay nhiều một chút là được.”

Tôi nhìn cô gái mặc sườn xám vừa hôn tôi:

“Tớ hiểu rồi, chi bằng chúng ta buộc dây tơ hồng cho anh ta với con chó hoang trên đường, điên cuồng trừng trị anh ta.”

Tiểu Thư Màu Hồng cười khúc khích:

“Vậy chi bằng chúng ta buộc dây tơ hồng cho anh ta với cột đèn giao thông bên đường đi, cho anh ta biến thành một người điên.”

Tôi tiếp lời:

“Không bằng buộc vào thùng rác bên đường đi.”

Tiểu Thư Màu Hồng cười gập cả người vào lòng tôi, giống như chú mèo trong gánh lô tô.

“Cậu thật là lương thiện, tay lão luyện lúc trước cùng nhóm với tớ chẳng bao giờ thêm để ý đến việc báo thù của tớ, còn cãi nhau mấy lần với tớ.”

Giọng của cô ấy rất dịu dàng.

“Tớ không lương thiện, chỉ là bị khủng thôi.”

Tôi vẫn đề cho Tiểu Thư Màu Hồng tựa vào người.

“Rất vui khi được gặp cậu.” Cô nói.

“Tớ cũng vậy.” Tôi nói.

Tôi cảm thấy rất ấm áp.

Đúng vậy, một loại cảm giác ấm áp khi được tin tưởng.

“Đến lúc nhảy khỏi xe rồi.”

Tiểu Thư Màu Hồng kéo tôi, nhảy sang chiếc xe taxi đang chuẩn bị rẽ trái bên cạnh, qua hai ngã đường, chúng tôi lại nhảy khỏi chiếc taxi, đi đến một căn hộ cao cấp.

“Nhà anh ta đấy.”

Tiểu Thư Màu Hồng nói xong liền dẫn tôi bay lên lầu sáu.

Đây là nơi tao nhã thoải mái, nhìn qua cũng biết là cách bài trí của người có tiền.

Tiểu Thư Màu Hồng dẫn tôi vào phòng ngủ của anh ta, nhìn thấy một người phụ nữ nửa khỏa thân đang trang điểm, mà kẻ đàn ông phản bội Tiểu Thư Màu Hồng kia thì đang nằm trên giường hút thuốc, tình tứ nhìn người phụ nữ kia.

Sắc mặt của Tiểu Thư Màu Hồng lúc trắng lúc xanh, cô ấy lấy dây tơ hồng ra buộc vào tay người phụ nữ đang trang điểm kia rồi nói:

“Tớ muốn người phụ nữ của anh ta bỏ đi cùng người khác.”

Tôi đứng bên cạnh nghiêm túc nói:

“Cậu thật sự không sợ tổn hại âm đức sao?”

Tiểu Thư Màu Hồng kiên quyết:

“Thần chết cứ mãi không đoạt hồn của A Thang, Thành Hoàng cũng không để ý đến bản án này, tớ không cam tâm, lấy đâu ra tâm trạng tích đức. Cậu sợ rỗi à?”

Tôi lập tức lấy ra một sợi tơ hồng, buộc vào tay tên Thang kia:

“Sợ cái con khỉ, tớ chỉ muốn làm cho tuyệt tình một chút, chỉ lo cậu lại sợ sệt sệt.”

Tiểu Thư Màu Hồng nói:

“Cậu thật là...”

Tôi cẩn thận thắt nút sợi dây trên tay A Thang lại:

“Không tích được đức cũng không có gì to tát cả, nhiều nhất thì kiếp sau thành đồng phân là cùng.”

Tiểu Thư Màu Hồng kích động gật đầu:

“Chỉ cần chúng ta làm mãi Nguyệt Lão, không đi đầu thai, thì không phải sợ luân hồi!”

Tôi đi đến cửa:

“Đi thôi, làm một cái kết đẹp.”

Tiểu Thư Màu Hồng đột nhiên ôm chặt tôi khóc nức nở:

“Cám ơn! Cám ơn!”

Tôi cười:

“Thật ra, tớ rất ngoan đấy.”

Đây sẽ là một câu chuyện tình yêu khác hay sao?

Tôi không biết.

Có đi đâu tôi cùng Tiểu Thư Màu Hồng rất nhiệt tình dệt nên câu chuyện tình yêu mới cho A Thang cũng như bạn gái mới của anh ta.

Hai tiếng sau, bạn gái mới của A Thang yêu một anh chàng đẹp trai lái chiếc Dore Porsche màu đỏ. Chúng tôi đã không đối xử tệ với cô ấy.

Có đi đâu, chúng tôi cũng không để cho A Thang chịu thiệt.

Anh ta làm cho tôi hiểu được, niềm lực của hai Nguyệt Lão hợp lại lợi hại như thế nào.

Chúng tôi buộc chặt đầu dây tơ hồng còn lại vào bức tượng đồng Tượng Giới Thạch trong công viên.

Để cho anh ta nói chuyện yêu đương với vị Tổng thống vĩ đại đầu tiên, tin rằng cuộc đời của A Thang sẽ bước sang một trang mới.

“Các người đang làm trò cười à? Chắc không muốn đi đâu thai nữa rồi!”

Một đôi Nguyệt Lão đi ngang.

Tôi cùng Tiểu Thư Màu Hồng cười bò lăn trên bãi cỏ xanh trong công viên.

PHẦN 2 - CHƯƠNG 12

Ba ngày tiếp theo, hai chúng tôi nhận được nhiệm vụ của Đại Nguyệt Lão do Hỷ Thước truyền đến, chính là xe dây tơ hồng một nữ diễn viên cùng với một ông trùm ngành xi măng. Việc này làm tôi thực sự hưng phấn rất lâu.

Quá trình buộc dây cho những người được lựa chọn thật ra rất nhẹ nhàng, chỉ vài hôm nay chúng tôi muốn xem phim, nên liền đi đến rạp chiếu phim Ambassador, vừa có thể xem xem những người nam nữ nào thích hợp kết đôi với nhau, vừa lại được xem phim.

Buổi tối, chúng tôi giúp chàng trai thi lại Đại học và cô gái học Đại học Quốc gia xe dây tơ hồng, hi vọng họ có thể động viên lẫn nhau.

Sau khi công việc hoàn tất, chúng tôi ngồi trên vòm cây trong công viên rừng Đại An, cùng với một đôi Nguyệt Lão khác chơi đánh bài.

Hai người Nguyệt Lão đó đầu đầu hỏi, chắc hẳn là những linh hồn chết vì bệnh ung thư.

“A! Các người đi giúp nữ diễn viên đó xe duyên phải không?! Thật ngưỡng mộ quá!”

Đầu hỏi A nói.

“Làn da cô ta thật trắng thật mềm, nhìn gần người cũng rất đẹp!”

Tôi tấm tắc khen rồi lại nói:

“Cược thêm năm cái tát, chơi hay không?”

“Chơi!”

Những người khác nói:

“Ngừa bài!”

Tôi cười lớn:

“Đưa mặt qua đây!”

Bốn người cùng lật ngửa bài, đầu hói A có một đôi, đầu hói B năm lá liền nhau, Tiểu Thư Màu Hồng là bài lẻ, tôi năm lá bài chuồn, thế là ba người kia mỗi người chịu của tôi hai mươi ba cái tát.

Đầu hói B đành chịu, đem bài xáo lại một lần:

“Thật đúng là gặp ma.”

Mặt của Tiểu Thư Màu Hồng bị bàn tay tôi để lại những dấu đỏ đỏ, vẫn còn vẻ khó chịu:

“Không chơi nữa đâu! Chơi năm ván rồi đầu là Darlie thắng cả.”

Tôi cười trừ:

“Lần sau tớ đánh nhẹ tay một chút.”

Tiểu Thư Màu Hồng không thèm để ý tôi, bấu môi nhảy xuống khỏi cây.

“Vậy chúng ta lần sau có duyên lại chơi cùng! Nhóm hai người hay đùa.”

Cặp nam nữ đầu hói vẫy tay chào tôi, cười gió đi mất.

Tôi nhảy xuống khỏi cây, bạn xin lỗi Tiểu Thư Màu Hồng.

“Xin lỗi cái gì?”

Tiểu Thư Màu Hồng khinh khỉnh nhìn tôi.

Tôi cười ha hả:

“Xin lỗi mà, tớ ra tay hơi mạnh một chút, nhưng mà chơi trò chơi thì phải nghiêm túc một chút mới vui chứ!”

Tiểu Thư Màu H ồng không thèm để ý đến tôi, tăng tốc xuyên qua công viên, bay lên chiếc xe Mercedes đang chạy trên đường, tôi cũng vội vàng cố gắng nhảy lên chiếc Civic đằng sau để đuổi theo.

Cứ đuổi theo như vậy...

“Cậu lại để xe đạp dưới núi rồi hả?”

Tiểu Mi mang ba lô, cười hỏi.

“Hết cách, phe cánh của cậu đã bị Nghĩa tán đổ, tan học tớ không đi cùng cậu xuống núi, chẳng phải cậu sẽ tội nghiệp lắm sao.”

Tôi nói, tay chỉ về Nghĩa và Tư Yến đang cười cười nói nói ở phía trước.

“Cậu vẫn có thể dắt chiếc xe lên núi mà?”

Tiểu Mi tuy là nói như vậy nhưng vẻ mặt vẫn rất vui vẻ.

“Con trai nên đi ở phía ngoài, tớ lại không có thói quen dắt xe ở bên trái, vì thế tốt nhất là nên để nó ở dưới núi, đi bộ lên trường.”

Tôi nói, trong lòng vô cùng đắc ý.

Đi bộ lên núi Bagua, đó chẳng phải là chuyện tốt lành gì! Ai bảo trường cấp hai Chương Hóa xây ở cạnh tượng Phật trên núi Bagua(*) chứ?

(*) Tượng Phật ở núi Bagua, Chương Hóa cực lớn, cao 26 m tọa lạc trên đỉnh núi Bagua hay được biết đến với Đền Khổng Tử ở Chương Hóa nhiều tuổi nhất ở Đài Loan.

Có đi đâu tôi không ngại mỗi ngày đầu gối tên khùng chạy lên núi cho kịp giờ học, bởi vì tôi tin, chỉ cần nguyện bỏ ra những giọt mồ hôi tuổi trẻ này thì tình yêu mà tôi mong đợi sẽ được kết tinh.

“Dắt nó ở giữa thì có làm sao?” Tiểu Mi nói.

“Nó sẽ làm vướng sợi dây tơ hồng của chúng ta! Nói không chừng, nếu ngày nào đó tâm trạng tớ mà tốt, tớ sẽ nắm tay cậu cũng nên!” Tôi gian xảo nói.

“Đồng ý.” Tiểu Mi dùng ống sáo gõ mạnh vào đầu tôi một cái.

“Tớ nhất định sẽ theo đuổi được cậu.” Tôi nghiêm túc nói.

“Đang nhớ đến Tiểu Mi của cậu sao?”

Bên tai truyền đến giọng nói.

Tôi hoàn hồn lại. Là Tiểu Thư Màu Hồng.

“Nhìn cậu ngây ra kia, tớ nhảy qua mà cũng không biết.”

Đôi bàn tay thon gọn của cô ấy đặt lên vai tôi, mềm mại giúp tôi xoa bóp.

“Sao cậu xoa bóp giỏi thế?” Tôi hỏi.

“Cái đó còn phải nói, lúc trước tớ có làm qua ở thẩm mỹ viện, đương nhiên tinh thông công phu mát xa rồi!”

Tiểu Thư Màu Hồng cười nói, trên người mang theo mùi ga nhàn nhạt.

Tôi mỉm cười:

“Thật thoải mái. Xin lỗi, lúc nãy đánh cậu làm cậu giận.”

Cô ấy lắc đầu nói:

“Nói thêm một ít về chuyện giữa cậu và Tiểu Mi cho tớ nghe được không?”

Tôi suy nghĩ rồi kể:

“Thành tích cấp hai của tớ rất kém, phần là vì ham chơi, phần nữa là do bố mẹ vừa mất, ngại không dám xin tiền chú đi học thêm. Tóm lại, thành tích rất tệ.”

Tiểu Thư Màu Hồng nói:

“Thành tích tớ càng tệ hơn.”

Tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ nói:

“Mãi cho đến học kỳ hai của năm thứ ba Trung học, Tiểu Mi sợ tớ thi không đậu được vào trường tốt, thế là bảo tớ mỗi buổi tối đầu đến nhà cô ấy, cứ thế cô ấy chỉ cho tớ từng bài một, giảng cho tớ từng chương một, mới giúp bài vở của tớ tiến bộ vượt bậc, từ vị trí lẹt đẹt đứng thứ 486 toàn trường, bức phá lên vị trí 21 so với cả trường, mọi người đều nhìn tớ như một thiên tài.”

Tôi nói tiếp:

“Trong ngày thi vượt cấp ấy, trước khi vào trường thi Tiểu Mi nói với tớ “Đi theo tớ, không được tách ra”, tớ liền cười đồng ý, bởi vì chúng tớ đã hẹn nhau cùng học cấp ba ở trường nữ sinh và nam sinh Chương Hóa.”

Tiểu Thư Màu Hồng hỏi:

“Vậy kết quả thế nào?”

“Rất kịch tính, trong môn thi cuối cùng của ngày thi thứ hai, Tiểu Mi vì viêm dạ dày cấp tính mà phải bỏ thi giữa chừng, thế nên không đậu vào được trường nữ sinh Chương Hóa, điểm số chỉ đủ để học trường cấp ba tư thực của Chương Hóa; còn tớ, may mắn thi được điểm cao, đậu vào trường nam sinh Chương Hóa.” Tôi kể.

“Rồi sao?” Tiểu Thư Màu Hồng hỏi.

“Vì thế tớ làm thủ tục vay tiền học phí, nộp hồ sơ vào trường cấp ba Tỉnh Thành, tức là trường cấp ba tư thực mà Tiểu Mi sẽ học, đây là đi đầu tiên tớ tự nguyện làm vì cô ấy, việc này làm cho Tiểu Mi vừa giận vừa cảm động. Tớ đã từng nói, tình yêu cũng có cái giá của nó, ông Trời chỉ khéo việc an bài cho tớ gặp được Tiểu Mi, nhưng sẽ không chịu trách nhiệm giúp tớ theo đuổi cô ấy, vì thế cậu phải vất vả một chút.”

Tôi nhìn đôi tay Tiểu Thư Màu Hồng trên vai rồi kể tiếp:

“Nhưng khi lên năm thứ hai của cấp ba, tớ lại suýt chút nữa chết đi.”

Tiểu Thư Màu Hồng thắc mắc:

“Hả?”

Tôi cười khở:

“Tiểu Mi bị đàn anh học năm ba tán đổ.”

PHẦN 2 - CHƯƠNG 13

“Xin lỗi!” Người con gái nói.

“Không cần phải xin lỗi, cậu chưa bao giờ hứa với tớ đi đâu gì.” Người con trai nói.

“Xin lỗi.” Người con gái khóc.

“Không cần phải xin lỗi, có một số chuyện, đã được định sẵn từ đầu, cố gắng cũng không có ích gì.” Người con trai cố chịu đựng không để những giọt nước mắt rơi xuống.

“Xin lỗi.” Người con gái úp mặt vào đôi bàn tay.

“Không cần phải xin lỗi, có đi đâu cậu cần hiểu rõ, có một số chuyện, vạn năm cũng không thể thay đổi.”

Người con trai kiên định nói:

“Tớ mãi mãi chờ đợi ngày cậu trở thành cô dâu của tớ.”

Nước mắt của Tiểu Thư Màu Hồng rơi trên vai tôi.

“Giới hạn chịu đựng đả kích lớn nhất của một học sinh cấp ba là đâu? Lúc vị hôn thê rời bỏ tớ, tớ đột nhiên mới hiểu ra đáp án.”

Tôi nhìn nước mắt thấm ướt trên vai:

“Đúng là, có một số chuyện thật buồn nôn, tớ hao tổn tâm sức theo đuổi một cô gái tám năm trời, thế mà cô ấy lại bị một anh chàng đẹp trai năm ba lạng hoặc tán đổ, hại tớ lúc đó trở nên tin vào cái quan niệm về vận mệnh; tình yêu không phải nỗ lực là có được, có nỗ lực hay yêu thích đến bao nhiêu đi chăng nữa cũng không địch lại nổi nhân duyên, số mệnh, hay như công việc bây giờ của chúng ta chẳng hạn.”

Tiểu Thư Màu Hồng kéo tôi bay ra khỏi cửa sổ.

“Đi thăm Tiểu Mi đi.”

Tiểu Thư Màu Hồng nói làm tôi rơi vào hoang mang.

Đi thăm vị hôn thê của một người khác sao?

“Trận gió này rất lớn, khoảng nửa giờ đồng hồ là chúng ta có thể đến Chương Hóa rồi.” Tiểu Thư Màu Hồng nói.

Tôi vẫn đang bối rối.

Giờ Tiểu Mi đã không còn là vị hôn thê định mệnh của tôi nữa, vậy thì chúng tôi rốt cuộc sẽ là quan hệ gì?

Đơn thuần là những người bạn tốt?

Tất cả những mối quan hệ thân thiết hay những ký ức ngọt ngào, sau khi tôi chết đi, sẽ lại trở về con số không.

Tôi nhìn Tiểu Thư Màu Hồng đang cười gió ở bên cạnh:

“Công việc của Nguyệt Lão rốt cuộc là đúng hay sai? Nỗ lực thực sự không chống lại được duyên phận hay sao?”

Tiểu Thư Màu Hồng không trả lời, chỉ tựa đầu vào vai tôi.

Cửa sổ phòng Tiểu Mi vẫn mở, đèn cũng vẫn sáng.

Tôi cùng Tiểu Thư Màu Hồng đều ngạc nhiên, bởi vì Dao Thái Rau cùng Vết Lốp Xe đang ngồi trên bồn hoa ở cửa sổ.

“Tớ biết sớm muộn gì cậu cũng sẽ đến.” Dao Thái Rau nói.

“Tiểu Thư Màu Hồng, đã lâu không gặp, nghe nói hai người giờ được gọi là nhóm hai người hay đùa.”

Hình như Vết Lốp Xe và Tiểu Thư Màu Hồng là người quen cũ.

Tôi gật khẽ rồi bay vào phòng Tiểu Mi, nhìn bóng dáng hao gầy mỏng manh của cô ấy.

Tiểu Mi đang ngồi trên bàn đọc sách, đang sắp xếp một bàn đầy ảnh, xem ra rất vui vẻ.

Tôi thở dài một tiếng: “Shit! Có bạn trai mới, nhanh như vậy đã cười lại rồi.”

Tôi vừa nói dứt lời thì Tiểu Mi run rẩy khóc.

“Đang tốt đang lành, khóc làm gì chứ!”

Tôi ôm Tiểu Mi từ đằng sau, nhìn những bức ảnh trên bàn.

Toàn bộ đều là ảnh tôi từ thời cấp hai, cấp ba đến nay.

Bức ảnh chụp đêm trước ngày tốt nghiệp cấp ba, tôi dùng sơn viết lên bức tường ở sân bóng lời tuyên bố “Lấy tớ nhé!”. Bức ảnh này có giá trị liên thành, đủ để tôi bị đuổi học.

Bức ảnh dí dỏm trên núi Bagua, tôi cùng Nghĩa ng ồi xõm trước Tiểu Mi và Tư Yến, giả làm chó con làm nũng với chủ nhân.

Bức ảnh ngày sinh nhật của Tiểu Mi vào năm đầu của cấp ba, tôi huy động được hai mươi tên cận vệ trung thành viết thành chữ “Hãy lấy tớ nhé” r ồi c ần dải băng rôn màu đỏ đỏ đứng ở bực cờ. Việc này đã làm cho chúng tôi nhận một bản cảnh cáo.

Bức ảnh chụp tôi cùng Tiểu Mi buổi tối năm thứ ba cấp ba, chúng tôi đang cùng nhau ở lại trường để học. Bên cạnh còn có một n ồi lẩu.

“Các cậu lúc trước thật tốt biết bao.”

Tiểu Thư Màu H ồng đi đến, nhìn những bức ảnh trên bàn.

Tôi gật đầu.

Tôi cũng chỉ có thể gật đầu.

“Chuyện lạ.” Dao Thái Rau ng ồi trên b ần hoa nói:

“Tuy tớ là người mới, nhưng cũng nghĩ rằng việc này rất hiếm.”

“Tớ làm được mười năm r ồi, cũng chưa thấy qua việc này bao giờ.”

Vết Lốp Xe chống cầm nói.

“Chuyện gì?” Tôi hỏi.

Dao Thái Rau chỉ Tiểu Mi nói:

“Cậu nhìn ngón tay của cô ấy đi.”

Tôi cúi đầu, tìm cái sợi dây tơ hồng tàn nhẫn ấy.

Không có.

Tôi ngối xuống tỉ mỉ tìm, đích thực không có bóng dáng của sợi dây kia.

Tiểu Thư Màu Hồng lơ mờ nói:

“Việc này cũng không có gì lạ, dây tơ hồng này là do thực tế sau khi hai người đã gặp nhau mà quyết định có tiếp tục đoạn nhân duyên này hay không, nếu Tiểu Mi không thích đối tượng mà hai người đã chọn, tình cảm của cô ấy sẽ giống như kéo tuyệt tình cắt đi sợi dây trên tay. Đây là lẽ thường của Nguyệt Lão.”

Vết Lốp Xe “hừ” một tiếng rổ nói:

“Thứ nhất, Tiểu Mi vốn vẫn chưa gặp người tiến sĩ kia, thì sợi dây đã biến mất rổ; Thứ hai, sợi dây kia không phải bị cắt đứt mà là bị thiêu đứt.”

Tiểu Thư Màu Hồng hoài nghi hỏi:

“Thiêu đứt? Làm sao cậu biết?”

Dao Thái Rau lấy dây tơ hồng từ trong hộp ra, đi đến bên cạnh Tiểu Mi nói:

“Không chỉ có vậy, còn có chuyện càng kỳ lạ hơn.”

Vừa nói, Dao Thái Rau vừa lấy một sợi dây tơ hồng mới buộc lên ngón tay Tiểu Mi, rổ ngối bên cạnh cô ấy.

“Đây là sợi dây tơ hồng mới, vẫn chưa chọn đối tượng nam, chỉ là buộc trước lên tay cô ấy thôi.” Vết Lốp Xe nói.

Lúc này, sợi dây trên ngón tay Tiểu Mi đột nhiên bốc khói lên rổ sau đó tự cháy!

“Thật kỳ lạ.” Tiểu Thư Màu Hồng sửng sò.

Còn tôi?

Lại có chút vui mừng.

NGUYỆT LÃO

Cửu Bả Dao
dtv-ebook.com

Phần II - Chương 14 - 15 - 16

PHẦN 2 - CHƯƠNG 14

“Nhất định Tiểu Mi rất yêu tó, nên vẫn không có cách nào tiếp nhận tình cảm mới.”

Tôi nhảy lên bàn của Tiểu Mi, vui vẻ nói.

Tôi ng ồi trên những bức ảnh, nhìn Tiểu Mi đang lau đi những giọt nước mắt.

Khóe miệng cô ấy như có nét cười.

Tôi hôn lên sống mũi Tiểu Mi rồi nói:

“Sao vậy? Nhìn thấy bức ảnh hài hước của anh, cảm thấy h ồi ức thật ngọt ngào sao? Có phải hồi hận lúc đầu không sớm chút đ ồng ý lời c ầu hôn của anh phải không?”

“Thật đúng là chuyện lạ.” Vết Lỗp Xe nói: “Nếu không thể tiếp nhận tình cảm mà chúng ta thay cô ấy lựa chọn, thì đây t ơ h ồng đứt là chuyện bình thường, nhưng nếu đối tượng vẫn chưa tiếp tiếp xúc mà làm cho dây bị hủy thì rất lạ; Còn nữa, đây là lần đầu tiên tó thấy dây t ơ h ồng bị cháy.”

Tiểu Thư Màu H ồng hỏi:

“Các cậu thử mấy lần?”

Dao Thái Rau đáp:

“Cộng thêm lần vừa nãy là sáu lần tất cả, trong đó có bốn lần dùng đến niệm lực.”

Tôi chẳng để ý đến cuộc nói chuyện của bọn họ, chỉ chăm chỉ hôn lên khắp nơi trên khuôn mặt của Tiểu Mi.

Vết Lốp Xe nhìn thấy tôi đang vui lên như điên liền nói:

“Darlie, cậu không sợ sau này Tiểu Mi sẽ xuất gia sao?”

Tôi ngẩn ra một lúc:

“Cậu nói lung tung cái gì thế?”

Tiểu Thư Màu Hồng suy nghĩ rồi nói:

“Có khả năng đó, hiện tượng này của Tiểu Mi nói không chừng là biểu hiện việc cô ấy cắt đứt với thất tình lục dục, vì thế dây buộc vào liền bị thiêu cháy.”

Tôi nhìn Tiểu Thư Màu Hồng hỏi:

“Vậy nên làm thế nào?”

Tiểu Thư Màu Hồng nói:

“Xuất gia cũng không có gì là không tốt, cậu cũng biết là tụng kinh gõ mõ nhiều một chút, đối với việc luân hồi chỉ lợi chứ không hại.”

Tôi ngồi trên đống ảnh nhìn Tiểu Mi.

Xuất gia?

“Không được.” Tôi nói.

“Điều này đối với cậu cũng tốt, như vậy không cần nhìn cô ấy lấy người khác nữa.” Dao Thái Rau nói.

Tôi chậm rãi nói:

“Cái mà Tiểu Mi cần, không phải là chuỗi tràng hạt hay kinh Phật, mà là có một người yêu cô ấy, yêu đến không cần mạng sống của mình, không phải là cô ấy thì ai cũng không muốn cưới.”

Tôi vừa nói vừa vuốt má Tiểu Mi:

“Đúng vậy không?”

Tiểu Mi nhắm mắt, nước mắt nước giàn giụa thì nhau rơi xuống.

“Ok, tớ sẽ đem chuyện này báo lên Đại Nguyệt Lão, xem ông ấy xử lí như thế nào.” Vết Lốp Xe nói.

Tôi nhéo má Tiểu Mi:

“Cả ngày khóc nhè, xấu chết đi được, nhanh nhanh đi tìm một người bạn trai đi, đừng có chạy lên núi làm ni cô.”

Vết Lốp Xe và Dao Thái Rau nhìn tôi như bị dở hơi, cùng nhau cười r ồ bay đi mất.

Tiểu Thư Màu Hồng ng ồi bên mép cửa sổ quay lưng về phía tôi.

Tôi lấy cái hộp nhung trong chiếc qu ần đã bị cháy đen, mở r ồi lấy ra chiếc nhẫn sáng lấp lánh.

“Chúc em tìm được hạnh phúc, mà không, mong cho hạnh phúc đến với em; chiếc nhẫn đính kim cương này thuộc về em, anh không kịp đeo nó lên cho em, bây giờ, anh hỏi em lại một lần nữa...”

“Tiểu Mi, người anh yêu nhất vũ trụ, em có muốn gả cho người luôn hằng mong cưới em làm vợ này không?”

Chiếc nhẫn sáng lấp lánh.

Tiểu Mi nắm chặt bức ảnh, chặt đến mức như sắp làm rách nó, tâm tình kích động.

“Không nói chính là đồng ý rồi nhé?”

Tôi cười, rồi đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa trên bàn tay trái của cô ấy.

Cuối cùng, tôi đã đeo được chiếc nhẫn lên cho người tôi yêu nhất cuộc đời này.

Cuối cùng.

“Tạm biệt.”

Tôi nhảy xuống bàn:

“Đừng có ngốc nghếch đi xuất gia nhé!”

Tiểu Thư Màu Hồng quay đầu nhìn tôi, trên mặt đều là nước mắt nóng hổi.

“Cậu cũng thích khóc nhè hả.”

Tôi cười, kéo Tiểu Thư Màu Hồng đi khỏi nơi đây nhưng nhớ này.

McDonald, máy đi đầu hòa mát mẻ.

“Lúc trước, khi tốt nghiệp Đại học, nghe nói nước Anh có một người kỳ quái tự nói mình yêu một con bò sữa, muốn kết hôn với con bò đó ở nông trại, chuyện này là sao? Đây là sự ngẫu nhiên của số phận hay là kịch bản ác mộng của Nguyệt Lão?”

Tôi nói rồi liếm que kem trong tay đưa bé xui xẻo.

Tiểu Thư Màu Hồng cười ha hả:

“Câu chuyện đó rất nổi tiếng! Từ đời này truyền qua đời khác, nó là câu chuyện cười kinh điển trong giới Nguyệt Lão.”

Tôi cười hì hì:

“Cũng đừng vội nói vậy, hôm qua chẳng phải chúng ta đi xem A Thang, anh ta cũng đang mãnh liệt hôn bức tượng ông Tướng Giới Thạch trước hàng trăm người hay sao? Sau này chuyện này cũng sẽ trở thành chuyện cười trong giới Nguyệt Lão.”

Tiểu Thư Màu Hồng uống Coca-Cola của đứa bé:

“Nhưng có đi đâu, chuyện con bò sữa không phải là do Nguyệt Lão làm mà là do trò đùa quái ác của Thần Cupid(*).”

(*) Thần Cupid: Là tên gọi của một vị thánh La Mã, là biểu tượng của lòng say đắm và nồng nhiệt. Theo chuyện thần thoại, thì Cupid là con của Mars (thần Chiến Tranh) và Venus (thần Vệ Nữ hay thần Sắc Đẹp). Cupid được Thượng đế ban một bộ cung tên màu nhiệm để lo chuyện kết nối tơ duyên cho người nhân gian ở hạ giới, nên được xưng tụng là Thần tình yêu. Truyền thuyết kể rằng, Cupid đem lòng yêu và cưới nàng Psyche, một biểu tượng của sắc đẹp và sự đoan chính. Thế nhưng sự ghen tuông của tình yêu khiến nàng đem lòng nghi ngờ người chồng mẫu mực của mình. Cupid đã trừng phạt người vợ bằng cách buộc nàng làm nhiều công việc cực khổ. Trong khi làm việc, vì lén nhìn vào chiếc hộp "sắc đẹp" nàng bỗng biến thành nàng tiên ngủ! Với tài năng và tình yêu vợ vô bờ bến, Cupid đã "nhốt" được nàng tiên ngủ và đưa người vợ yêu trở về với chàng. Kể từ đó, Cupid được xem là biểu tượng của một tình yêu mãnh liệt. Cupid được biết đến dưới hình dạng một đứa trẻ tình quái và có cánh, người sẽ dùng mũi tên tình ái xuyên thủng trái tim của các "nạn nhân" của mình buộc họ phải yêu nhau đắm đuối. Trong điêu khắc hay kiến trúc và cả hội họa nữa, Cupid đôi khi được khắc họa là cậu bé mù với đôi cánh trên vai. Đại thi hào Shakespeare có nói một câu nổi tiếng về vị thần này: "Ái tình không nhìn bằng mắt mà bằng tâm hồn. Vì vậy, nhân loại khắc họa Thần Tình ái có hai cánh nhưng con mắt mù lòa".

Tôi không thấy lạ:

“À, thì ra là thế hệ Thần ở phương Tây.”

Tiểu Thư Màu Hồng gật đầu:

“Chiều nay chúng ta lại đi xem phim được không? Nhân tiện tìm người đàn ông tốt cho cô gái trẻ lúc sáng đi làm luôn.”

Tôi gật đầu:

“Đi đâu xem? Tôi không biết nhiều rạp chiếu phim ở Cao Hùng(*).”

(*) Cao Hùng: Thành phố Cao Hùng (chữ Hoa phồn thể: 高雄), là một thành phố nằm tại miền Nam Đài Loan. Đây là thành phố lớn thứ 2 tại Đài Loan với số dân 1,51 triệu người, và là một trong hai thành phố trực thuộc trung ương của Trung Hoa Dân Quốc. Thành phố có 11 quận, mỗi quận có một văn phòng quận quản lý công việc hàng ngày giữa chính quyền thành phố và công dân của mình.

Tiểu Thư Màu Hồng nói:

“Không cần lo lắng, hỏi Thần Thổ Địa rạp chiếu phim nào tốt là được rồi.”

Tôi nói:

“Chúng ta chu du Đài Loan như vậy coi như cũng thoái mái.”

Tiểu Thư Màu Hồng nhảy lên bàn, kéo tay tôi:

“Có cơ hội, chúng ta vượt biển đi Bành Hồ(*) chơi đi?”

(*) Bành Hồ Bành Hồ (chữ Hán: 澎湖) là một quần đảo nằm tại eo biển Đài Loan, ở phía tây đảo Đài Loan. Quần đảo này bao gồm 90 đảo nhỏ với tổng diện tích 141km². Cả quần đảo hình thành nên huyện Bành Hồ, thuộc Đài Loan, và là vùng đảo xa lớn nhất của Đài Loan.

Tôi chần chừ một lúc:

“Hồn ma có thể bơi lặn được hả?”

Tiểu Thư Màu Hồng cười:

“Không biết.”

Tôi liếm que kem rồi nói:

“Để qua vài ngày nữa đi, tớ muốn đợi Tiểu Mi có nơi có chốn rồi mới yên tâm. Tớ muốn cứ hai ngày đến thăm cô ấy một lần, nếu chúng ta đi Bành Hồ mà hướng gió không thuận lợi, thời gian đi lại sẽ rất vội vã.”

Tiểu Thư Màu Hồng ai oán:

“Ôi, tớ thật đáng thương, lúc trước còn sống, cơ hội của những người con trai muốn dẫn tớ đi chơi rất nhiều, còn có cả người tình nguyện bỏ ra ba trăm ngàn tệ bao tớ đi du lịch nước ngoài một tuần nữa kìa, không ngờ sau khi chết, tớ lại rớt giá như thế này...”

Tôi cười ha hả nói:

“Đi thôi, hỏi Thổ Địa đi.”

PHẦN 2 - CHƯƠNG 15

Thổ Địa đang ở trong lầu bằng, trò chuyện cùng với sáu Nguyệt Lão khác.

“Xin chào!”

Chúng tôi chào hỏi, kéo ghế ngồi, trên bàn là một khay đá bào.

“Người đẹp màu hồng, cùng với một cục than cháy đen, ôi! Chúng ta gặp được nhóm hai người hay đùa rồi!”

Một người đang cắn cái chân đã gãy của mình nói.

“Hi hi.”

Tiểu Thư Màu Hồng cầm tay tôi, dường như rất vui vẻ.

“Đang nói chuyện gì vậy? Chơi bài không?”

Tôi hỏi, đặt bộ bài lên bàn.

Thổ Địa là một bà lão, nói:

“Bọn họ vừa nói với ta một chuyện lạ không thể tin nổi, được lưu truyền trong giới Nguyệt Lão.”

Tiểu Thư Màu Hồng dấm lưng giúp tôi, hỏi:

“Chuyện lạ gì?”

Một Nguyệt Lão đang nhai cau trầu, trên mặt có năm vết dao rạch nói:

“Ta vừa nghe Nguyệt Lão ở phía Nam nhắc đến một cô gái ở miền Trung, được buộc hai mươi tám sợi dây tơ hồng nhưng chẳng có cách nào kết duyên, nghe nói còn thiêu cháy cả dây, đúng là gặp ma mà.”

Tôi giật mình:

“Cô gái đó có phải ở Chương Hóa không?”

Vết Sẹo nói:

“Hình như là vậy.”

Tiểu Thư Màu Hồng thắc mắc:

“Tại sao lại có thể nhiều đến hai mươi tám sợi như vậy?”

Một người phụ nữ giữa chân mày bị găm một viên đạn nói:

“Vốn dĩ nghe nói là sáu sợi bị cháy, nhưng sau đó có những Nguyệt Lão khác vì tò mò nên đến tự mình buộc lên, xem thử dây tơ hồng bị cháy như thế nào.”

Một người phụ nữ không có họng nói:

“Nghe nói trong đó có không ít sọi đã dùng đến niệm lực.”

Vết Seo nói:

“Lát nữa ta cũng lên đó xem đi, xem thử rốt cuộc người con gái đó bị làm sao... Có lẽ tôi cũng buộc một sọi xem sao!”

Chân Mày Găm Đạn nói:

“Nghe nói chuyện này đã được báo lại cho Đại Nguyệt Lão rồi, Người cũng không biết chuyện này là làm sao, còn nhờ Thành Hoàng ở khu Chương Hóa đi điều tra. Bước đầu loại bỏ được trường hợp người con gái này muốn xuất gia, bởi vì vẫn buộc được dây tơ hồng cho người xuất gia.”

Tôi lẩm bẩm:

“Đến cả Đại Nguyệt Lão cũng không biết? Mấy ngàn năm qua đầu không có trường hợp dây tơ hồng bị cháy sao?”

Một Nguyệt Lão gãy chân có kinh nghiệm nói:

“Lúc trước, Đại Nguyệt Lão cùng tôi uống trà có nhắc đến, trong lịch sử Nguyệt Lão chỉ xuất hiện qua chín lần như vậy, mỗi lần đều là một câu chuyện tình yêu thê lương.”

Bà lão Thổ Địa nói:

“Giống như Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài vậy sao?”

Chân Gãy nói:

“Ừ, đều là những câu chuyện tình yêu nổi tiếng trong lịch sử.”

Tôi ngăn người nhìn đá bào trên bàn nói:

“Tiểu Thư Màu Hồng, chúng ta về Chương Hóa được không?”

Cô ấy gật đầu, kéo tôi cười lên ngọn gió lớn.

“Tạm biệt! Nhóm hay đùa!” Bảy hên ma nói lớn.

Ngọn gió này thật vui vẻ, giống như lòng tôi bây giờ.

“Sao cậu theo đuổi lại được Tiểu Mi vậy?”

Tiểu Thư Màu Hồng tựa nhẹ vào vai tôi:

“Tớ muốn nghe câu chuyện tình yêu của cậu, bù đắp lại cho những gì tớ đã mất.”

“Nếu câu chuyện của tớ có thể bù lại những đau khổ cho cậu...”

Tôi nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh rồi nói tiếp:

“Vậy tớ sẽ kể hết toàn bộ cho cậu nghe.”

Về cơ bản, tôi ghét gặp phải súng.

Đó là về cơ bản.

Có một số tình huống, tôi không phản đối chuyện ăn phải đạn.

“Pằng!”

Đoàn người tản ra cùng những tiếng thét chói tai và mùi máu tanh.

Tôi ngã xuống, nhìn Tiểu Mi nằm bên cạnh, đôi tay tôi vẫn ôm chặt lấy cô ấy.

Tôi thực sự rất thích đôi mắt đầy sự lo lắng và kinh hoàng này.

Thường thì cơ hội bị trúng đạn rất thấp, mà viên đạn này đến thật đúng lúc.

Kẻ cướp ngân hàng nhảy lên xe taxi, phóng về phía trước, cuối cùng hướng về phía cửa kính nổ một phát súng, tôi vội vã ôm Tiểu Mi nằm xuống, nhưng tốc độ thực tế không thể nhanh bằng súng đạn, vai tôi hình như đang chảy máu.

Nếu như nói ông Trời đã từng giúp tôi, chỉ e đó chính là thưởng cho tôi viên đạn này chăng?

Tiểu Thư Màu Hồng vạch ống tay áo tôi ra, nhìn vết sẹo trên vai:

“Mỗi một người con trai đều chỉ khoe khoang suông về việc nguyện chết vì yêu, cậu... Cái đồng hồ này lại không làm được như vậy.”

Tôi cười:

“Đây là niềm tin.”

Tiểu Thư Màu Hồng ngạc nhiên hỏi:

“Niềm tin?”

Tôi đáp:

“Niềm tin. Tôi tin chắc rằng Tiểu Mi chính là vợ của tôi, trước khi cô ấy lấy tôi, chúng tôi sẽ không chết.”

Tiểu Thư Màu Hồng nói:

“Quan niệm về tình yêu của cậu thật có ‘cái tôi’ cá nhân.”

Có cái tôi?

Tiểu Thư Màu Hồng nói tiếp:

“Cũng rất cảm động.”

Tôi tiếp tục kể:

“Tóm lại, sau một tuần nằm ở bệnh viện, tớ phải vác cái tay phải yếu ớt đi thi Đại học, tốc độ viết chậm, cộng thêm đầu óc quay vòng vòng, thế là chỉ đậu vào Đông Hải.”

Tiểu Thư Màu Hồng tiếp lời:

“Để tớ đoán, Tiểu Mi cũng nộp hồ sơ vào Đông Hải?”

Tôi đặc ý:

“Không sai, chỉ trúng một viên đạn lại được lòng của người đẹp, tớ đáng ra nên thường bị trúng đạn hơn. Tiểu Mi bị sự chân tình của tớ cảm động, thế là từ bỏ cơ hội học cùng người đàn anh kia ở Đại học Đài Loan để về Đông Hải học cùng tớ.”

Tiểu Thư Màu Hồng khẽ lau nước mắt nói:

“Nghe cậu nói nhiều như vậy, lòng tớ đột nhiên thất lại.”

Tôi làm mặt xấu:

“Nói không chừng, cậu yêu tớ rồi cũng nên.”

Tiểu Thư Màu Hồng dấm tôi một cái giận dỗi nói:

“Tớ chỉ là than thở cho bản thân mình không gặp được người con trai tốt, bọn họ đều là những kẻ ham mê sắc đẹp.”

Tôi nhìn Tiểu Thư Màu Hồng buồn bã:

“Đừng buồn nữa, đừng quên là có một tên ham mê sắc đẹp đang hôn cùng nhiệt tượng đấng Tướng Giới Thạch!”

Tiểu Thư Màu Hồng ghen ngào nói: “Vậy sau đó thì sao? Các cậu lên Đại học thì thành người yêu sao?”

Tôi đỏ mặt, không, chắc là nhìn không ra, nói chung là tôi bối rối:

“Tiểu Mi chỉ học chung trường Đại học với tớ, không làm bạn gái tớ, hại tớ khủng hoảng theo đuổi cô ấy thêm bốn năm nữa, cùng cô ấy đi học, làm thêm, cùng chung trong một câu lạc bộ, cùng trong một tiểu đội, cùng có chung những người bạn. Tóm lại, cô ấy không để tớ tán đồ.”

Tiểu Thư Màu Hồng không hiểu:

“Cô ấy cũng thật biến thái.”

Tôi nói:

“Lúc đó tớ cũng cảm thấy thế, vì vậy đêm trước ngày lễ tốt nghiệp, quyết đi tán một em lớp dưới làm bạn gái.”

Tiểu Thư Màu Hồng cười:

“Vậy niềm tin của cậu đâu rồi?”

Tôi đáp:

“Trước sau như một.”

PHẦN 2 - CHƯƠNG 16

“Không phải chứ? Theo tớ biết, đây chính là vì kích thích tố (hormone)!”

Tiểu Thư Màu Hồng hôn cổ tôi rồi nói tiếp:

“Darlie, cậu có phải là đã ngủ cùng em lớp dưới đó rồi đúng không?”

Tôi lúng túng:

“Là do hormone không sai, nhưng tớ rất ngoan, không có ngủ với em đó.”

Tiểu Thư Màu Hồng cảm thấy gió đột nhiên yếu đi, thế là kéo tôi nhảy qua một ngọn gió khác.

Tôi tiếp tục kể về câu chuyện kiếp trước.

Trên bãi cỏ trong buổi lễ tốt nghiệp Đại học Đông Hải.

Hàng trăm người quây quanh một màn ảnh.

“Cậu đi chết đi, đi chết đi! Sau này tớ không muốn gặp lại cậu nữa!”

Cô gái khóc lớn, đẩy chiếc máy ảnh của chàng trai ra.

“Người nên nói câu này đáng ra phải là tớ chứ!”

Chàng trai ôm một người con gái khác bên cạnh hét lớn.

“Tại sao cậu lại có thể bỏ lại tớ một mình... Robot đại chiến, cùng học ở Tỉnh Thành, cùng trốn học đi xem phim, vì tớ... Vì tớ mà đổ đạn... Hu hu hu... Tất cả đều là gạt người!”

Cô gái vứt hoa xuống đất, gào khóc.

“Nỗ lực của tớ luôn chẳng có ích gì! Đầu không có ích gì! Tớ theo đuổi cậu lâu như vậy mà cậu đâu không muốn ở bên cạnh tớ, người khác nắm tay một cái, cậu đã chạy theo người ta ngay! Tớ là cái gì! Tháng trước người bạn trên mạng nói theo đuổi cậu, cậu mặc nhiên đồng ý suy nghĩ? Chết tiệt! Tớ lại không bằng cái đứa con trai cậu chưa bao giờ gặp mặt sao?”

Chàng trai vứt chiếc máy ảnh xuống đất, tức giận gào lên.

“Hu hu hu...”

Cô gái ngã dưới đất, tức giận khóc loạn lên.

Chàng trai chưa từng thấy cô ấy làm loạn như thế bao giờ nên cơn giận đã giảm đi một nửa.

“Xin lỗi.”

Chàng trai thở dài nói.

“Không cần xin lỗi tớ!”

Cô gái cắn môi, nhìn đóa hoa cúc dại trên bãi cỏ.

“Xin lỗi, tớ thực sự không theo đuổi được cậu nữa.”

Chàng trai quay người bước đi.

Phải đi.

Phải đi khỏi cuộc đời người con gái này.

“Đừng đi!”

Cô gái gọi lớn.

Chàng trai không hiểu, nhưng cũng dừng lại.

“Tớ... Tớ không phải là không muốn làm bạn gái của cậu... Chỉ là tớ muốn cậu cứ mãi theo đuổi tớ như vậy!”

Đôi mắt cô gái đỏ lên, nói lớn:

“Chỉ là tớ rất thích, rất thích cảm giác cậu theo đuổi tớ... Hu hu hu... Tớ sợ khi chúng ta ở bên nhau rồi, thì cậu sẽ không cần tớ nữa... Hu hu hu...”

Cô gái khóc không thôi, chàng trai cũng vậy.

Hàng trăm người quây quanh cũng khóc theo.

“Đừng bỏ lại tớ một mình... Hu hu hu... Cậu không biết bây giờ muốn tìm một người nguyện đỡ đạn cho tớ... Khó khăn... Hu hu hu... Khó khăn như thế nào đâu...”

Nước mắt nước mũi cô gái hòa làm một.

Người con gái đang đứng bên cạnh chàng trai bước ra cười nhạt:

“Hai người mới thực xứng đôi nhất, tôi còn không đi, chắc sẽ bị mọi người ném đá bẹp dí mất.”

Chàng trai áy náy nói “xin lỗi”... Rồi nhìn người con gái kia che mặt chạy khỏi đám đông.

Chàng trai lại nhìn khuôn mặt cô gái đang khóc bi thương, cảm thấy đây là cảnh đẹp nhất thế gian.

“Nhìn vào đây này.”

Chàng trai nhặt chiếc máy ảnh lên, đưa ống kính về phía cô gái.

“Tránh ra.”

Cô gái che mặt, không để cho chàng trai chụp ảnh.

“Tớ không hiểu nổi, lúc thì đuổi tớ đi, lúc thì nói nếu tớ đi cậu sẽ chết, lúc thì lại bảo tớ tránh ra.”

Chàng trai cười chảy nước mắt.

“Tớ đâu nói tớ sẽ chết.”

Cô gái thút thít cười.

“Lấy tớ nhé!”

Chàng trai nói lớn.

“Không!”

Cô gái cũng đáp lớn.

“Ít nhất thì cũng làm bạn gái tớ chứ! Tớ đến tay cậu cũng chưa nắm qua!”

Chàng trai gào lên.

Cô gái quay mặt đi, nhưng giấu không nổi nụ cười hạnh phúc.

“Đừng ý cậu ấy đi!”

Một cô gái tóc dài mặc lễ phục tốt nghiệp đang lau nước mắt nói.

“Đừng ý cậu ấy đi, để cho tớ có được một kỷ niệm đẹp khó quên trước khi tốt nghiệp!”

Một chàng trai mang lễ phục tốt nghiệp luộm thuộm đang cầm một quả bóng rổ nói.

“Đừng ý đi.”

“Đừng ý đi.”

“Đừng ý đi.”

“Đừng ý đi.”

Chàng trai cầm máy ảnh, chờ đến giây phút mà mình hằng mong đợi.

Cô gái lau nước mắt, nói câu thần chú mà chàng trai đã chờ đợi suốt mười bốn năm.

“Làm bạn gái thì làm bạn gái.”

“Tách!” (Tiếng máy ảnh.)

Nói một hồi, tôi cùng Tiểu Thư Màu Hồng đã bay đến trên mái nhà của Tiểu Mi.

“Xem ra Tiểu Mi thật sự đã trở thành truyền kỳ trong giới Nguyệt Lão.”

Tiểu Thư Màu Hồng ngạc nhiên.

“Còn không phải sao? Đó là cô gái do tổ đờ đạn cứu lấy mà.”

Tôi nhìn hàng trăm Nguyệt Lão ở bên dưới.

Đúng vậy, khoảng chừng hơn năm trăm Nguyệt Lão tò mò tập trung lại đang thảo luận bên ngoài cửa sổ nhà Tiểu Mi, còn có mười mấy Thần Chết cũng tranh thủ đến tụ tập, ngoài ra còn mang thêm tám Thổ Địa kiêu căng, và cả những loại Quỷ tai to mặt lớn trước giờ chưa từng thấy, dọa cho chó nội trong hai mươi con đường cụp đuôi không dám sủa.

“Lại bị thiêu cháy rồi! Một lúc có thể thiêu đến mười sợi!”

Giọng kinh ngạc truyền ra từ phòng Tiểu Mi, xông ra ngoài là mười cặp Nguyệt Lão đang hưng phấn.

Trong đó có một Nguyệt Lão nhiều râu gào lớn:

“Kỷ lục đã đẩy lên đến 421 sợi! Lần này là thiêu cháy một lúc mười sợi! Mà mỗi sợi đều có niệm lực!”

Không hiểu làm sao, sâu trong lòng tôi âm ỉ đau, toàn bộ sự kiêu ngạo và phần khích đều bị nhấn chìm.

“Vào trong đó đi.”

Tiểu Thư Màu Hồng kéo tôi lướt vào bên trong cửa sổ nhà Tiểu Mi.

NGUYỆT LÃO

Cửu Bả Dao
dtv-ebook.com

Phần III - Chương 17 - 18 - 19

PHẦN 3 - CHƯƠNG 17

Tiểu Mi vừa mới tắm xong, đang ngồi ở bàn đọc sách sấy tóc.

Tôi ngồi trên bàn, cười khở:

“Tiểu Mi, em yêu anh nhiều như vậy sao? Thật không thể tưởng.”

Tiểu Mi đương nhiên không nói gì, nhưng nước mắt lại rơi xuống.

“Thật thần kỳ, hai người chắc là có thần giao cách cảm!”

Dao Thái Rau ngồi trên cửa sổ, khó tin nói:

“Đây là lần đầu tiên trong ngày hôm nay Tiểu Mi khóc.”

Tôi cúi đầu hôn Tiểu Mi, nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay cô ấy.

Chiếc nhẫn này đương nhiên không phải thực thể, nhưng nó vẫn ôm chặt lấy ngón giữa của Tiểu Mi, tôi nhìn chiếc nhẫn có ý nghĩa phi thường này:

“Em biết không, trước khi anh chết, có thể nghe em đồng ý lời cầu hôn của anh, anh vui mừng đến nhường nào, vì vậy, anh không phải chết vì bị sét đánh mà là chết vì vui mừng.”

Tiểu Thư Màu Hồng đứng bên cạnh, nhìn những bức ảnh trên bàn. Cầm lên tấm hình chụp khoảnh khắc Tiểu Mi đồng ý làm bạn gái của tôi.

Mười mấy Nguyệt Lão chen chúc vào trong phòng, cửa sổ cũng tập trung đầy những mặt quỷ, mỗi một đầu đang xì xào bàn tán về tôi.

Tôi áp sát vào mặt Tiểu Mi, cảm thấy khí nóng từ chiếc máy sấy tóc phả ra:

“Anh là vui mừng mà chết, vì thế em hãy buông hình bóng của anh xuống đi, những ngày ở bên em là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời anh, em vốn không nợ anh đi đâu gì cả, nếu có đi chẳng nữa, vậy em còn nhớ anh còn nợ em hơn sáu nghìn hộp cơm không? Sớm đã bù lại hết sạch rồi.”

Tiểu Mi nắm chặt máy sấy tóc, không động đậy, làm cho tóc bị sấy đến nóng rang.

Tôi nhìn đôi mắt ngập nước của Tiểu Mi:

“Hãy buông anh xuống đi, thử tiếp nhận tình cảm mới, đừng giữ mãi hình bóng một người ngốc nghếch đã từng tình nguyện giúp em đỡ đạn nữa, trên đời còn rất nhiều người con trai tốt, tuy rằng có thể không bằng lòng thay em đỡ đạn, nhưng có thể lái Mercedes che mưa che nắng cho em, cùng em đi đến bạc đầu, anh có thể căn dặn hết thầy hàng vạn Nguyệt Lão của Đài Loan đi tìm bạn trăm năm cho em, để em được hạnh phúc suốt đời.”

Tiểu Thư Màu H ồng thở dài một tiếng, các Nguyệt Lão ở trong phòng bắt đầu hô to:

“Truyền tin xuống! Giúp người con gái này tìm một chàng trai tốt!”

“Nhóm hai người hay đùa trong truyền thuyết! Hãy giao việc này cho chúng tôi đi!”

“Giao cho chúng tôi đi!”

“Tôi biết rất nhiều chàng trai tốt! Giao cho bà cô này đi!”

“Ở đây có nhiều Nguyệt Lão như vậy! Cứ yên tâm giao cho chúng tôi đi!”

Những âm thanh động viên khích lệ khác nhau vang lên, sau cùng trở thành âm thanh gào thét chất chứa, thu hút binh lính của Thành Hoàng đến đi đầu tra nguyên nhân ồn ào.

“Anh đi đây, anh sẽ trở lại thăm em, cho đến khi em tìm được nơi nương tựa.”

Tôi nhảy xuống khỏi bàn, nhìn bóng lưng của Tiểu Mi xa dần, Tiểu Thư Màu Hồng ngẩng trên vai tôi hô lớn:

“Mọi người giải tán đi thôi! Đi giúp Tiểu Mi tìm một đối tượng tốt! Xem ai có khả năng buộc được dây tơ hồng cho cô ấy để kết thúc truyền thuyết này đi!”

Thế là hơn năm trăm Nguyệt Lão cuời gió bay đi, Thần Chết mang theo lưỡi hái, mỉm cười vừa đi vừa bàn luận, Thổ Địa cũng ngẩng trên nóc nhà, cần quyền danh sách những người trong khu vực mình quản lý để nghiên cứu, xem xem bản thân có giúp được gì hay không.

Tiểu Thư Màu Hồng quay người ôm lấy cổ tôi:

“Cậu có thể yên tâm rồi chứ?”

Tôi nhún vai.

Tôi không biết.

Một tuần tiếp theo, tôi cùng Tiểu Thư Màu Hồng nhận nhiệm vụ từ Đại Nguyệt Lão do hai con Hỷ Thước mang đến, đó là xe duyên ột mình tinh xinh đẹp và một ngôi sao bóng chày, sau đó đến Từ Hi Đệ(*) và Hoàng Tử Giảo(**).

(*) Từ Hi Đệ: còn gọi là Dee Hsu, là diễn viên kiêm ca sĩ nổi tiếng sinh năm 1974 người Đài Loan.

(**) Hoàng Tử Giảo: còn gọi là Mickey Huang, là MC kiêm diễn viên nổi tiếng sinh năm 1972 người Đài Loan.

Thời gian còn lại, chúng tôi đi xem phim ở tất cả các rạp chiếu, chơi tất cả các khu vui chơi lớn nhỏ khắp Đài Loan.

“Lúc còn sống tớ đâu không vui như bây giờ.”

Tiểu Thư Màu Hồng ngẩng lên trên vòng đu quay, vừa buộc dây tơ hồng ột cặp đôi đang yêu nhau, vừa vui vẻ nói.

“Thật không?”

Tôi thích nhìn con gái cười.

“Thật đó, tuy rằng tớ không nói tất cả đàn ông đều ham mê sắc đẹp, nhưng đàn ông con trai xung quanh tớ đều óc luôn đầy tình tròng, người nào cũng chỉ muốn đưa tớ vào nhà nghỉ, không có lấy một người muốn đưa tớ đi chơi công viên giải trí.”

Tiểu Thư Màu Hồng nghịch sợi dây trên vạt áo sườn xám:

“Vì thế tớ đâu đến công viên trò chơi với mấy đứa em thân thiết, hoặc một mình đến chơi, một mình đi xem phim...”

Tôi nhìn Tiểu Thư Màu Hồng, chân thành nói:

“Cậu rất đẹp, người lại lương thiện, chỉ là hoàn cảnh của cậu làm cho cậu không thể gặp được những chàng trai tốt mà thôi.”

Tiểu Thư Màu Hồng dờn ánh mắt xinh đẹp qua nhìn tôi, nói khẽ khàng:

“Thật không ngờ hạnh phúc của tớ, sau khi chết đi mới bắt đầu.”

Tôi ngại ngần:

“Đừng nói như vậy, tớ cũng rất thích đi chơi khắp nơi và đi xem phim.”

Tiểu Thư Màu Hồng nhìn tôi, cười ngọt:

“Ngốc, hạnh phúc của tớ không phải là đi chơi khắp nơi hay xem phim.”

Người tôi nóng ran, thần kinh ngạc.

Khuôn mặt vốn dĩ màu hồng của Tiểu Thư Màu Hồng nay càng hồng hơn:

“Hạnh phúc của tớ, là có một người con trai tốt đi chơi cùng, đưa tớ đi xem phim, nhưng đầu óc không nghĩ đến những thứ xấu xa.”

Cái gì đến, tránh cũng không được.

Giờ phút này rồi cuối cùng cũng sẽ đến. Tôi không ngốc.

“Nếu không phải vì Tiểu Mi, tớ e là sớm đã có ý với cậu rồi.”

Tôi khó khăn nói.

“Nhưng cậu không có.”

Tiểu Thư Màu Hồng cười hì hì.

“Vả lại tớ đen thui, cậu ngại mà xem, toàn thân tớ đều là mùi cháy khét.”

Tôi xắn tay áo lên.

“Tớ cũng có mùi ga. Giống như có thể nổ bất cứ lúc nào.”

Tiểu Thư Màu Hồng cười nghịch ngợm, cũng đưa ra theo.

Tôi cười ha hả, Tiểu Thư Màu Hồng cũng cười nghiêng ngả.

Vòng đu quay đã ngừng lại.

“Có muốn ngồi nữa không?” Tôi hỏi.

“Tớ muốn đi chơi tàu lượn siêu tốc.”

Tiểu Thư Màu Hồng cười không dứt.

“Được thôi! Nhưng mà chúng ta đã cưỡi gió đi nhiều như vậy rồi, tàu lượn siêu tốc cũng không bằng!”

Tôi nói, nhưng vẫn đi cùng cô ấy đi đến hướng có tàu lượn siêu tốc.

Tiểu Thư Màu Hồng đột nhiên dựa sát tôi, nghiêm túc nói:

“Vậy thì chúng ta cứ giả như chính mình là con người, giờ thì làm những việc mà con người thường làm đi...”

Tôi cảm thấy tiếc nuối cho cuộc đời không được trọn vẹn của cô ấy, trong lòng trỗi dậy cảm giác kỳ lạ muốn bảo vệ.

PHẦN 3 - CHƯƠNG 18

Đây có tính là vượt quá giới hạn hay không.

Tiểu Mi vẫn sống mà tôi thì đã chết.

Nhưng tình yêu của tôi dành cho Tiểu Mi vẫn chưa chết. Tình yêu của cô ấy dành cho tôi lại càng mãnh liệt hơn.

Mãnh liệt đến nỗi thiêu cháy vô số nhân duyên của dây tơ hồng.

“Thật đã quá...”

Tiểu Thư Màu Hồng đầy sức sống, nói tiếp:

“Chúng ta đi lướt ván đi.”

Tôi nhào về phía trước, cùng Tiểu Thư Màu Hồng nhảy lên một chiếc thủy cơ.

Chúng tôi thong dong nằm trên thuyền thả trôi theo dòng nước, nhìn nhau cười.

“Tớ biết cậu không quên được Tiểu Mi.”

Tiểu Thư Màu H ồng vẫy nước.

“Ừ.” Tôi cười khở.

“Nếu như Tiểu Mi kết hôn, cậu có định đi đầu thai không?”

Tay cô ấy có chút không yên.

“Không dám, từ lần mà chúng ta kết đôi cho A Thang cùng tượng đ ồng Tưởng Giới Thạch thì tớ không dám nghĩ đến chuyện đi đầu thai nữa rồi, tớ nghĩ chắc khi đó sẽ biến thành đông phân quá.” Tôi nói.

Tiểu Thư Màu H ồng mắt sáng lên:

“Thật không! Vậy chúng ta cùng nhau làm Nguyệt Lão mấy nghìn năm luôn được không!”

Tôi cười ha hả:

“Vậy thì tớ phải suy nghĩ một chút mới được!”

Tiểu Thư Màu H ồng nói chân thành:

“Cậu nhất định phải suy nghĩ kỹ. Tớ cảm thấy ở cùng cậu rất vui vẻ, tớ không chắc chắn rằng nếu sau này đi đầu thai chuyển thế còn có thể gặp người tốt như vậy nữa hay không.”

Tôi cảm động nhìn cô ấy:

“Cảm ơn. Hóa ra cục than này lại được yêu mến như vậy.”

Tiểu Thư Màu H ồng gật đầu:

“Tớ nói thật lòng đấy, có thể tớ xuất thân phong trần không hiểu thế nào là e dè, nhưng tớ thật sự rất thích cậu, tớ biết cậu yêu Tiểu Mi sâu đậm, nhưng tớ một chút cũng không ngại, bởi vì đây chính là điểm làm tớ thích nhất ở cậu.”

Tôi cười khúc khích, ánh hoàng hôn chiếu lên khuôn mặt Tiểu Thư Màu Hồng cùng chiếc sườn xám, thật sự rất đẹp.

Cô ấy nắm chặt tay tôi:

“Cậu đối với tớ như là người dự bị, là bạn bè hay là tri kỷ đều không sao hết, chỉ hi vọng cậu có thể dần dần thích tớ.”

Tôi ngại ngùng nói:

“Thật ra tớ cũng có thích cậu.”

Cô ấy khẽ cười:

“Tớ sớm đã biết rồi.”

Ánh chiều tà rơi xuống sau mạn thuyền, đẹp giống như những dòng miêu tả trong tất cả những cuốn tiểu thuyết tình yêu lãng mạn.

Lòng người luôn có những mâu thuẫn, hồn ma cũng vậy.

Mà cảnh đẹp chỉ luôn làm lòng thêm phần mâu thuẫn, nó nhốt tôi vào tâm trạng không thể nào diễn tả.

Có lẽ tôi có thể viết một bài luận về “Quan điểm của hồn ma đối với việc người yêu người, người yêu ma, ma yêu người, ma yêu ma”, dù sao tôi cũng có một khoảng thời gian dài đến nỗi bạn không thể nào tưởng tượng được.

Vốn dĩ tôi định chơi hết những trò trong công viên giải trí, rồi bay về Chương Hóa thăm Tiểu Mi, nhưng lại gặp một việc chẳng ra gì ở cổng công viên.

Nhân vật chính của việc chẳng ra gì đó đương nhiên là người chẳng ra gì.

Một tên lưu manh với vẻ mặt ngang tàng đi đường đụng phải một đứa bé, kem trong tay đứa bé rơi xuống giày tên lưu manh, tên này nổi giận xách đứa bé lên nhét vào thùng rác.

Đứa bé đó khóc lớn, thò đầu ra khỏi thùng rác chửi lớn:

“Chết tiệt! Ông chết chắc rồi! Tôi sẽ gọi người ngoài hành tinh đến đánh bẹp dí ông! Gọi Piccolo(*) đến đánh chết ông! Dùng Tia chết chóc(**) làm tan chảy ông! Đem ông... Aaaaaa...”

(*) Piccolo: nhân vật chính trong truyện “Bảo viên ngọc rồng”.

(**) Tia chết chóc: tiếng Anh gọi là Death Ray, do Nikola Tesla (một nhà phát minh, nhà vật lý, kỹ sư cơ khí và kỹ sư điện tử) phát minh. Đây là phát minh nguy hiểm của Tesla trong nỗ lực chống lại chiến tranh. Death Ray - Tia chết chóc làm việc như một máy gia tốc hạt có khả năng bắn một chùm tia năng lượng cao tới khoảng cách 250 dặm để làm tan chảy mọi động cơ và máy bay chiến đấu.

Tên lưu manh nghe thấy liền nổi giận, nhặt que kem dưới đất bôi lên mặt đứa bé, còn đá đổ thùng rác, làm cho đứa bé đang nói lung tung kia lăn theo xuống bậc thang, cho đến khi chiếc thùng rác đụng phải một gốc cây to mới dừng lại.

Tôi ở bên nhìn lại càng tức giận, mắng to:

“Khốn kiếp! Không biết cái tên này bị Thần Chết nhắm đến chưa?”

Tiểu Thư Màu Hồng đưa chiếc hộp dây tơ hồng cho tôi, vẻ nghịch ngợm:

“Hắn ta chưa đến tội chết.”

Tôi nhin cười:

“Đúng, tội chưa đáng chết.”

Nói xong tôi lấy dây tơ hồng ra buộc lên gã lưu manh kia vào cùng con sư tử đá ở lối vào công viên giải trí.

Đúng rồi, tôi lại quên dùng niệm lực mạnh mẽ.

Một phút sau, chúng tôi nhìn gã lưu manh đang làm tình cùng với con sư tử đá, đi đầu này thu hút hàng trăm du khách vây quanh cười nghiêng ngả, sau cùng khi gã lưu manh sức cùng lực kiệt mới bắn thẳng vào miệng con sư tử đá, bảo vệ của khu trò chơi lúc đó mới đến lối gã dẫn đi, chúng tôi lại ngẩng cười ầm lên.

“Các người là nhóm hai người hay đùa phải không?”

Hai Nguyệt Lão ngẩng trên cây không thể tin nổi mà cười lớn.

“Đúng! Là chúng tôi!”

Tôi nói lớn, còn Tiểu Thư Màu Hồng cười đến nói không ra hơi.

“Cho các người một lời khuyên chân thành! ngàn vạn lần không nên đi đầu thai!”

Nguyệt Lão trên cây cười lớn tiếng.

“Cái đó còn cần người nói sao!”

Chúng tôi cùng cười.

“Cậu thật sự rất đặc biệt!”

Tiểu Thư Màu Hồng cần không được li hôn tôi.

“Tôi đã từng nói, cái này gọi là bị khùng.” Tôi nói.

Tôi đã quyết định.

Nếu đã một hai không muốn đi đầu thai, vậy thì nhân chức trách này, phát huy chính nghĩa trong lòng mình, đem những người xấu tử hình tại chỗ.

Âm đức?

Nếu chính nghĩa không đổi lại được âm đức, vậy loại âm đức này không có cũng chẳng sao.

Tiểu Thư Màu Hồng tuy nói tôi quá khích, nhưng không phản bác mà lại ủng hộ suy nghĩ của tôi:

“Việc như thế này mà làm thêm hơn trăm lần nữa, chắc hẳn cậu không dám đi đầu thai chuyển thế, vậy lại hóa hay!”

Đây chính là điểm vĩ đại của phụ nữ.

Thực sự rất vĩ đại.

PHẦN 3 - CHƯƠNG 19

Ngày qua ngày, tôi cùng Tiểu Thư Màu Hồng rất ít khi trở về địa ngục buồn chán ấy, hầu hết đều ở lại nhân gian.

Tôi thường đứng ở con đường mà Tiểu Mi đi làm ngang qua, nhìn cô ấy chầm chậm bước qua trước mặt, nhìn cô ấy cố gắng để cuộc sống quay về quỹ đạo bình thường, lòng tôi lúc ấy vô cùng rối rắm.

Có khi tôi đi đến nơi cô ấy làm, ngồi trên chậu cây thêu tài cạnh cô ấy nửa ngày làm việc.

Tiểu Mi vẫn giống như trước kia, thích đi xem phim suốt hai vào giờ chiếu muộn, thế là tôi vào cùng cô ấy, nắm tay cô ấy, sờ lên chiếc nhẫn vô hình... Tôi không biết được thời gian tôi xem phim nhiều hay thời gian ngắm nhìn Tiểu Mi nhiều hơn.

Tiểu Mi trước mặt mọi người rất kiên cường, nhưng lại âm thầm lau đi nước mắt. Tôi nhìn hết thấy những điều này, ngoài buồn bã ra, chỉ còn có

thể nhờ Thổ Địa giúp đỡ tôi chăm sóc cô ấy.

Tôi vẫn luôn mong chờ ngày nào đó đến, và trước khi ngày đó đến, tôi không thể rời khỏi Tiểu Mi.

Ngày mà tôi có thể nhìn thấy Tiểu Mi tinh thần phấn chấn bước trên đường, bên cạnh cô ấy là một người đàn ông tốt bụng, hài hước, trên ngón tay hai người được buộc lên một sợi dây tơ hồng tươi đẹp.

Tôi biết tuy rằng tôi sẽ khóc.

Nhưng, lần khóc này không thể không có.

“Người xấu.”

Tiểu Thư Màu Hồng chỉ về phía đường, hai người thanh niên đang ngang nhiên đánh một ông lão.

“Chúng ta nhanh hành động đi, tránh cho ông lão bị đánh chết!”

Chúng tôi mỗi người lấy một sợi dây tơ hồng ra, xông về phía hai người thanh niên tóc nhuộm màu xanh lá bất lương kia.

“Buộc như thế nào đây?”

Tiểu Thư Màu Hồng nôn nóng.

“Niệm tình hai người này còn trẻ còn biết hối lỗi, nhân lúc đèn đỏ, tớ buộc một người vào chiếc taxi này, cậu buộc người còn lại vào chiếc Mercedes-Benz kia, nhanh!”

Tôi hét to, tập trung niệm lực cùng với Tiểu Thư Màu Hồng tung ra hai sợi dây tơ hồng.

Một trong hai người thanh niên đột nhiên co giò chạy thật nhanh đuổi theo chiếc taxi đang lao vun vút kia. Xem như cậu ta may mắn, chiếc xe kia đã chạy mất bóng.

Nhưng độ dài ít nhất của dây tơ hồng cũng có thể buộc quanh một vòng quanh trái đất, nên sẽ không có chuyện cậu ta được buông tha dễ dàng như vậy.

Người thanh niên còn lại thì thê thảm. Chiếc Mercedes-Benz kia dừng trước một cửa hàng tiện lợi.

Cậu ta ôm lấy đuôi chiếc Mercedes-Benz, cởi quần ra, đem của quý xấu xí nhét vào trong ống khói, cuồn cuộn đâm vào rút ra.

Trong nháy mắt, tất cả xe cộ xung quanh đều dừng lại, mở cửa kính và nhìn cảnh tượng không thể tin được đó, ông lão lúc này bị đánh kia cũng quên đi thương tích trên người mình, há to miệng nhìn người thanh niên có triển vọng đang điên cuồng làm tình với chiếc xe.

“Cậu chắc chắn đây là hình phạt đã được niệm tình đối với thanh niên không có tri thức?”

Tiểu Thư Màu Hồng cười đau cả bụng.

“Thời thế tạo thanh niên, thanh niên tạo thời thế.”

Tôi nghiêm túc nói, nhìn Tiểu Thư Màu Hồng cười đến nỗi không đứng thẳng người lên được.

Lúc này chủ chiếc xe Mercedes-Benz từ cửa hàng tiện lợi đi ra, nhìn thấy cảnh chiếc xe yêu quý bị hãm hiếp như vậy, nước và bánh trên tay chỉ có thể theo sức hút trái đất mà rơi hết xuống dưới.

Người thanh niên đầy triển vọng này đích thị là một hảo hán, nắm chặt đuôi xe thúc mạnh không ngừng, nói không nghỉ là không nghỉ, đến nỗi cơ bắp căng cứng, đổ cả mồ hôi, hàng trăm người chửi mắng, đến phóng viên cũng xúm vào chụp ảnh.

Cuối cùng, đến thời điểm phóng viên nhấn nút chụp, người thanh niên đầy triển vọng rất phối hợp liền phóng thích ra, vẻ mặt mệt mỏi, dụi dụi

ôm chiếc Mercedes-Benz, vật nhỏ mềm oăn trượt ra khỏi cái ống khói sắp bị ngộp chết ấy.

“Chết tiệt!”

Chủ chiếc xe Mercedes-Benz cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, đâm thẳng về người thanh niên đầy triển vọng.

Sau này bởi vì chuyện này quá dơ bẩn, quá khó để người khác tin, lại quá giống với chuyện bịa đặt, vì thế mà không được đăng lên báo, thật sự cũng là phúc cho đồng bào cả nước.

Đây thật sự là kinh điển trong giới Nguyệt Lão.

Tôi cùng Tiểu Thư Màu Hồng ngồi trên bục giao thông, cười đến mặt sắp cứng cả lại.

“How can you do this? I can't imagine what terrible thing you just did!”

Giọng nước ngoài vang lên.

Chúng tôi quay đầu lại nhìn, là một người phương Tây da trắng cao to rần rỏi, mũi ắt sắc, chân không chạm đất, sau lưng có một đôi cánh trắng như tuyết, toàn thân lộ lợ như một con chim trần truồng.

“Anh ta nói gì vậy?”

Tiểu Thư Màu Hồng kèn sát tôi hỏi.

“Anh ta nói tại sao chúng ta lại có thể làm ra chuyện đáng sợ như vậy, anh ta không thể nào tưởng tượng nổi.”

Tôi nói tiếp:

“Anh ta chắc hẳn là Thần Cupid ở phương Tây? Sao lại đến Đài Loan nhỉ?”

“Đây là phong cách của người Trung Hoa sao? Không có ai trừng phạt người? Hay quản lí người sao?”

(Nguyên văn: “It's Chinese way? Doesn't anyone punish you? Or manage you?”)

Thần Cupid mang vẻ khinh khỉnh.

Không đợi Tiểu Thư Màu Hồng hỏi, tôi đáp trả:

“Hey man! We are not like you, we follow our destiny we create and accept the result by destiny also, not God's doggie...”

Nói xong, tôi quay sang giải thích với cô ấy:

“Tớ nói chúng ta không giống như bọn họ là con chó nhỏ của Thượng Đế, chúng ta tự tạo ra vận mệnh đồng thời坦然 tiếp nhận hậu quả, cậu nhìn xem, con ma Tây kia đang tức điên lên kìa.”

Đúng vậy, mặt con ma Tây Cupid kia sắp phát nổ đến nơi, cung tên trên tay cũng phát ra tiếng cọt két.

Tôi nói:

“Tại sao người đến đây? Đài Loan không phải là vùng đất của Chúa.”

(Nguyên văn: “Why are you here? Taiwan isn't God's land.”)

Thần Cupid hừ một tiếng đáp trả:

“I behaves great in America, and this is the glory trip God gives me, he commanded me to win a game in Taiwan!”

Tôi giải thích với Tiểu Thư Màu Hồng:

“Anh ta ở Mỹ biểu hiện rất tốt, Thượng Đế phái anh ta đến Đài Loan để giành chiến thắng trong một trò chơi. Này! Trò chơi gì?”

Thần Cupid đá con chim nhỏ rồi nói:

“Chúa đã phái hàng ngàn Thần tình yêu đến để xem thử ai giành chiến thắng trong trò chơi mà tất cả các Thần ở Trung Hoa đã thua cuộc, có lẽ người biết chuyện về cô gái xinh đẹp từ chối tình yêu!”

(Nguyên văn: “God sent a thousand people to win the game you Chinese ghost lost, you should know... The beautiful girl who refuses to fall in love!”)

Tôi giật mình sửng sốt:

“Bọn họ có tổng cộng có cả ngàn người, toàn bộ đều là vì Tiểu Mi mà đến, xem ra là muốn so năng lực với Nguyệt Lão chúng ta! Bọn họ muốn làm cho Tiểu Mi yêu lại lần nữa!”

Tiểu Thư Màu Hồng giật nảy mình:

“Vậy phải làm sao?”

Tôi rơi vào hoảng loạn, nhưng sau đó lại minh mẫn trở lại:

“Vậy rất tốt, đi đâu mà năm sáu trăm Nguyệt Lão đều không có cách nào thành công, đổi thành pháp thuật nhãn hiệu Thần Cupid có thể có tác dụng, cậu cũng biết rằng, tất cả chỉ cần Tiểu Mi được hạnh phúc.”

Tôi nói với Thần Cupid:

“Hi vọng anh có thể thắng trong trò chơi này! Đây là lời từ đáy lòng tôi!”

(Nguyên văn: “May you win this game! This is from the bottom of my heart!”)

Thần Cupid thắc mắc cười:

“Vì đi đâu gì? Cậu thật lạ lùng!”

(Nguyên văn: “For what? You're so strange!”)

Tôi thành khẩn nói:

“Cô ấy mãi mãi là tình yêu của tôi, tôi xin anh... Hãy mang đến cho cô ấy một chàng trai đáng yêu!”

(Nguyên văn: “She is my love forever, I beg you... Give her a lovely man!”)

Thần Cupid gật đầu, cười và nói:

“Ôi Chúa ơi! Cậu chính là người làm nên huyền thoại về cô gái này!”

(Nguyên văn: “My God! It's you make the girl a legend!”)

Tôi không nói, chỉ cười khở.

Thần Cupid vỗ nhẹ cánh, bay vút lên trời, nói lớn:

“Nhưng cũng được! Đó chỉ là một mẩu bánh cho tất cả chúng tôi!”

(Nguyên văn: “But that's all right! It's just a piece of cake to us!”)

Tôi cùng Tiểu Thư Màu Hồng nhìn Thần Cupid kia bay về phía đoàn của mình, thần ngạc nhiên.

“Xem ra sẽ có một trận tranh cãi ồn ào rồi.” Tôi nói.

“Tranh cãi? Tôi nghĩ không có chiến tranh xảy ra xem như đã không tệ rồi!”

Tiểu Thư Màu Hồng cười rồi nói.

Tranh cãi? Chiến tranh?

Đầu được.

Chỉ cần kết thúc thành công cho cái truyền kỳ bi thương của Tiêu Mi thì chuyện gì cũng được.

NGUYỆT LÃO

Cửu Bả Dao
dtv-ebook.com

Phần III - Chương 20 - 21

PHẦN 3 - CHƯƠNG 20

Trong vòng một tiếng, chuyện hàng loạt Thần Cupid đến Đài Loan đã kinh động đến cả giới Nguyệt Lão, Thành Hoàng khắp nơi cũng phải gấp đôi lượng binh tuần hằng ngày, phòng khi Nguyệt Lão cùng Thần Cupid xảy ra xung đột.

Tôi cùng Tiểu Thư Màu Hồng và một số Nguyệt Lão có thâm niên cũng đã nói qua chuyện này, thật ra Thần Cupid xuất hiện ở Đài Loan vốn không phải chuyện lạ, bởi vì Đài Loan cũng có tín đồ tín ngưỡng Cơ Đốc giáo, và lại người nước ngoài cũng không phải ít, những Thần Cupid có biểu hiện tốt thường được cho đi nghỉ dưỡng ở các nước châu Á, luôn tiện bắn ra mấy mũi tên Thần tình yêu.

Dây tơ hồng của Nguyệt Lão có thể xuyên quốc gia, mũi tên của Thần Cupid cũng không thua kém, hai bên mỗi bên đều có lợi thế riêng; dây tơ hồng của Nguyệt Lão có thể làm cho hai người ở hai phương trời xa cách rơi vào duyên phận khó tránh, còn mũi tên Thần Cupid chỉ có thể một tên xuyên qua chính xác khi hai người đi cùng nhau, ngủ cùng nhau, ngủ ã cùng nhau, giúp cho hai người đang có khoảng cách gần nhau từ đó yêu nhau khó dứt ra được.

Cũng chính là muốn nói, niệm lực của Nguyệt Lão tuy không so bì được với pháp thuật của Thần Cupid, nhưng dây tơ hồng lại có thể tạo nên duyên phận vượt qua ranh giới khoảng cách, mũi tên Thần tình yêu chỉ có thể giới hạn ở chỗ, một tên bắn xuyên qua hai người đang khi ở khoảng cách gần nhau.

“Chuyện này là sao? Nhiêu Thần Cupid như vậy... Phải chăng quá xem thường chúng ta!”

Nguyệt Lão một mắt oán trách.

“Nghe nói là đi Chương Hóa, đến nơi của cô gái có người bạn trai vừa mới chết!”

Binh tuấn của Thành Hoàng nói.

“Nghe nói pháp thuật tình yêu và thuật bắn tên của Thần Cupid đều vượt qua cả dây tơ hồng, xem ra Nguyệt Lão các ngươi sẽ mất mặt rồi...”

Một Tử Thần đang ăn kem que cười nói.

“MN (mẹ nó), chúng ta cũng lập đoàn đi đến nước Mỹ và châu Âu đi!”

Dao Thái Rau nói.

Tôi cùng Tiểu Thư Màu Hồng ngồi trên ngọn cây, nhìn hơn một trăm Nguyệt Lão cười gió bay ngang qua trên đầu, vẻ mặt hăng hái, nhìn hướng đi hẳn là về phía Chương Hóa.

Lúc này, lòng tôi không còn chút gì là tôn nghiêm của Nguyệt Lão nữa, chỉ cầu mong Thần Cupid thắng lớn trở về.

Sau đó tôi sẽ khóc một trận.

Hai giờ sau, toàn bộ Nguyệt Lão khắp Đài Loan đều tập trung lại trên bầu trời Chương Hóa, ba nghìn năm trăm mười sáu Nguyệt Lão bay lơ lửng trên nhà của Tiểu Mi, trong tay mỗi người đều cầm dây tơ hồng, thanh thế vô cùng dọa người.

Nhưng thanh thế dọa người đó không ở trên bầu trời, mà là ở dưới mặt đất. Trên đường, trên nóc nhà, khắp nơi là đầu hàng vạn binh lính đóng ở Chương Hóa của Thành Hoàng, còn có những quỷ binh được đi đầu đến từ

những huyện lỵ gần đó, để phòng khi Nguyệt Lão và Thần Cupid xảy ra xung đột.

Bởi vì thân phận đặc biệt nên tôi cùng Tiểu Thư Màu Hồng ngồi trên giường của Tiểu Mi, lo lắng chờ đợi quyết định của các Nguyệt Lão.

“Bất luận thế nào, hôm nay em phải thoát khỏi những hoài niệm nhưng nhớ về anh!”

Thâm tâm tôi rồi bời nhìn Tiểu Mi đang truy cập internet.

“Mọi người nghe đây!” Một Nguyệt Lão thâm niên một trăm năm chết cũng không chịu đi đầu thai tuyên bố lớn “Nhân lúc Thần Cupid đang lạc đường chưa tìm được đến đây, chúng ta cùng tập trung niệm lực, đem truyền vào sợi dây tơ hồng đặc biệt dày này, rồi buộc lên tay cô gái, chỉ được phép thành công không được phép thất bại!”

“Đúng! Không được để ấy con chim to càn cung tên kia xem thường chúng ta được!”

Hơn ba nghìn Nguyệt Lão tập trung niệm lực, đem truyền vào sợi dây tơ hồng trên tay vị Nguyệt Lão trăm tuổi kia, ông ấy hét lớn một tiếng, tung sợi dây xuyên qua cửa sổ, lờng vào ngón giữa trên bàn tay trái của Tiểu Mi, Tiểu Thư Màu Hồng vội vàng buộc nó lại.

Tay Tiểu Mi đột nhiên dừng lại, ngăn người nhìn màn hình máy tính.

Lòng bàn tay tôi đổ mồ hôi lạnh, nhìn vẻ mặt đang ngẩn ra của Tiểu Mi mà hoảng sợ.

Đã đến lúc rồi sao?

Ngón giữa của Tiểu Mi vẫn bị sợi dây tơ hồng mạnh mẽ kia quấn chặt lấy.

Tiểu Thư Màu Hồng lo lắng nắm tay tôi:

“Darlie, sẽ thành công thôi.”

Hơn ba nghìn Nguyệt Lão bên ngoài cửa sổ cũng đang mong chờ, tôi nghĩ, nếu những giọt mồ hôi trên trán của tất cả mọi người đều cùng nhau rơi xuống, nhất định sẽ là một trận mưa mặn chát.

Thời gian mỗi phút mỗi giây trôi qua, lông mày các Nguyệt lão dần dần dần ra.

Thời gian mỗi phút mỗi giây trôi qua, ánh mắt tôi dần mờ hồ.

“Thành công rồi! Buộc được dây tơ hồng rồi!”

Một Nguyệt lão ngẩng ở cửa sổ kích động hét lớn, khoảnh khắc đó, âm thanh hoan hô vang tận mây xanh, tiếng reo hò của tập thể hàng nghìn Nguyệt Lão rất lợi hại, niềm vui của các Nguyệt Lão lan truyền sang cả binh lính Thành Hoàng, tiếng giẫm chân theo quy luật “độp, độp, độp” vang trời.

Còn tôi, lại không cẩn thận lĩnh ngộ được một triết lí.

“Buồn lẻ loi một mình trong sự vui mừng, đó là điều vô cùng đau khổ.”

Tiểu Mi bất động, đôi mắt ươn ướt, dây tơ hồng trong tay khẽ run, dường như là đang nói lời chào tạm biệt với tôi.

“Con ma khóc nhè.”

Tôi khẽ nói, bản thân cũng rơi nước mắt.

“Khóc nhè mới lạ.”

Tiểu Mi khóc.

Tiểu Thư Màu Hồng đột nhiên cầm chặt tay tôi.

Trái tim tôi bỗng như treo lơ lửng trên cao.

Rồi rơi xuống.

Dây tơ hồng đâu?

Dây tơ hồng đâu?

“Chết tiệt.”

Nguyệt Lão ngồi bên cửa sổ rửa lớn, nhìn khói bốc lên từng làn từ sợi dây tơ hồng, rồi vụt cháy!

Tiểu Mi chần chậm quay đầu, đau thương nhìn tôi.

Kinh động hồn phách.

“Em nhìn thấy được anh sao?” Tôi há to miệng.

“Vẫn luôn... Vẫn luôn...”

Tiểu Mi cắn môi, gỡ sợi dây bị cháy trên tay ra.

“Anh...”

Tôi nói không thành lời.

“Đừng đi!”

Tiểu Mi khóc lớn, sà vào lòng tôi.

Rời đi sao?

“Anh đương nhiên không đi!”

Tôi ôm Tiểu Mi, ôm người vợ mà cả một đời tôi hằng mong.

PHẦN 3 - CHƯƠNG 21

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Là vận mệnh sao?

Tôi không có thời gian để hiểu, hai tay cứ ôm chặt người vợ mà tôi nghĩ rằng mình đã mất, nhưng trên thực tế thì lại chưa từng.

“Em vẫn luôn vẫn luôn nhìn thấy được anh... Vẫn luôn như vậy!”

Tiểu Mi khóc:

“Từ đêm đầu tiên anh đến, em đã nhìn thấy được anh rồi...”

Nỗi bi thương và phẫn khởi trong lòng tôi đan xen lẫn nhau:

“Vậy sao em không nói lời nào với anh? Hại anh đau lòng như sắp chết thêm lần nữa!”

Nước mắt nước mũi Tiểu Mi giàn giụa với nhau:

“Em sợ khi anh biết rồi, sẽ không đến thăm... Sẽ không đến thăm em nữa... Em làm sao biết anh có rời xa em hay có ép em phải quên anh hay không.”

Tôi sửng sốt một lúc, thương xót nói:

“Ngốc, nếu như em nhìn thấy anh, anh sẽ vui đến muốn chết! Quản cái rắc rối người với ma, ai cũng không có cách nào ngăn cản chúng ta ở bên nhau.”

Tiểu Mi gào khóc:

“Anh có bệnh à! Em đã đồng ý làm vợ anh rồi, anh còn gọi nhiều lần ma kỳ kỳ quái quái như vậy đến giúp em buộc dây tơ hồng! Anh rõ ràng là không cần em nữa!”

Tôi xoa đầu cô ấy:

“Anh đâu biết? Anh nhìn em mỗi ngày đều đau lòng như vậy, hận không thể nhanh chóng tìm cho em một người con trai tốt ở bên cạnh em... Còn em? Sao lại có cách thiêu cháy dây tơ hồng? Từ khi nào thì có mắt nhìn âm dương?”

Tiểu Mi khóc thút thít nói:

“Em cũng không biết, từ khi tia sét kia đánh trúng anh, sóng xung kích của nó đẩy em ra thì em nhìn được những linh hồn đi lại ở khắp nơi, mỗi ngày em đều đợi, đợi anh đến thăm em. Em cũng không biết làm sao mà dây tơ hồng bị thiêu cháy, cho dù không bị cháy, em cũng sẽ tháo nó ra!”

Nói một hồi, tôi có chút phiền muộn:

“Nhưng mà bây giờ anh vừa đen vừa bốc mùi, em không sợ sao?”

Tiểu Mi nói lớn:

“Không sợ, không sợ!”

Nói xong lại ôm chặt tôi.

Lúc này, niềm vui sướng trong lòng tôi dâng lên vô hạn, không chờ gì, tôi xông ra phía cửa hét lớn:

“Các anh em Nguyệt Lão! Cô gái này là người vợ kiếp trước của tôi! Cô ấy và tôi không thể lại xa nhau lần nữa! Xin mọi người từ bỏ đi!”

Hơn ba nghìn Nguyệt Lão nhìn nhau, trong khoảnh khắc ấy không biết phải phản ứng như thế nào.

Tôi nhớ đến lời Tiểu Thư Màu Hồng trước kia có nói về cách dùng đặc biệt của dây tơ hồng.

“Lúc trước có những Nguyệt Lão vì quá si tình với người yêu kiếp trước trên nhân gian của mình, thế là bèn lấy dây tơ hồng dùng niệm lực buộc lên hai bên người và ma để tiếp tục nhân duyên kiếp trước, việc này sẽ dẫn đến ba loại tình huống. Loại đầu tiên, là loại hiếm gặp nhất, chính là dẫn đến việc người sống sẽ chết đi, đây đúng là oan nghiệt. Loại tình huống thứ hai, đó là người chết lập tức đi đầu thai, hai người lại có thể tiếp tục yêu nhau, đây cũng chính là nguyên do lí giải ột số cặp già trẻ yêu nhau. Loại tình huống thứ ba, cũng là loại dễ phát sinh nhất, đó là dây tơ hồng

lập tức đứt ngay, hoặc là khi Nguyệt Lão đầu thai thì nó theo vòng luân hồi mà biến mất.”

Tôi không muốn mạo hiểm với tính mạng của Tiểu Mi, bởi vì cô ấy còn phải chăm sóc bố mẹ đang ngày dần già yếu, vì vậy tôi chỉ định sử dụng dây tơ hồng cho có tính tượng trưng mà thôi, đợi khi mọi người giải tán hết liền lập tức tháo nó ra.

Để dẹp yên cảm xúc hỗn loạn của hàng nghìn Nguyệt Lão, tôi cần hợp dây tơ hồng hết lớn:

“Mọi người yên tâm! Truyền thuyết Nguyệt Lão mãi mãi vẫn chỉ là truyền thuyết Nguyệt Lão! Cũng chỉ có Nguyệt Lão mới kết thúc được nó!”

Tôi cần dây tơ hồng buộc lên ngón giữa của mình, lúc định buộc nó lên tay Tiểu Mi thì một đường trắng sáng xẹt qua hần cả lên trên tường cắt đứt đi sợi dây tơ hồng.

Tôi nhìn lên tường, một mũi tên Thần tình yêu sáng lấp lánh.

“Đừng hòng gạt chúng tôi!”

(Nguyên văn: “Don't cheat us!”)

Một nghìn vị Thần Cupid đã bay trên mây, ai ai cũng đang cần cung tên, kéo căng.

“Tất cả các người nên biết, yêu một cô gái còn sống là sai lầm và bất hợp pháp!”

Thần Cupid dẫn đầu hét lớn, sắc mặt rất tệ.

(Nguyên văn: “And you all should know it's wrong and illegal to fall in love with the living girl!”)

“Đừng phá tan giấc mơ của tôi!”

Tôi thét lên giận dữ, rồi lại lấy ra một sợi dây tơ hồng khác.

(Nguyên văn: “Don't break my dream!”)

Thần Cupid dẫn đầu ấy lại giương cung, hét lên gay gắt:

“Nếu người làm đi đầu ngu ngốc ấy một lần nữa, người sẽ chết lần thứ hai!”

(Nguyên văn: “If you do that stupid thing again, you would die twice!”)

Tôi biết nếu hồn ma bị sức mạnh của Thần giết đi một lần nữa thì hoàn toàn sẽ bị mất hết nguyên thần, đương nhiên cũng không thể đi đầu thai. Đối mặt với khả năng bắn tên chính xác tuyệt đối của Thần Cupid, tôi nhất thời không dám lấy dây tơ hồng ra.

Lúc này Nguyệt Lão trăm tuổi hét lớn:

“Thần Cupid! Đến Đài Loan thì nói tiếng Đài Loan, đừng có nói những từ ngữ nước ngoài hỗn tạp ấy!”

Trong các Thần Cupid cũng có người biết tiếng Hoa, bèn nói lớn:

“Chúng tôi đã chọn được một người đàn ông tốt, mười năm khó gặp ở nước Mỹ! Nguyệt Lão các người đừng can thiệp chúng tôi làm việc! Tình yêu không phân biệt tôn giáo hay quốc gia, bất kỳ khả năng kiểm soát tình yêu nào cũng đều được cho phép thực hiện ở bất cứ nơi đâu, các người làm sao ngăn cản quy luật Trời định được!”

Các Nguyệt Lão cười lớn một hồi, rồi sôi nổi nói:

“Vậy người đàn ông tốt đó đâu? Mũi tên các người bắn chỉ giới hạn được trong một phạm vi nhỏ bé, còn muốn đạt được hiệu quả khi phải bắn xuyên qua hai người ở hai nơi, chẳng lẽ một mũi tên lại có thể bắn đến nước Mỹ?”

Hàng nghìn Nguyệt Lão mặc sức cười thả cửa, không ngờ Th ần Cupid lại đáp:

“Đúng vậy thì đã sao! Lấy cung tên Th ần Zeus(*) bảo bối đáng tự hào nhất của Th ần Cupid ra đây!”

(*) Th ần Zeus: Trong một số sách truyện tiếng Việt còn gọi là Th ần Dớt (Vua của các vị Th ần) là Th ần trị vì các vị Th ần và là Th ần của bầu trời cũng như sấm trong th ần thoại Hy Lạp. Th ần Zeus được coi tương đương như Th ần Jupiter trong th ần thoại La Mã.

Th ần Cupid dẫn đầu mở chiếc hộp trong tay ra, bên trong nó bỗng nhiên lóe lên ánh sáng kỳ lạ chói mắt, sau đó xuất hiện một cây cung và một mũi tên khổng lồ

“Hôm nay sẽ cho các người nhìn thấy tình yêu kỳ diệu vĩ đại nhất thế giới - Một trăm năm chỉ được bắn ra một mũi tên từ chiếc cung Th ần Zeus này - Cùng với mũi tên tình yêu do chính Th ần Zeus tạo nên sẽ lợi hại nhường nào.”

Nói xong, tất cả các vị Th ần Cupid đều hợp sức dương chiếc cung khổng lồ, rồi đặt một mũi tên gỗ to lớn lên đó, âm thanh rầm rắc vang lên.

Tôi kinh hãi, vì sợ rằng mũi tên sẽ tổn thương Tiểu Mi yếu đuối, thế nên muốn vờn người ra bảo vệ, không ngờ Tiểu Thư Màu Hồng cùng mấy Nguyệt Lão ra sức kéo lại, Tiểu Thư Màu Hồng nói:

“Mũi tên này không làm hại được người phạm, nhưng sẽ làm cậu h ần bay phách tán!”

Tiểu Mi nhìn mũi tên khổng lồ trên bầu trời, ánh mắt kiên định:

“Không sao đâu, anh đã từng giúp em đỡ một viên đạn, mũi tên này không thể làm em bị thương được, càng không thể làm lung lay quyết tâm của em.”

Những vị Th ần Cupid trên bầu trời hăng hái nói:

“Mọi người cố gắng hết sức để bắn, đừng sợ! Đường trên bầu trời từ đây đến nước Mỹ, đâu có sự trợ giúp của những Thần Cupid khác, hãy đem mũi tên hướng về phía Brad Pitt(**)!”

(**) Brad Pitt: Là một diễn viên kiêm nhà sản xuất phim người Mỹ, người đàn ông được chọn cho Tiểu Mi.

Ba nghìn Nguyệt Lão sợ hãi uy lực của mũi tên khổng lồ nên vội vã tránh ra nhường lại một con đường trên không trung.

Tôi lo lắng nhìn Tiểu Mi, chỉ thấy cô ấy lau đi nước mắt đang chảy dàn dựa trên khuôn mặt rồi nói:

“Em có vũ khí bí mật hạnh phúc nhất vũ trụ.”

Là chiếc nhẫn kết hôn của chúng tôi.

“Hai người thật xứng đôi.”

Tiểu Thư Màu Hồng kéo tôi, cười khở.

“Bắn!”

Một nghìn Thần Cupid buông tay.

Một mũi tên khổng lồ lóe sáng vút ngang bầu trời, như ngôi sao băng bay về hướng trung tâm của căn phòng mà Tiểu Mi đang đứng!

Tiểu Mi đưa tay trái lên, chờ đợi tình yêu chấn động đất trời nhất trong một trăm năm trở lại.

NGUYỆT LÃO

Cửu Bả Dao
dtv-ebook.com

Phần III - Chương 22 - 23 - 24

PHẦN 3 - CHƯƠNG 22

Mũi tên dừng lại.

Dừng lại trước chiếc nhẫn mà Tiểu Mi đưa lên, giống như mãi mãi sẽ bị ngăn lại.

Mũi tên tình yêu được mệnh danh là rung động đất trời, trăm năm khó lắm mới được bắn ra, lẽ ra không có người đàn ông nào là không hối hả, cũng không có người phụ nữ nào kìm được, cái gì mà khủng long hay phụ nữ độc thân ngàn năm, lúc này cũng sẽ như uống một năm trăm bát xuân dược mà khát vọng theo đuổi tình yêu.

Nhưng, mũi tên không lồ lúc này, lại gượng gạo dừng lại trước mặt Tiểu Mi, không dám tiếp tục tiến lên.

“Vì sao ta không tiến lên được?”

Mũi tên tình yêu không lồ nhìn Tiểu Mi.

“Có một số chuyện, vạn năm cũng sẽ không thay đổi.”

Tiểu Mi vuốt ve mũi tên không lồ nói:

“Xin lỗi.”

Thần Cupid già dẫn đầu gào lớn:

“Mũi tên! Người điên rồ!”

Chỉ thấy mũi tên tình yêu không lồ đỏ mồn hôi lạnh:

“Nếu thực sự lao vào, tôi sẽ vỡ thành trăm mảnh, đến lúc đó xem người ăn nói như thế nào với Thượng Đế?”

Các Nguyệt Lão đột nhiên cười ầm ầm, đến nỗi làm cho các Thần Cupid vô cùng lúng túng, chỉ còn cách hậm hực vác mũi tên lên vai rồi cất vào hộp cùng với cung tên.

“Chết tiệt! Tôi chưa bao giờ gặp đi đâu khó tin như vậy!”

(Nguyên văn: “Damn it ! I never met such unbelievable thing!”)

Thần Cupid chửi ầm ầm, một nghìn con chim lớn đành chịu liệng bay lên bầu trời, hóa thành nghìn chấm đen.

“Cám ơn các bạn vị tất cả!” Tôi hét lớn.

(Nguyên văn: “Thank you all in all!”)

“Đúng là truyện kỳ.”

Nguyệt Lão trăm tuổi chết không chịu được thái thở dài nói.

“Đừng làm phiền hai người đó nữa! Chúng ta giải tán thôi! Công việc đâu chậm trễ hết rồi!”

Dao Thái Rau quát lớn, nhìn tôi cười rồi cùng với tất cả mọi người cười gió bay đi, ánh chiêu tà trên đầu Dao Thái Rau tỏa sáng chói mắt.

Trong phòng chỉ còn lại một người, hai con ma, và một con mèo bị dọa cho sợ đến ngáy ngốc.

“Em muốn gả cho anh.”

Tiểu Mi nhìn tôi, trù mến nói.

Tôi cười đến miệng không khép lại được:

“Anh biết.”

Tiểu Mi cắn răng nói:

“Đợi em vài năm, đợi khi bố mẹ em qua đời rồi, em nhất định đi tìm anh.”

Tôi gật mạnh đầu:

“Không vội, không vội.”

Lúc này Tiểu Mi nhìn xung quanh, giống như đang tìm gì đó.

“Công sự của anh đâu?”

Tiểu Mi hỏi.

Tôi sững sờ một lúc.

“Chắc là Tiểu Thư Màu Hồng giải tán cùng với mọi người rồi.”

Tôi nói, có phần áy náy.

Thực sự thì lòng tôi đang rối như tơ vò.

Bởi tôi đã hại Tiểu Thư Màu Hồng không dám đi đâu thai nữa, nhưng, tôi lại...

Sau khi Tiểu Mi chết đi, tôi thực sự muốn cùng Tiểu Mi làm công sự, tiếp tục nhân duyên kiếp trước.

“Không nên để cho công sự của anh chờ quá lâu, đi tìm cô ấy đi.”

Tiểu Mi thở dài một tiếng:

“Em sớm đã nhìn ra được, cô ấy thật ra rất thích anh.”

Tôi không nói đúng sai, hôn Tiểu Mi một cái nói:

“Anh đi tìm cô ấy.”

Tiểu Mi nhìn chăm chăm tôi:

“Anh là đ ồng g ốc, cũng là đ ột ấ.”

Tôi vẫy tay r ấ bay ra ngoài cửa sổ:

“Dù sao cũng cảm ơn tia sét ấy đã cho em nhìn thấy được anh.”

Tiểu Mi sờ chiếc nhẫn, cười ngọt ngào:

“Em mãi mãi là vợ của anh.”

Tôi đứng đợi trên con đê biển Nam Liêu Tân Trúc đã được một ngày.

Đây được coi là “chỗ quen” của tôi và Tiểu Thư Màu H ồng, cô ấy chắc là biết tôi sẽ đợi ở đây.

Nhưng, tình hình lần này lại khác...

Tôi không trách cô ấy đến trễ, cô ấy có đ ầy đủ lý do để giận tôi.

Tôi nhìn những con ma chết trôi đang bơi trong làn sóng, r ấ nằm trên làn đường cho những chiếc xe cáng qua, thỉnh thoảng lại bay lên trời cao để tìm Tiểu Thư Màu H ồng, cứ như vậy, năm ngày năm đêm đã trôi qua.

Nghĩ về ba tháng ở cùng nhau vừa qua, nếu như để nổi nhưng nhớ đau buồn về Tiểu Mi qua một bên thì những ngày tháng mang danh hiệu “nhóm hai người hay đùa” thật sự rất vui vẻ.

Đã là ngày thứ bảy.

Tôi thật sự rất muốn bay đến Chương Hóa thăm Tiểu Mi, lại sợ Tiểu Thư Màu H ồng đến mà tôi lại không ở đây.

Khi tôi đang chống ngón tay tr ờng cây chuối trên đê biển thì đột nhiên có một cảm giác sợ hãi không thể giải thích.

“Có phải Tiểu Thư Màu Hồng phát điên, chạy đi đâu thai rồi?”

Tôi nghĩ vậy, vội vã lật người lại rồi lấy ra mảnh pha lê, tách thời gian không gian quay về địa ngục.

Sự rộng lớn của địa ngục làm người ta muốn chửi đổng, tôi vừa chạy vừa hét tên Tiểu Thư Màu Hồng, cho đến khi bị Quỷ quan chặn lại.

“Tôi muốn tìm người cộng sự của tôi, tôi là Nguyệt Lão!”

Tôi vội vã nói:

“Tôi sợ cô ấy đi đâu thai rồi, tôi làm sao có thể tìm được cô ấy nữa?”

Quỷ quan lắc đầu nói:

“Người la hét loạn lên ở đây còn ra thể thống gì nữa? Muốn tìm cộng sự Nguyệt Lão của người, có thể đi hỏi Đại Nguyệt Lão! Cho dù cô ấy có đi đâu thai, cũng phải báo cáo với Đại Nguyệt Lão mới được.”

Tôi vội vã băng qua Hỏa Diệm Sơn, đạp tầng mây cheo leo, rồi lặn vào trong hồ nước chảy ngược, không lâu sau ngoi lên khỏi mặt nước rồi hét to:

“Đại Nguyệt Lão! Đại Nguyệt Lão!”

Đại Nguyệt Lão - Một ông lão hiền từ cười một bầy chim Hỷ Thước, bay đến trước mặt tôi.

“Có chuyện gì?”

Đại Nguyệt Lão hỏi ngắn gọn.

“Tôi muốn tìm cộng sự của tôi, Tiểu Thư Màu Hồng! Đã mấy ngày rồi tôi không thấy cô ấy! Xin hỏi Đại Nguyệt Lão, Tiểu Thư Màu Hồng ở đâu, có phải đã chạy đi đâu thai rồi không?” Tôi hỏi.

Đại Nguyệt Lão vuốt chòm râu dài bầy thước, trầm mặc nói:

“Tiểu Thư Màu Hồng, để ta nghĩ xem...”

Tôi vốn nghĩ Đại Nguyệt Lão sẽ lấy ra quả cầu pha lê hay các thứ đại loại như vậy để tìm cô ấy, đằng này ông ấy lại ngu ngốc ngớ ngẩn đi hẫng tưởng lại.

“À! Ta nhớ ra rồi! Cô ấy đi đâu thai rồi... Nghe nói, là biến thành một con tê tê...”

Đại Nguyệt Lão vui vẻ nói:

“Cô ấy sắp được sinh ra trên một con thuyền nhỏ ở Thái Bình Dương, một phút sau đó thì bị chết chìm, chà, ta biết ta là gừng càng già càng cay mà...”

“Chết tiệt!”

Tôi cho thẳng một cú đấm vào mặt Đại Nguyệt Lão.

Rồi một cú nữa.

Rồi thêm một cú.

Sau đó vội vàng nhảy vào trong nước.

Tiểu Thư Màu Hồng...

Tớ thật sự xin lỗi cậu.

Tớ lập tức đi Thái Bình Dương cứu cậu.

PHẦN 3 - CHƯƠNG 23

Tôi lập tức lấy mảnh pha lê âm dương ra, nhảy vào nhân gian đầy nắng.

“Thái Bình Dương... Chết tiệt!”

Tôi ra sức chạy như điên, giẫm lên những dòng hải lưu của đại dương mà lướt nhanh, nhưng đại dương bốn bề mênh mông vô tận bủa vây, làm tôi cảm thấy tuyệt vọng và bất lực.

Nhưng Tiểu Thư Màu Hồng vì tôi mà đi đâu thai thành một con tê tê xui xẻo, tôi quyết không thể để cô ấy chết đuối như vậy.

Tôi bay loạn xung quanh, vội vã tìm kiếm một con tê tê trong đại dương mênh mông.

Có thể con tê tê ấy đã chết đuối.

Nhưng cũng có thể chưa.

“Tiểu Thư Màu Hồng...”

Tôi khóc to, nhìn ra biển xanh vô tận.

Nếu sự áy náy là một chất lỏng, thì tôi, đã bị chìm chết.

“Đồng gốc.”

Tiểu Thư Màu Hồng đứng sau tôi, nói nhẹ nhàng.

Tôi ngây ngốc nhìn Tiểu Thư Màu Hồng trong chiếc sườn xám, nói không nên lời.

Nếu kinh ngạc là một chất rắn, thì tôi đang bị đè chết.

Tiểu Thư Màu Hồng mắng:

“Cậu là đồ đần à! Lại dám đánh cả Đại Nguyệt Lão!”

Tôi cười ngây ngô:

“Ông ấy nói cậu đi đâu thai ở Thái Bình Dương, đã biến thành một con tê tê.”

Tiểu Thư Màu Hồng cười hì hì:

“Đồng cốt! Dùng hiểu biết bình thường cũng biết đầu thai là bí mật của vận mệnh! Ai cũng không thể biết được! Đến cả Đại Nguyệt Lão cũng không thể biết huyềnn bí bên trong!”

Tôi cười quái gở:

“Vậy Đại Nguyệt Lão...?”

Tiểu Thư Màu Hồng dùng sức búng đầu tôi một cái rồi cười lớn:

“Cậu biết vì sao Đại Nguyệt Lão không đưa ra nhiệm vụ buộc dây tơ hồng nữa không? Bởi vì ông ấy đã bị ngốc rồi, việc gì cũng nhớ một cách lộn xộn, ông ấy nói mà cậu cũng tin, cậu là đồng cốt à?!”

Tôi gãi đầu:

“Vậy tớ chết chắc rồi, lát nữa không biết Đại Nguyệt Lão trừng phạt tớ như thế nào nữa?”

Tiểu Thư Màu Hồng cười ha hả nói:

“Lúc này tớ đi tìm Đại Nguyệt Lão nói về chuyện đi đầu thai, ông ấy mặt mũi bần tím sừng vù, tớ hỏi ông ấy bị sao, thì ông ấy nói bị một Nguyệt Lão đánh, nhưng lại không nhớ nổi là Nguyệt Lão nào, vì thế rất phiền não. Ông ấy chỉ nhớ Nguyệt Lão đó người đen đen, rất bốc mùi, hình như vội đi Thái Bình Dương đầu thai, tớ vừa nghe đã biết là cậu, vì thế liền chạy đến đây!”

Tôi thật vui mừng khi nhìn thấy Tiểu Thư Màu Hồng:

“Cũng may là cậu không chạy đi đầu thai.”

Cô ấy thở dài một tiếng:

“Tớ nghĩ thông suốt rồi, tớ có thể làm gì nữa đây? Cậu cùng với Tiểu Mi là một đôi, vẫn là tớ đi đầu thai thì tốt hơn.”

Tôi không biết nên nói thế nào, chỉ nắm chặt bàn tay cô ấy.

Tiểu Thư Màu Hồng cố nén nước mắt:

“Tớ biết cậu rất áy náy, đúng vậy, cậu thực sự cần phải áy náy, nhưng mong cậu hãy đi tìm một cộng sự khác, tớ muốn đi đầu thai.”

Tôi buồn bã nói:

“Cậu không suy nghĩ về việc tiếp tục làm cộng sự với tớ nữa ư? Khoảng thời gian từ đây đến lúc Tiểu Mi chết vẫn còn rất lâu. Hay là, cậu làm cộng sự với người khác cũng được? Tóm lại, tớ không nỡ nhìn cậu đi đầu thai.”

Tiểu Thư Màu Hồng xa xăm:

“Tớ nhìn thấy cậu chạy đến Thái Bình Dương tìm tớ, vẻ vội vã và đau lòng ấy, thật sự làm tớ rất cảm động, tớ càng hiểu rõ hơn vì sao Tiểu Mi lại yêu cậu như vậy. Cậu thật sự rất đặc biệt.”

Tôi nói:

“Vậy thì đừng đi đầu thai nữa!”

Tiểu Thư Màu Hồng kéo tôi, ngồi trên con sóng đại dương, nói:

“Cậu cảm thấy, câu chuyện này sẽ kết thúc như thế nào? Cậu không cảm thấy, dù nó kết thúc thế nào, cũng đều đáng tiếc ư?”

Tôi nhìn con cá heo đang vui đùa trong nước:

“Thật ra trên đời này, đàn ông tốt hay hồn ma đàn ông tốt đều rất nhiều, cậu lại xinh đẹp như vậy.”

Tiểu Thư Màu Hồng lườm tôi:

“Kết thúc thôi.”

Tôi cười khở:

“Vậy cậu nói xem?”

Tiểu Thư Màu Hồng xoa đầu con cá heo đang nũng nịu:

“Tớ cũng không biết.”

Ngày tháng trôi qua, Tiểu Thư Màu Hồng tạm thời không suy nghĩ về việc đi đầu thai nữa, chúng tôi tuân theo quy tắc buộc thêm mười mấy sợi dây tơ hồng, không dám đùa giỡn với người xấu nữa.

Cứ cách hai ngày tôi đến nói chuyện cùng Tiểu Mi, cùng cô ấy đi làm, nghe cô ấy than phiền, còn Tiểu Thư Màu Hồng có khi cũng cùng nói chuyện với chúng tôi, có khi cô ấy lại hẹn gặp với những Nguyệt Lão hoặc Thổ Địa khác.

Tiểu Mi có thể nhìn thấy, nghe thấy và cảm nhận được tôi, thật sự làm tôi vô cùng hạnh phúc, tuy rằng kiếp trước không lấy được cô ấy làm vợ, nhưng tôi lại có được thời gian mấy mươi năm để chờ đợi cô ấy hỉ sinh, từ đó hai người có thể ung dung du ngoạn đất trời âm dương, hưởng thụ sự vĩnh hằng ngọt ngào.

Tiểu Mi rất hiếu thuận, vì thế cô ấy không thể tự sát cùng tôi, bởi vì nhân gian vẫn còn vướng bận về cha mẹ. Cô ấy nói, kể từ khi em gái ra nước ngoài du học, rất nhanh sau đó li hôn lấy một kiến trúc sư người Anh, trong nhà chỉ còn bố mẹ và mình, bố mẹ cô ấy thì cả ngày đều gắng khuyên cô sớm yêu, sớm kết hôn sinh con để hai người được yên lòng, nhưng làm sao có thể?

Bởi tôi là chân mệnh thiên tử của Tiểu Mi.

Chân mệnh thiên tử.

Có lẽ, chưa từng có dây tơ hồng buộc trên người hai chúng tôi.

Hơn thế nữa, tôi đã chết.

Có đi ầu, đây chính là tình yêu, tình yêu thì không có công thức.

Tôi thường nhìn Tiểu Mi ngủ trong lòng tôi, cô ấy ngủ say sưa đến chảy cả nước dãi, đây đúng là tuyệt cảnh nhân gian, nó nên được liệt vào đại kỳ quan thứ chín của thế giới.

Nhưng đôi lúc tôi cũng không tránh khỏi phi ền não, nếu bố mẹ Tiểu Mi luôn khỏe mạnh không mất đi, vậy Tiểu Mi há chẳng phải trở thành gái già mà người người ầu thấy lạ hay sao? Có đi ầu việc này vẫn ổn, chỉ cần chúng tôi vui vẻ, việc nhỏ nhặt này không đáng ngại.

Nhưng đi ầu luật âm dương không cho phép người và ma yêu nhau.

“Địa ngục chịu đựng các người lâu lắm rồi, bảy ngày sau đợi Trời trách phạt đi!”

Một vị Quỷ quan lạnh nhạt nói.

“Tôi chết cũng đã chết rồi, chẳng lẽ muốn tôi h ần bay phách tán sao?”

Tay tôi chống nạnh, cực kỳ khó chịu.

“Có gì không được?”

Quỷ quan lấy ra lệnh bài, vút xuống dưới chân tôi.

“Đầu là ma cả, làm sao phải máy móc như vậy? Tôi chỉ là đợi Tiểu Mi sau khi chết, có thể gặp lại được tôi.”

Tôi đá lệnh bài văng qua bên tường.

“Nhưng người cả ngày đầu xuất hiện bên cô gái có mắt nhìn âm dương đó, làm rối loạn tâm trí cô ấy, đó là đảo lộn âm dương, hủy hoại quy luật! Cố ý không để cho người con gái kết hôn, càng đáng bị trừng phạt.”

Quỷ quan mắg xong, quay người rời đi.

Bảy ngày?

Bắt đầu đếm ngược.

PHẦN 3 - CHƯƠNG 24

Nếu hỏi tôi, Tiểu Thư Màu Hồng giờ thế nào rồi?

Cô ấy rất ổn, mỗi ngày đều hẹn hò, mỗi ngày đều cùng tôi làm nhiệm vụ.

“Cậu không sợ bảy ngày sau bị Trời trách phạt hay sao?”

Tiểu Thư Màu Hồng phì cười nói.

“Sợ.”

Câu trả lời đơn giản.

“Vậy phải làm sao?”

Tiểu Thư Màu Hồng nắm tay tôi, lo lắng nói.

“Chờ đợi.”

Lời giải thích đơn giản.

“Tôi không muốn cậu hôn bay phách tán.”

Tiểu Thư Màu Hồng nói nghiêm túc.

“Tôi cũng không muốn. Tóm lại, đừng nói cho Tiểu Mi biết.”

Tôi ngồi trên cây, mỉm cười nhìn Tiểu Mi bên cửa sổ đang vẫy tay chào.

Lệnh Trời phạt là gì?

Tôi nghĩ mọi cách nhờ các anh em Nguyệt Lão đến khắp nơi hỏi thăm, có được đủ tất cả các loại đáp án.

“Thiên lôi đánh, cho đến khi hôn phách tiêu tan.”

Một Nguyệt Lão thích cộng sự là người đồng tính nói.

“Là Thần Chết, một đao chém xuống làm hồn phách tiêu tan bốn phương.”

Một Nguyệt Lão đầu bị nổ nói.

“Là buộc phải đi đâu thai, khà khà... Đầu thai về đâu, thì tự mình nghĩ đi!”

Một Nguyệt Lão chỉ còn lại nửa cái đầu nói.

Đối với những lời dọa nạt này, tôi chỉ có thể cười khở, hoặc giả vờ như không để ý.

Khốn kiếp, thực ra tôi cũng sợ hồn bay phách tán, không hay không biết mà tan vào hư vô, đó nhất định không phải là một trải nghiệm thú vị.

Tiểu Thư Màu Hồng đề nghị tôi viết một bản kiểm điểm, thề rằng sẽ không tiếp xúc với Tiểu Mi nữa.

“Dù sao Tiểu Mi cũng nhất định sẽ không từ bỏ cậu, cậu ngoan ngoãn đợi cô ấy chết đi, sau đó có thể ở bên cô ấy lâu dài rồi! Bây giờ nhẫn nhịn mấy mươi năm, nhưng cậu có thể đổi lại thời gian vô hạn sau khi Tiểu Mi chết đi!”

Tiểu Thư Màu Hồng chân thành nói:

“Tóm lại, Darlie, tớ không muốn thấy tình yêu của cậu bị chết đi, càng không muốn thấy cậu hóa thành hư không.”

Tôi theo lời, viết thành nhiều bản kiểm điểm có cùng một nội dung với ngôn ngữ khẩn khoản, rồi nhờ Tiểu Thư Màu Hồng giao cho Đại Nguyệt Lão, trưởng lão Quỷ quan, tổng bộ Thành Hoàng, mong đợi sự thay đổi phán quyết của địa ngục.

Ngày thứ năm, sau khi đưa Tiểu Mi đến phía Nam tham gia hoạt động dã ngoại của công ty xong, tôi liền bay đến đền biển ở Nam Liêu Tân Trúc

gặp Tiểu Thư Màu Hồng.

Tiểu Thư Màu Hồng thần sắc lo lắng, lại vừa có vẻ phức tạp.

“Sao vậy?”

Tôi cũng bị lo lắng theo:

“Đã có phán xét của địa ngục chưa?”

Tiểu Thư Màu Hồng nhìn xung quanh, kéo tôi nhảy khỏi đê biển, chui vào trong đồng nham thạch.

Một ma nữ áo đỏ, đôi mắt sụp xuống, tóc ngang vai đang ng ỡ trong động đợi tôi.

Là “Người phụ nữ tóc dài” tôi gặp khi vừa xuống địa ngục, ác quỷ quyết chí báo thù kia.

Tôi kinh ngạc nói:

“Chào! Đã lâu không gặp! Báo thù thành công rồi chứ?”

Người phụ nữ tóc dài vẻ mặt vui mừng nói:

“Xẻ thịt róc xương, một người cũng không thoát.”

Tôi gật đầu:

“Vậy thật là quá tốt, đáng tiếc tôi lại kém hơn, nghe nói bên trên muốn tôi chịu Trời trách phạt.”

Vẻ mặt của người phụ nữ tóc dài nghiêm trọng nói:

“Tôi cũng là vì chuyện này mà tới, cũng xem như tôi và cậu có duyên. Tôi nhận được mật lệnh bên trên, mệnh lệnh này có tính liên quan rất rộng, trong đó có cả người bạn gái ở dương gian của cậu.”

Tôi kinh ngạc hỏi:

“Tiểu Mi ư?”

Người phụ nữ tóc dài trịnh trọng nói:

“Mấy ngày gần đây, bên trên có kế hoạch lớn khác thường, sẽ tập trung hàng nghìn Thần Chết cùng nhau thực hiện, bạn gái của cậu đã bị liệt bổ sung vào danh sách thi hành trong kế hoạch lớn đó.”

Trong lòng suy đoán:

“Kế hoạch lớn gì? Bổ sung vào danh sách thi hành là ý gì?”

Người phụ nữ tóc dài thở dài một tiếng:

“Chúng ta cũng coi như là có duyên, tôi nghĩ tôi chỉ có thể nói cho cậu nội dung của kế hoạch lớn, nhưng lại không có cách giúp cậu nhiều hơn chút nào được nữa, thực ra dù có muốn giúp, cũng giúp không được. Hôm nay là ngày mười chín tháng chín, ngày kia là ngày chết của bạn gái cậu.”

Tôi nghe xong, tuy cảm thấy đáng tiếc và buồn cho Tiểu Mi, nhưng không hề bị sốc nặng, dù gì chết cũng chỉ là du lịch theo một hình thức khác, cuộc sống sau khi chết có thể đa sắc đa màu, quan trọng nhất là, Tiểu Mi có thể sớm ở bên tôi!

Chỉ là đáng tiếc cho tấm lòng hiếu thảo của Tiểu Mi, bố mẹ cô ấy vẫn còn khỏe mạnh, vẫn là lúc cần tình thân và sự chăm sóc, cái chết của Tiểu Mi nhất định gây ra tổn thương lớn cho cuộc sống của hai người lớn tuổi.

“Cảm ơn cô đã nói cho tôi biết.”

Tôi nhìn người phụ nữ tóc dài, cảm kích sâu sắc thông tin từ cô ấy.

Người phụ nữ tóc dài lắc đầu nói:

“Nếu cậu đang mong đợi việc sau này được gặp lại bạn gái, ôi, cậu quá lạc quan rồi, bên trên giao phó cho đoàn Thần Chết rằng, phải đưa hồn

phách của bạn gái cậu trực tiếp đến cầu Mạnh Bà, nhanh chóng đi đầu thai chuyển thế!”

Tôi giận dữ:

“Làm sao lại có thể làm càn như vậy! Tiểu Mi đáng lẽ có thể lựa chọn làm Nguyệt Lão kia mà!”

Người phụ nữ tóc dài nhìn vô tội nói:

“Đây không phải là đi đầu mà Thần Chết chúng tôi có thể quyết định, bên trên nói là vì trừng phạt đờng thời ngăn cấm việc người và ma yêu nhau, quyết không để cho Tiểu Mi sau khi chết vẫn có thể ở cùng cậu, bởi vì việc này sẽ tạo ra tâm lí hi vọng cho những ai mang chức Thần hiện nay, cậu nghĩ xem, nếu như mỗi hồn ma đều ảnh hưởng đến con người ở dương gian như vậy, nhất định sẽ đảo lộn nghiêm trọng trật tự. Nói tóm lại, cậu cùng Tiểu Mi phải dừng lại ở đây thôi.”

Nghe xong, lòng tôi nguội lạnh.

Rồi vỡ vụn.

“Tớ sẽ bảo vệ Tiểu Mi.”

Tôi nắm chặt tay, kiên định nói.

“Cậu chỉ sẽ đi tìm cái chết thôi, mà không, là hồn bay phách tán!”

Người phụ nữ tóc dài lấy ra lưới hái nói:

“Bây giờ bên cạnh Tiểu Mi, có lẽ đã có hai mươi Thần Chết bảo vệ rồi, một khi cậu muốn tiếp cận cô ấy, thì sẽ bị loạn đao chém tan hồn phách, tôi khuyên cậu ngàn vạn đừng làm ra chuyện ngốc nghếch!”

Tiểu Thư Màu Hồng kéo chặt tôi nói:

“Tớ không cho cậu đi!”

Tôi dứt cô ấy ra, bay lên đề biển nói:

“Hai mươi! Chỉ có hai mươi! Tớ đi đi đầu một trăm binh Thành Hoàng nhờ họ giúp tớ! Tớ quyết không để Tiểu Mi chết!”

Tiểu Thư Màu Hồng hét lớn:

“Cậu cứu Tiểu Mi được một lần, không cứu được mãi mãi!”

Người phụ nữ tóc dài cũng nói:

“ Binh Thành Hoàng cũng không dám giúp cậu đâu!”

Bóng dáng tôi nhanh như cắt, đã đến miếu Thành Hoàng ở Tân trúc.

“Đại Đức Thành Hoàng! Xin hãy giúp con, hãy giúp con! Cho con mượn một ít vệ binh đi!”

Tôi quỳ xuống dưới chân Đức Thành Hoàng vừa khóc vừa cầu xin.

“Rất xin lỗi, chúng ta nhận được mệnh lệnh, Thành Hoàng các nơi bắt buộc phải từ chối bất cứ thỉnh cầu nào của người.”

Đức Thành Hoàng đi vào trong phòng, không ra lại nữa, bỏ lại tôi một mình vừa hoảng sợ vừa tức giận.

NGUYỆT LÃO

Cửu Bả Dao
dtv-ebook.com

Phần IV - Chương 25 - 26 - 27 - 28

PHẦN 4 - CHƯƠNG 25

“Phải liêu sao?”

Tôi sờ sợi dây tơ hồng, pháp bảo duy nhất của mình.

Pháp bảo rất yếu ớt, muốn buộc được hai mươi tên Thần Chết tuyệt đối quá mỏng manh, gặp phải lưỡi hái chém hèn, chỉ chuốc thêm sự nhạo báng.

Tôi quỳ trước miếu Thành Hoàng, đột nhiên nghĩ ra một cách.

“Được! Nếu như dây tơ hồng buộc không nổi Thần Chết, vậy thì tôi buộc cho Tiểu Mi!”

Lúc ấy lòng tin tôi tràn trề

Đúng rồi! Nếu như dùng dây tơ hồng buộc cho Tiểu Mi cùng một người đàn ông khác, dùng thêm niệm lực nữa, sức mạnh của nhân duyên sẽ kết hợp hai người lại, mạnh đến nỗi Thần Chết cũng không cướp đi được!

Nhưng tôi nên vui mừng sao?

Tôi không có thời gian để suy nghĩ, càng không có thời gian để đau lòng.

Nếu cô ấy không thể ở cùng tôi, mà lại chết đi một cách kỳ quặc như vậy, tôi quyết không cho phép.

Cô ấy nên được hưởng thụ cuộc đời tươi đẹp, nên có được tình yêu trọn vẹn, nên để cho bố mẹ cô ấy được được yên lòng.

Cứ như vậy đi.

...

Cứ như vậy đi.

“Không được đâu.”

Tiểu Thư Màu Hồng nghe xong kế hoạch của tôi liền lắc đầu.

“Tớ biết muốn đánh lạc hướng Thần Chết sẽ vô cùng khó khăn, nhưng vẫn đáng để thử.”

Tôi chỉ có thể nói như vậy.

“Cho dù cậu buộc dây tơ hồng thành công, một nhát đao, nó vẫn sẽ đứt đi.”

Tiểu Thư Màu Hồng nói tiếp:

“Cho dù dây tơ hồng không đứt, Thần Chết theo lệnh vẫn có thể lấy mạng của Tiểu Mi, vậy nên niệm lực trên dây tơ hồng buộc Tiểu Mi cùng người đàn ông kia sẽ phải kết hợp theo cách thức của đám cưới ma, cậu biết không.”

Tôi không thể suy nghĩ, liền nói:

“Vậy tôi đến cầu Mạnh Bà, chuẩn bị để cướp Tiểu Mi!”

Tiểu Thư Màu Hồng hét lớn:

“Darlie! Cậu đừng có suy nghĩ vớ vẩn nữa! Trời trách phạt không hủy đi hôn phách của cậu đã là may mắn lắm rồi!”

Tôi gào lên:

“Trời trách phạt đáng ra nên nhắm vào tớ!”

Tiểu Thư Màu H ồng ôm tôi, khóc nói:

“Tớ không muốn cậu đi! Tớ chờ đợi cả một đời cũng không chờ được một người như cậu! Tớ không muốn cậu đi!”

Tôi nhìn Tiểu Thư Màu H ồng trong lòng, thở dài:

“Chỉ e là làm cậu thất vọng r ồi, tớ phải đi đến Thành Hoàng cướp một cái lưỡi hái, li ều mạng với bọn họ thôi.”

“Không c ần.”

Dao Thái Rau cùng Vết Lốp Xe từ trên trời bay xuống.

“Các cậu đến giúp tớ sao?”

Tôi không thể tin nổi.

Đối thủ là nhóm Tử Th ần đấy!

“Không dám, không dám.”

Dao Thái Rau xấu hổ nói:

“Chúng tớ chỉ có thể động viên tình th ần thôi.”

“Hoặc là đưa ra ý kiến đáng tin.”

Vết Lốp Xe nói tiếp:

“Tiểu Mi trở thành truyên thuyết của Nguyệt Lão, chúng tôi cũng có tham dự vào đó.”

Dao Thái Rau nói:

“Vừa nãy chúng tớ nghe hai cậu nói chuyện, đại khái hiểu được tình hình, Vết Lốp Xe nhớ ra một truyện thuyết, có thể giúp được.”

Tiểu Thư Màu Hồng vội hỏi:

“Truyện thuyết gì?”

Vết Lốp Xe ngồi trên tảng đá lớn nói:

“Cậu biết về dây tơ hồng Thất Duyên không?”

Tiểu Thư Màu Hồng và tôi đều lắc đầu.

Vết Lốp Xe tiếp tục nói:

“Hiểu biết của các cậu còn quá nông cạn, chẳng trách chưa nghe về dây tơ hồng Thất Duyên. Truyện thuyết này là cấm mật trong giới Nguyệt Lão, có một số làm Nguyệt Lão nhiều năm cũng chưa chắc đã biết đến.”

Tiểu Thư Màu Hồng và tôi đồng thanh nói:

“Nói tiếp đi.”

Vết Lốp Xe bắt chéo chân rồi nói:

“Bí mật này bị cấm tiết, là bởi vì dây tơ hồng Thất Duyên không phải do Đại Nguyệt Lão tạo ra, mà là Chúc Nữ dùng máu cùng với nước mắt của mình dệt nên, uy lực về sức mạnh của nó chấn động cả giới Nguyệt Lão hàng nghìn năm, duyên phận bền vững không thể nào so sánh được, đến tuyệt tình đạo cũng cắt không đứt, nếu cộng thêm niệm lực thì càng không thể tưởng! Chúc Nữ mang sợi dây tơ hồng Thất Duyên này buộc lên chính mình cùng với Ngưu Lang, ngay đến Thiên binh, Thiên tướng cũng không thể chia lìa hai người đó, sau cùng hai người vẫn đầu thai làm đôi vợ chồng yêu thương nhau, nhân duyên kéo dài liên tục trong bảy đời bảy kiếp, vì thế người đời gọi là vợ chồng bảy kiếp.”

Tôi động tâm:

“Vậy sợi dây tơ hồng Thất Duyên đó ở đâu?”

Vết Lốp Xe nhún vai nói:

“Sợi dây tơ hồng Thất Duyên đó không phải do Nguyệt Lão buộc lên, cũng không phải do Nguyệt Lão tạo ra, sức mạnh duyên phận lại kéo dài bảy kiếp, đi đâu này vốn dĩ trái với nhận định về nguyên tắc tình yêu của Nguyệt Lão, vì thế Đại Nguyệt Lão phong kín bí mật này lại, hiện giờ ngoại trừ Đại Nguyệt Lão ra, không ai biết tung tích của dây tơ hồng Thất Duyên.”

Tiểu Thư Màu Hồng thắc mắc hỏi:

“Không phải Chức Nữ đã dùng sợi tơ hồng Thất Duyên buộc đi rồi sao? Làm sao còn có thể bị Đại Nguyệt Lão phong ấn chứ?”

Vết Lốp Xe nói:

“Dây tơ hồng Thất Duyên tổng cộng có ba sợi, một sợi đã dùng, một sợi Chức Nữ giao cho con trai cất giữ, một sợi khác giao cho con gái cất giữ, sau đó con trai Chức Nữ cùng với sợi dây đầu mất tích, sợi dây còn lại của người con gái bị Đại Nguyệt Lão tịch thu vì sợ làm đảo loạn nhân duyên nhân gian.”

Tôi hiểu ra bèn nói:

“Được! Vậy tôi đi tìm Đại Nguyệt Lão lấy trộm sợi tơ hồng Thất Duyên ấy.”

Tiểu Thư Màu Hồng lắc đầu:

“Thời gian không kịp rồi, ngày mai là ngày thứ bảy, tớ đi lấy trộm dây tơ hồng Thất Duyên, cậu đi tìm người con trai tốt thích hợp với Tiểu Mi đi!”

Tôi không biết.

Do chính tôi đi tìm người yêu thích hợp cho Tiểu Mi sao... Có lẽ, tôi là lựa chọn kém nhất cho nhiệm vụ này.

“Từ nay về sau là do ai chăm sóc cô ấy, là ai sẽ cùng cô ấy trải qua bảy kiếp, cậu cần phải gánh vác trách nhiệm này, bởi vì cô ấy là người cậu yêu nhất.”

Tiểu Thư Màu Hồng cười khẽ:

“Còn về nhiệm vụ nhỏ nhất lấy trộm dây tơ hồng Thất Duyên này, cứ giao cho tớ đi.”

Tôi thở dài:

“Tớ không biết quá nhiều đi đâu, nhưng cũng không ngốc, tôi lấy trộm dây tơ hồng Thất Duyên nhất định rất nặng, vì thế vẫn là để tớ đi đi. Còn về vận mệnh thiên tử của Tiểu Mi, thì giao cho cậu vậy, tớ không phải là sự lựa chọn tốt, càng không có cái sự bao dung ấy.”

Tiểu Thư Màu Hồng gật đầu, nắm tay tôi:

“Vậy thì cùng đi, chúng ta nhanh một chút, còn về đối tượng cho Tiểu Mi, thì giao cho Dao Thái Rau và Vết Lốp Xe cùng nhau làm!”

Dao Thái Rau kéo Vết Lốp Xe nói:

“OK! Vậy giao cho chúng tớ! Các cậu cần bao lâu?”

Lòng tôi không rõ:

“Có trời mới biết, chắc khoảng năm tiếng.”

Dao Thái Rau nói:

“Được! Năm tiếng sau gặp lại nhau ở đây! Tớ sẽ đi đầu động thêm ít nhất năm mươi Nguyệt Lão nữa cùng nhau tìm những người đàn ông tốt!”

“Cám ơn cậu!”

Tôi cùng Tiểu Thư Màu Hồng lấy miếng pha lê, vạch mở đường âm dương.

PHẦN 4 - CHƯƠNG 26

Từ Hỏa Diệm Sơn, đến vách núi, đến tầng mây, đến hồ nước chảy ngược, đến chỗ Đại Nguyệt Lão.

“Nên bắt đầu tìm từ đâu?”

Tiểu Thư Màu Hồng nhìn chim Hỷ Thước bay đầy trời sầm nã.

“Bệnh của Đại Nguyệt Lão nghiêm trọng đến mức nào?”

Tôi hỏi, trong lòng vẫn buồn thiu.

Tiểu Thư Màu Hồng đáp:

“Đây là bí mật không ai biết, chỉ e ngay đến bản thân Đại Nguyệt Lão cũng không rõ.”

Tôi miễn cưỡng cười:

“Hi vọng ông ấy vẫn nhớ tên của chính mình.”

Tôi mở to miệng hét lên:

“Đại Nguyệt Lão! Đại Nguyệt Lão! Đại... Nguyệt... Lão...”

Một ông lão kéo theo chòm râu dài bảy thước, cưỡi trăm con Hỷ Thước bay đến trước mặt chúng tôi.

“Có chuyện gì?”

Đại Nguyệt Lão hiên từ nói.

Rất may, ông ấy đã quên tôi.

Tôi quay về phía Tiểu Thư Màu Hồng đưa mắt ra hiệu, muốn cô ấy đề tôi giải quyết.

“Người quên rồi sao?”

Tôi bày ra vẻ mặt ngạc nhiên.

“Quên cái gì? Ta vẫn chưa quên!”

Vẻ mặt Đại Nguyệt Lão giận dữ, mang theo chút xấu hổ.

Tôi thở dài một tiếng:

“Tơ hồng Thất Duyên, mang ra đi.”

Đại Nguyệt Lão thần sắc kinh hãi nói:

“Nói xằng bậy! Đó là bảo bối ta vất vả để phong ấn lại.”

Tôi tức tối nói:

“Vậy lời Người nói cho tôi mượn nó vào hôm trước, đâu là lời nói dối sao? Hay là vốn dĩ Người đã quên?!”

Đại Nguyệt Lão đỏ mặt, yếu ớt nói:

“Ai dè... Ta không quên, chỉ là đùa người một chút thôi.”

Tôi vui vẻ nói:

“Quả nhiên là vậy, những Nguyệt Lão khác đều truyền nhau rằng trí nhớ của Đại Nguyệt Lão kém hẳn đi, nhưng tôi không tin? Tôi thấy Người thần trí mình hẳn không ai so bì kịp!”

Đại Nguyệt Lão cười ha hả:

“Không sai, không sai! Thật ra ta chỉ là giả ngốc, chỉ là thích đùa với người trẻ tuổi thôi!”

Nói xong, ông ấy lấy ra chiếc hộp dán đầy bùa chú từ trong đũng quần.

Tôi nhận lấy chiếc hộp, mỉm cười nói:

“Đừng quên vào ngày này năm sau tôi trả lại cho Người!”

Đại Nguyệt Lão tròn tròn mắt nói:

“Mượn lâu như vậy? Mượn tơ hồng Thất Duyên lâu như vậy sao?”

Tôi ngạc nhiên nói:

“Không phải đã nói rằng muốn cuộc v ê trí nhớ của Người sao? Nếu Người nhớ được lời hẹn vào ngày này năm sau, mấy nghìn Nguyệt Lão kia đều sẽ thua cuộc! Không phải Người nói muốn chứng minh là mình vẫn còn ý thức tỉnh táo sao?”

Đại Nguyệt Lão vỗ ngực nói:

“Không sai! Ta nhớ rất rõ ràng, nửa điểm cũng không sai! Người cứ lấy đi đi! Nửa năm sau gặp nhau ở đây!”

Tôi kéo Tiểu Thư Màu Hồng nhảy vào hồ lớn, quay đầu hét to: “Là năm năm chứ!”

Đại Nguyệt Lão cười lớn:

“Đúng đúng đúng! Năm năm sau nhớ mang Cửu Chuyển Th ần Tiên Đan trả cho ta!”

Tiểu Thư Màu Hồng khó tin nhìn tôi cười to.

“Không ngờ lại đơn giản như vậy.”

Tôi cũng cười, coi như đặt xuống được tảng đá lớn trong lòng.

“Cậu thật biết đùa! Ha ha ha! Vậy cậu đi đâu tìm Cửu Chuyển Th ần Tiên Đan trả cho ông ấy?”

Tiểu Thư Màu Hồng cười nghiêng ngả.

Tôi xé bỏ bùa cấm trên chiếc hộp nói:

“Cái gì Cứu Chuyển Thiên Tiên Đan? Tớ mượn ông ấy là bút chì.”

Tiểu Thư Màu Hồng cười tán thưởng nói:

“Rốt cuộc hình dạng của tơ hồng Thất Duyên ra sao?”

Tôi mở chiếc hộp, lấy ra một sợi dây mảnh màu đỏ tươi, Tiểu Thư Màu Hồng nghiên cứu kỹ lưỡng rồi nói:

“Mảnh hơn rất nhiều so với loại chúng ta dùng, còn có mùi vị chua xót cay đắng, có lẽ là máu và nước mắt của Chức Nữ.”

Tôi nhìn tơ hồng Thất Duyên, nghĩ đến người mà mình yêu thương sắp trở thành người vợ gắn liền bảy kiếp với người khác, trong lòng chua xót khổ sở tuyệt đối không thua kém Chức Nữ năm xưa.

Chức Nữ vì muốn tiếp nối tình duyên với Ngưu Lang, nên lấy máu và nước mắt của mình dệt nên dây tơ hồng Thất Duyên chấn động đất trời, nghe có vẻ rất cay đắng bi thương, nhưng tôi tin rằng, lúc đó tâm tình Chức Nữ rất vui mừng, bởi vì tơ hồng Thất Duyên là hi vọng của nàng ấy, là vật bảo đảm hạnh phúc cho nàng ấy và Ngưu Lang.

Nhưng còn tôi?

Sợi dây tơ hồng Thất Duyên lại chẳng phải là hi vọng hạnh phúc của tôi, trên thực tế, tôi đang dùng nó để chôn vùi hạnh phúc của mình.

“Đừng buồn nữa, cậu là vì tốt cho Tiểu Mi, cô ấy không nên bị Trời trừng phạt.”

Tiểu Thư Màu Hồng nắn vai cho tôi, nói tiếp:

“Bây giờ cũng không phải lúc để đau lòng, cậu giờ có tơ hồng Thất Duyên bên vững không gì phá hủy được, nhưng làm sao cậu buộc được nó lên người Tiểu Mi? Bên cạnh cô ấy giờ đang có đội quân tinh anh gồm hai mươi Tử Thiên!”

Tôi nhìn tơ hồng Thất Duyên:

“Nó đã bền vững không gì phá hủy được như vậy, thì không sợ lưỡi hái của Tử Thần, có thể lấy ra làm vật phòng thủ...”

Tiểu Thư Màu Hồng mắng:

“Cậu ngốc à, đây không phải hoạt hình, một khi cậu tiếp cận với Tiểu Mi thì liền bị chém chết.”

Lúc này Dao Thái Rau cùng Vết Lốp Xe từ trên trời bay xuống, sau lưng còn có hơn mười Nguyệt Lão khác.

Tôi nhìn những người bạn làm người ta cảm thấy ấm áp này, trong lòng vô cùng cảm động.

“Bọn họ đều là Nguyệt Lão, chúng tớ căn cứ theo những tư liệu, cùng nhau lựa chọn ra được mấy người đàn ông rất tuyệt, tớ nghĩ, nên để cho cậu lựa chọn ra người thích hợp.”

Dao Thái Rau đưa tay ra, trong tay là chiếc hộp đựng dây tơ hồng đã buộc sẵn năm người đàn ông ở xa kia:

“Cậu giỏi thật, thế mà lấy trộm được dây tơ hồng Thất Duyên.”

Vết Lốp Xe giải thích:

“Chúng tớ buộc trước dây tơ hồng vào những người đàn ông kia để xác định vị trí, cậu lựa chọn xong, chúng ta mỗi bên cầm một đầu dây tơ hồng Thất Duyên lần lượt buộc vào Tiểu Mi cùng người đàn ông kia.”

“Các cậu quyết định là được rồi... Thời gian không còn nhiều nữa.”

Tôi từ chối, rồi lấy một đầu dây tơ hồng Thất Duyên giao cho Dao Thái Rau.

“Darlie, cậu tự mình chọn đi.”

Vết Lốp Xe thở dài nói.

“Ít nhất cũng nghe xem là năm người đàn ông nào chứ.”

Tiểu Thư Màu Hồng nép vào một bên, hình như là sợ tôi tức giận.

Tôi cười khở:

“Nói đi.”

PHẦN 4 - CHƯƠNG 27

“Người đầu tiên, tên là Trần Trí Trung, còn trẻ tuổi nhưng lai lịch không nhỏ, cậu ấy là con trai của Trần Thủy Biển, đang học ở khoa luật của Đại học Đài Loan, tuy thiên cơ không thể tiết lộ, nhưng chúng tớ cho rằng ý của bên trên là để cho ông ấy đến với Đảng cầm quyền, vì thế cơ hội Trần Thủy Biển được chọn làm Tổng thống là rất lớn, mà Trần Trí Trung chín chắn trầm ổn, nỗ lực cố gắng, lại có bóng của bố, Tiểu Mi cùng với anh ta nhất định không bị thiệt thòi.” Dao Thái Rau nói.

Tôi lắc đầu:

“Tiểu Mi không thích hợp với nhà làm quan. Nếu Trần Thủy Biển không trúng cử Tổng thống thì thôi, nhưng nếu thực sự ông ta làm Tổng thống thì Tiểu Mi bước vào nhà giàu như rơi vào biển sâu, sau này nhất định bị các tạp chí nhìn chằm chằm bàn luận về chuyện gia đình, Tiểu Mi không thích trải qua cuộc sống như vậy.”

Dao Thái Rau lấy sợi dây tơ hồng thứ hai nói:

“Không sao. Người đàn ông thứ hai mọi người đều biết - Lưu Đức Hoa. Tuy già một chút, nhưng là một người đàn ông chuẩn mực, đóng phim tuy bận rộn nhưng kiếm tiền rất nhanh, sau thì hiếu thuận với bố mẹ, đối đãi với người khác thì hòa nhã, hơn nữa, qua sự đi đầu tra của Nguyệt Lão ở Hồng Kông, khuynh hướng tình dục của anh ấy một trăm phần trăm là người khác giới, vì thế Tiểu Mi lấy anh ta nhất định sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.”

Tôi nắm lấy đầu tóc đã cháy quăn lại của mình nói:

“Chết tiệt! Tiểu Mi đích thị rất thích Lưu Đức Hoa...”

Tiểu Thư Màu Hồng ngẩng xồm bên tôi nói:

“Vậy thì Lưu Đức Hoa đi, hai người bọn họ rất xứng đôi, nhất định sẽ nhận được lời chúc phúc của mọi người.”

Tôi giậm chân nói:

“Giờ tớ có phần ghen tị... Trước... Nói cho tớ thông tin của người đàn ông thứ ba đi!”

Dao Thái Rau cặm lấy sợi dây thứ ba nói:

“Người đàn ông thứ ba, là nhà âm nhạc trẻ tuổi đầy tài năng, tuy vẫn chưa có thành tựu to lớn xuất sắc, nhưng sắp rồi, tài hoa của anh ta sẽ không làm tên tuổi anh ta bị chôn vùi. Anh ấy từng có một người bạn gái, nhưng cô gái đó đã qua đời vào mười năm trước trong một lần tai nạn xe, điểu này làm anh ấy vô cùng đau buồn và cần sự giúp đỡ từ một người con gái tốt, nhưng mấy năm nay những dây tơ hồng mà Nguyệt Lão giúp anh ấy buộc lên đều không có tác dụng.”

Vết Lốp Xe thở dài nói:

“Chọn anh ấy được không?”

Tôi cắn móng tay hỏi:

“Tại sao? Lưu Đức Hoa không phải tốt hơn sao?”

Vết Lốp Xe rơi nước mắt:

“Tôi là người bạn gái mười năm trước đã chết của anh ấy.”

Tôi buông thõng tay, kinh ngạc hỏi:

“Cậu là bạn gái của anh ta?”

Vết Lốp Xe nhìn xa xăm nói:

“Từ sau khi tôi chết, anh ấy ngoài điên cu ờng sáng tác ra, cuộc sống chỉ là một mớ hỗn độn, tôi tự tay mình buộc lên cho anh ấy đến mấy dây tơ hồng, mà anh ấy vẫn chỉ muốn giữ mối quan hệ bạn bè với đối phương... Tôi nghĩ, tơ hồng Thất Duyên nhất định có thể giải thoát thế giới tình cảm bị đóng kín của anh ấy, xin lỗi, tôi đã lợi dụng cậu để cậu đi lấy trộm dây tơ hồng Thất Duyên... Là tôi quá ích kỷ.”

Tôi mỉm cười đáp:

“Người yêu của cậu là một người tốt si tình sao?”

Vết Lốp xe gật đầu khóc.

Tôi nhìn dây tơ hồng Thất Duyên hỏi:

“Anh ấy có bằng lòng đỡ đạn giúp người anh ấy yêu hay không?”

Vết Lốp Xe gạt đi nước mắt nói:

“Hãy tin tôi.”

Tôi đưa một đầu dây tơ hồng Thất Duyên vào lòng bàn tay của Vết Lốp Xe:

“Hi vọng anh ấy tốt hơn Lưu Đức Hoa.”

Vết Lốp Xe nín khóc, cười nói:

“Cám ơn cậu.”

Dao Thái Rau nhìn Tiểu Thư Màu Hồng nói:

“Người đàn ông mà cậu chọn thật sự rất đặc biệt.”

Tiểu Thư Màu Hồng cười hì hì, cần lấy một đầu khác của dây tơ hồng Thất Duyên nói:

“Chuyện vẫn chưa được giải quyết, làm thế nào để buộc lên cho Tiểu Mi là một vấn đề lớn.”

Tôi ngại làm liên lụy đến mọi người, thế nên bèn nói:

“Một mình tớ xông vào buộc, các cậu chỉ cần giúp tớ đánh lạc hướng chú ý của bọn họ là được rồi.”

Mọi người nhìn nhau, bởi vì nhóm Thần Chết thực sự rất mạnh, không chỉ có hai mươi tinh anh ở bên cạnh Tiểu Mi mà có cả hàng nghìn Thần Chết tập trung lại với nhau, không biết là cần phải thực hiện kế hoạch lớn kinh người gì nữa.

Nhất định là hồn bay phách tán chắc rồi.

“Có bảo bối gì bảo vệ cho hồn phách không? Cái gọi là kim giáp thần y, vô địch bảo giáp chẳng hạn? Tớ đi mượn Đại Nguyệt Lão vài cái để mang?”

Tôi tưởng chừng như đang nói nhảm.

Vết Lỗp Xe lắc đầu nói:

“Không biết, có lẽ là có.”

Ánh mắt Tiểu Thư Màu Hồng sáng lên khác thường:

“Đội các cậu chia làm hai, Darlie cần một đầu dây tơ hồng Thất Duyên đi Nam Đầu(*), Vết Lỗp Xe cần đầu dây còn lại đi buộc vào nhà âm nhạc kia, tôi đi tìm quân tiếp viện, đến lúc đó gặp ở Nam Đầu!”

(*) Nam Đầu: là huyện lớn thứ 2 tại Đài Loan. Đây cũng là huyện duy nhất nằm hoàn toàn trong lục địa ở Đài Loan. Ở đây có địa điểm du lịch nổi tiếng hồ Nhật Nguyệt.

“Ở đâu ra quân tiếp viện?!”

Dao Thái Rau cảm thấy nghi hoặc.

“Chờ xem đi.”

Tiểu Thư Màu Hồng nhảy lên ngọn gió, quay đầu nói:

“Nếu như gió đủ mạnh, nhất định sẽ kịp!”

Tôi nhìn bóng dáng Tiểu Thư Màu Hồng rời đi, cầm dây tơ hồng Thất Duyên nói:

“Cho dù có viện binh hay không, tôi nhất định cũng phải buộc dây tơ hồng này lên.”

Vết Lỗp Xe cảm kích nói:

“Cảm ơn cậu.”

Tôi quay người nhảy lên ngọn gió, bay về hướng Nam Đâu.

Tôi phải tự tay kết thúc tình yêu của chính mình.

PHẦN 4 - CHƯƠNG 28

“Mưa rồi, vẫn phải đi sao?”

Cô gái nhìn mưa ngoài cửa sổ.

“Ừ, cùng em đi dạo trong một ngày mưa nhất định rất tuyệt.”

Chàng trai nắm tay cô gái.

“Nếu anh hứa không nhân cơ hội này mà cầu hôn em thì em mới đi cùng anh.”

Cô gái nhìn thấu được tâm sự của chàng trai.

“C`au hôn em thì có gì không tốt?”

Chàng trai cười hì hì.

“Hôm nay là ngày lễ nói dối, anh mà c`au hôn em, em sẽ rất giận.”

Cô gái nhéo mũi chàng trai rồi nói tiếp:

“C`au hôn vào ngày lễ nói dối sẽ bị báo ứng đó!”

“Bị mới lạ.”

Chàng trai vừa dắt tay cô gái, vừa che ô, đi vào con đường nhỏ trong rừng dưới cơn mưa lớn.

Tôi ng`õ trên ngọn gió, chuyện cũ như chiếc xe tăng nghỉ ãn qua tôi.

Nghỉ ãn chết tôi đi.

Tôi chưa bao giờ thấy cảnh tượng kinh người như vậy.

Ước chừng có hàng nghìn Th`ân Chết, tay c`ần lưỡi hái, ai ai cũng đang bay về hướng Phố Lý(*) ở Nam Đ`ầu, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

(*) Phố Lý: phiên âm là Puli, tên một trấn của huyện Nam Đ`ầu, Đài Loan.

“Đại ca! Nhi`âu Th`ân Chết như vậy đi đến Phố Lý làm gì?”

Tôi bay đến bên một Th`ân Chết đã mất đ`ầu hỏi.

“Ngươi là...?” Th`ân Chết mất đ`ầu hỏi.

“Nguyệt Lão.” Tôi nói to.

“Bây giờ nói cho người cũng không sao, sắp xảy ra chuyện lớn ở Phố Lý r ấ, nếu người đi buộc dây tơ h ềng, chà, vậy thì khỏi đi, nơi đó sẽ có rất nhiều, rất nhiều người sắp phải chết!” Th ầ Chết mất đầu nói.

“Chết rất nhiều người ư?”

Tôi tuy đoán được sẽ có một trận thiên tai, nhưng không rõ sẽ nghiêm trọng đến mức nào.

“Tất cả Th ầ Chết mất đầu đã được đi đầu đến Phố Lý r ấ, người xem sẽ chết bao nhiêu người?” Th ầ Chết mất đầu thở dài nói “Nhà của ta thực ra cũng ở Phố Lý, nhưng có cách gì đây? Ôi... Nhân gian vô tình!”

Tôi biết công ty Tiểu Mi đang nghỉ mát ở Phố Lý, thật đúng là nhảy vào hổ lửa!

“Khi nào nhiệm vụ mới bắt đầu?!” Tôi vội hỏi.

“Chắc một giờ sau!” Th ầ Chết mất đầu nói.

Tôi vội tạm biệt với Th ầ Chết mất đầu, gấp rút xông vào Phố Lý, muốn tìm được khách sạn mà công ty Tiểu Mi nghỉ lại, nhưng càng xông về phía Phố Lý, tôi càng sợ hãi bởi cứ cách mười mấy mét lại có một Th ầ Chết đang mài dao ken kết, sẵn sàng đoạt mạng.

Tiểu Mi, em hãy đợi anh.

Không ai có thể cướp đi sinh mệnh tươi đẹp của em, kể cả là Th ầ Chết, kể cả là vận mệnh.

Dẫu có h ề tiêu phách tán, dẫu có tan vào hư không, anh cũng muốn em được hạnh phúc vui vẻ, cho dù người mang lại hạnh phúc vui vẻ đó...

Không phải là anh.

Phải r ấ!

Nhiều Th ầ Chết như vậy! Nhất định là cái khách sạn đó!

Tôi nhìn thấy hơn năm mươi Thần Chết tập trung lại trên không trung và xung quanh một khách sạn nhỏ. Khốn kiếp! Không phải nói chỉ có hai mươi thôi sao?!

Tôi vốn không trông mong Tiểu Thư Màu Hồng có thể tìm được viện binh gì, cho dù chỉ có Quỷ Thần mới đấu lại được với Quỷ Thần, nhưng Quỷ Thần lại không dám làm trái sự an bài của số phận hoặc làm trái với mệnh lệnh của địa ngục, căn bản là không thể có Thiên binh, Thiên tướng đến giúp tôi.

Vì vậy, cứ làm như vậy đi...

Tôi nắm chặt dây tơ hồng Thất Duyên, chầm chậm đi vào khách sạn.

Kế hoạch tác chiến ư?

Tôi có thể hi vọng dùng dây tơ hồng Thất Duyên xem như Xích Tinh Vân(**) để chơi đùa sao? Chết tiệt! Tôi lại chẳng phải là Thánh Đấu Sĩ(***)!

(**) Xích Tinh Vân: còn gọi là Nebyura Chien (Nebula Chain), vũ khí Thánh Đấu Sĩ dùng.

(***) Thánh Đấu Sĩ: là những chiến binh trong bộ truyện manga có tên gốc là Saint Seiya và Knights of the Zodiac của tác giả Kurumada Masami người Nhật.

Tôi có thể hi vọng giống như trêu đùa với Đại Nguyệt Lão, một lần đùa với cả năm mươi Thần Chết sao...? Không... Không... Không...

“Tiểu... Mi...” Tôi gào to lên.

Thần Chết bọn họ ngạc nhiên, tập trung chăm chú tìm ra vị trí, một lúc sau thì thấy tôi đứng ở đầu đường, mỗi một người đều chĩa lưỡi hái về phía tôi.

“Tiểu... Mi... ra... đây...”

Tôi hét to, đôi chân không ngừng run rẩy.

Tôi có thể chịu được bao nhiêu nhất.

Trước khi h ần bay phách tán, tôi có thể kịp buộc dây lên cho Tiểu Mi không?

Thực sự thì có lẽ tôi vốn dĩ không nắm chắc việc buộc được nó lên cho Tiểu Mi.

Có lẽ tôi chỉ muốn trước mặt Tiểu Mi, lần nữa thể hiện sự anh hùng, sau đó oanh liệt mà tan thành trăm mảnh?

Có lẽ.

Một cô gái mảnh dẻ, cắn môi, nước mắt giàn giụa bước ra từ khách sạn.

Tiểu Mi.

Đôi chân tôi đột nhiên ngừng run rẩy, ngực không còn phập ph ồng nữa.

“Hai ngày nay bên cạnh em có rất nhiều Th ần Chết, em rất sợ...”

Tiểu Mi khóc thút thít nói:

“Em rất sợ Phố Lý sẽ xảy ra chuyện khủng khiếp, vì vậy đã bảo đ ồng nghiệp công ty về Chương Hóa trước, nhưng những Th ần Chết này uy hiếp em, không cho phép em rời khỏi Phố Lý, nếu không sẽ theo lệnh mà hành quyết em, Luân, em sợ lắm.”

Lòng tôi hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

Bởi vì dũng khí của tôi đã ở ngay trước mặt tôi.

“Đừng sợ, có anh ở đây, ai cũng đừng hòng làm hại em.”

Tôi c ầm dây tơ h ồng Thất Duyên, trong lòng tĩnh lặng.

Vài Th ần Chết bước lên phía trước, hô lớn:

“Chắc ngươi là Nguyệt Lão tên gọi Darlie! Bên trên quy định, nếu ngươi dám nhúng tay vào lệnh Trời phạt, thì cũng sẽ hành quyết luôn cả ngươi!”

Tiểu Mi kinh hãi:

“Luân, chuyện này là sao?”

Một Th ần Chết lạnh lùng nói:

“Nửa giờ sau, sau khi kế hoạch 921 bắt đầu thực hiện, chúng ta sẽ lấy đi mạng của ngươi.”

Tiểu Mi thở phào:

“Vậy cũng chẳng sao, Luân, anh đừng mạo hiểm vì em, em sắp được đoàn tụ cùng anh rồi.”

Tôi gào lớn:

“Bọn họ vốn không để em có cơ hội ở bên anh!”

Một Th ần Chết nhếch mép cười:

“Không sai, bọn ta sẽ đưa ngươi đi đâu thai, để tránh làm hỗn loạn trật tự âm dương.”

Tiểu Mi hoảng hốt sợ hãi nói:

“Sao lại có thể như vậy? Tôi và Luân...”

Th ần Chết c ầm lưỡi hái k ề lên cổ Tiểu Mi, g ằn lên:

“Dài dòng! Mọi người dàn trận! Không để cho Darlie lại g ần!”

Năm mươi Thần Chết nhanh chóng vào vị trí, đưa đao ra hộ thân, sát khí chấn động đất trời, chó hoang lao nhao chạy trốn.

Tôi cười ha hả, tung dây tơ hồng Thất Duyên ra, rồi hét lớn:

“Mau tránh ra! Nếu không tôi sẽ dùng Thất Lôi Hủy Âm Sách này đấy!”

Năm mươi Thần Chết nhìn qua nhìn lại, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ và xem thường.

Tôi cau mày giận dữ quát to:

“Mau thả người phụ nữ của tôi ra! Một khi Thất Lôi xuất ra, Quỷ Thần vái lạy, hủy âm diệt dương, nghìn dặm tiêu tan! Còn không mau tránh ra!”

Một Thần Chết trợn mắt hét lớn:

“Chưa từng nghe qua cái gì là Thất Lôi Hủy Âm! Người nói dốt!”

Tôi cắn môi, nhìn Tiểu Mi, hét to:

“Đó là người kiến thức nông cạn! Có gan thì cứ chém đi! Một khi Tiểu Mi chết, tôi sẽ theo đó tung ra cáp Thất Lôi hủy âm, một roi sẽ làm người hèn bay phách tán! Sau đó tôi về âm phủ đoạt lại hồn phách Tiểu Mi là được!”

Thần Chết sứt miệng cười ha hả:

“Ta xem người khoác lác được bao lâu!”

Đôi mắt Tiểu Mi ầng ậng nước nhìn tôi, nhẹ nhàng lắc đầu.

Dũng khí tôi tăng gấp trăm lần, tôi cười lớn:

“Tôi đếm đến ba sẽ xông vào! Tất cả các người cùng bị hủy diệt đi!”

Good...

Ta đến đây, nữ thần của ta.

NGUYỆT LÃO

Cửu Bả Dao
dtv-ebook.com

Phần IV - Chương 29 - 30 - 31

PHẦN 4 - CHƯƠNG 29

“MỘT!”

Tôi đếm to, sợi tơ hồng Thất Duyên trong tay phát sáng.

Thần Chết ai ai cũng cảnh giác sợ hãi, lại càng không thể tin được mà nắm chặt lưới hái trong tay.

“HAI!”

Tôi nhìn Tiểu Mi rồi mỉm cười, từ trong đôi mắt Tiểu Mi, hai hàng nước mắt chảy xuống.

Tạm biệt, cô dâu của tôi.

“BA!”

Tôi cười lớn, kéo theo dây tơ hồng Thất Duyên xông vào biển đao của Tử Thần.

“Mọi người nhanh tránh ra! Đó thực sự là Thất Lôi Hủy Âm Sách!”

Một Thần Chết hét lên, ném đi lưới hái, chạy khỏi biển đao.

Tiếng thét này giống như quả bom phát nổ giữa biển đao, tất cả Thần Chết đều hoảng hốt lúng túng bỏ chạy, tôi vừa cười lớn vừa xông vào giữa đám Thần Chết đang tán loạn, ôm chặt Tiểu Mi.

“Nhanh dẫn em đi!” Tiểu Mi khóc vì vui mừng.

“Được! Trước hết anh thay em buộc lên sợi tơ hồng này!”

Tôi đem sợi tơ hồng Thất Duyên buộc lên ngón tay của Tiểu Mi, rồi liếc nhìn vị Thần Chết lúc này vừa thét lên.

Đúng là “Người phụ nữ tóc dài” đã báo tin tức cho tôi.

Thực sự rất cảm ơn!

“Sợi dây tơ hồng này...” Tiểu Mi nhìn dây tơ hồng Thất Duyên trên tay nói:

“Sợi dây tơ hồng này có chút kỳ lạ, không giống lắm so với trước kia.”

“Xin lỗi.”

Tôi nhìn Tiểu Mi đang thắc mắc nói:

“Đã đến lúc chúng ta chia xa nhau rồi.”

“Đây là ý gì?”

Trong mắt Tiểu Mi tràn ngập nỗi bất an.

“Hãy quên anh đi, ở nơi xa có một người đàn ông đáng để cho em phó thác bầy kiếp đang đợi em.”

Tôi giữ chặt Tiểu Mi, quay đầu đi không dám nhìn vào mắt cô ấy.

Tôi nhìn đoàn Thần Chết bao vây xung quanh tôi, ai ai cũng hoài nghi không hiểu vì sao “Thất Lôi Hủy Âm Sách” lại được buộc lên tay Tiểu Mi.

Tôi biết không thể nói dối được nữa, thế là gọi lớn:

“Đến đây đi! Dù sao các người cũng không thể làm hại Tiểu Mi được nữa, nhanh đến lấy hồn phách của ta đi!”

Năm mươi Thần Chết ra sức chửi lớn:

“Chém cả hai luôn!”

Nhìn vào đám hồn ma đang tạo thế vây quanh tôi thành hai vòng, lúc này nổi lên một trận gió lạnh làm người ta phải khiếp sợ, giữa đất trời nồng đượm mùi sát khí lạnh lẽo, Thần Chết, tôi, Tiểu Mi ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy hàng nghìn Thần Chết tập trung lại trên bầu trời Phố Lý, ai ai cũng mang sắc mặt nặng nề bi thương, chờ đợi tiếng khóc gào của đất trời.

“Đoàng...”

Dưới lòng đất phát ra tiếng rền vang, mặt đất rung động! Giống như tiếng nứt vỡ của vỏ trứng!

Tiếng thét của Tiểu Mi, tiếng kêu gào sợ hãi của tất cả mọi người, dường như cùng lúc hòa theo âm thanh tiếng kính vỡ.

Cơn gió lạnh lẽo len lỏi điên cuồng khắp nơi, tiếng “vi vu” cuốn theo đất đá bay mù trời, phụ họa cùng sự cuồng điên của đất trời.

Một bể cá lớn bảy thước bay vào thẳng cửa sổ của ngôi nhà, nặng nề đập xuống vỡ cả nền nhà.

“Bùm!”

Tiếng nổ nặng nề phá hủy liền ba ngôi nhà, một bình ga mang theo ngọn lửa bay ra khỏi ban công, va phải chiếc đàn piano giữa không trung tạo thành một quả cầu lửa.

Tiểu Mi ôm đầu, co người lại trong lòng tôi, bị dọa cho sợ đến không dám lên tiếng, còn hàng quà bánh trước mặt chúng tôi bị sức mạnh to lớn vô hình đánh sập, đè bẹp, chỉ còn một chú mèo mướp đứt đuôi kịp thời chạy thoát.

“Thật đáng sợ!” Một Thần Chết than thở nói.

Tôi ôm Tiểu Mi, nhìn những viên gạch trong phút chốc tốc khỏi mái, những người nhanh nhạy nhảy qua cửa sổ để thoát thân, những người không kịp tỉnh ngủ, đầu bị trấn nhà hay cột kèo lấy mạng, hoặc bị kẹt trong những mảng xi măng vỡ, Thần Chết cũng nhìn đến há hốc mồm.

Khách sạn bên cạnh Tiểu Mi cũng không thể may mắn thoát khỏi, giống như người già bất lực mà khụy xuống, rũ sụp đổ ngay trên đầu chúng tôi.

Nhưng đá thép xung quanh Tiểu Mi lại méo mó, bật ra một cách kỳ lạ, giống như có một bức tường thần kỳ vừa mạnh vừa có lực bảo vệ lấy Tiểu Mi, nhất định là uy lực của tơ hồng Thất Duyên!

Nhân sự hỗn loạn, tôi nắm bắt thời cơ nói với Tiểu Mi:

“Nhìn thấy chưa? Từ nay về sau sẽ không còn ai có thể làm hại em được nữa.”

Tiểu Mi mở mắt ra, nhìn những mảnh gạch đá bị bật ngược ra khỏi người cô ấy kinh ngạc nói:

“Chuyện này là sao?”

“Đúng vậy! Thật kỳ lạ!”

Một Thần Chết không có khuôn mặt kinh hãi kêu lên:

“Trên người của cô gái đó có đồ vật bảo vệ!”

Tôi quét mắt nhìn quanh những Thần Chết đang ngạc nhiên thắc mắc:

“Tiểu Mi, sợi dây tơ hồng này rất đặc biệt, nó là tơ hồng Thất Duyên do Chức Nữ dùng máu và nước mắt để dệt nên, một khi buộc nó lên, trời đất vạn vật đều không cách nào ngăn cản tình yêu của em với người đàn ông ở đầu dây kia, vì thế, giờ là lúc anh và em nói lời tạm biệt rồi.”

Tiểu Mi mở to mắt, nhìn sợi tơ hồng trên tay, “oa” tiếng khóc vang lên, tiếp đó, một cái tát dán lên khuôn mặt vô hình của tôi.

“Anh có bệnh à! Hu hu hu... Tại sao lại đẩy em cho người khác...”

Tiểu Mi vừa phần nộ vừa đau lòng.

Trong lúc trời đất đang sụp đổ, năm mươi vị Thần Chết vừa chờ đợi đáp án của tôi, vừa mài dao.

“Anh cũng không muốn như vậy, nhưng anh không thể để em chết vì anh, để em đi đâu thai chuyển thế một cách kỳ quặc vì anh” Tôi sờ sợi dây tơ hồng Thất Duyên, không có cách nào đành nói: “Thật đúng là vận mệnh trên người, lúc còn sống anh không được Nguyệt Lão chúc phúc, lúc chết rồi lại phải tiễn biệt người mình yêu nhất.”

“Hãy quên anh đi!” Tôi nắm chặt bàn tay, nói lớn: “Sợi dây tơ hồng này là hạnh phúc của em! Em đừng vì một người ngốc nghếch đã chết mà buồn nữa! Hãy vì bản thân em, vì bố mẹ em, cũng là vì anh mà đi tìm hạnh phúc ình!”

Tiểu Mi khóc không thành tiếng, gục xuống đất nói:

“Anh đã nói là sẽ lấy em mà...”

Đúng vậy...

Tôi từng nói.

Tôi hôn lên tóc Tiểu Mi:

“Biết đâu, có lẽ qua mấy trăm năm nữa, chỉ là muộn một chút... Anh sẽ đợi em đi hết quãng đời hạnh phúc trong bảy kiếp... Rồi sẽ có một ngày, anh nhất định lấy em.”

Nước mắt tôi rơi xuống trên tóc Tiểu Mi, tôi khẽ nói:

“Hãy đi tìm hạnh phúc ình, anh đợi em bảy trăm năm.”

Đi đi.

Người anh yêu nhất.

Cô dâu của người khác.

PHẦN 4 - CHƯƠNG 30

Đất trời rung chuyển, vạn đá xuyên mây.

Tình yêu, vào thời khắc này...

Là mạnh mẽ nhất.

Mà tôi, là một Nguyệt Lão.

Một Nguyệt Lão sắp mất đi người mình yêu thương nhất.

“Hát lại một lần... Hát lại một lần nữa bài hát đó được không?”

Tiểu Mi khóc, ng ẫ trong trong lòng tôi thút thít, bất chấp thế giới xung quanh chúng tôi đang bị hủy diệt.

“Chân mệnh thiên tử của em là một nhà âm nhạc, anh ấy sẽ sáng tác một vạn bài tình ca cho em.”

Tôi nhìn Tiểu Mi:

“Anh ấy sẽ thương em, yêu em, thay em đỡ đạn.”

Tiểu Mi khép mắt lại nói:

“Em muốn nghe thêm một lần cuối, ghi nhớ lại mỗi một nốt nhạc, bảy trăm năm sau, em sẽ tìm được anh.”

Tôi cười lớn:

“Vậy thì anh hát thêm một lần nữa, các anh em Th ần Chết, cho tôi thêm ba phút!”

Tầng tầng lớp lớp Thần Chết bao vây quanh chúng tôi, tôi tuyệt đối không thể nào thoát được.

Một Thần Chết thờ dài nói:

“Người hát đi, nhưng chốc nữa người sẽ bị hồn bay phách tán, nói cái gì mà bày kiếp với bảy trăm năm...”

Tiểu Mi hít một hơi, mở to mắt nhìn tôi, chầm chậm nói:

“Anh lại gạt em nữa.”

Tôi chớp mắt nói:

“Em xem miếng pha lê này.”

Tôi lấy ra từ trong người miếng pha lê màu vàng r ấ nói:

“Đây là đá Kim Giáp bảo vệ linh hồn, bất kể Quỷ Thần nào cũng không làm hại được anh.”

Về mặt Thần Chết ai ai cũng bị đả kích, nhưng đều không nở vạch trần lời nói dối của tôi.

Tiểu Mi lau đi nước mắt, phì cười:

“Em không tin, là anh không muốn em lo lắng, đúng không? Thực ra anh lại muốn bỏ rơi em l ần nữa, đúng không?”

Tiểu Mi nói xong, cứ như vậy lại vùi mặt vào lòng tôi.

Tôi lắc đầu, ôm Tiểu Mi, khẽ hát...

“Hôm nay là l ần thứ một trăm anh c ầu hôn, cho em một bất ngờ.”

Chàng trai đứng dưới gốc cây to.

“Bất ngờ?”

Cô gái c ãm lấy ô che.

“Anh thực sự rất yêu em.”

Chàng trai lấy ra bó hoa tươi ã ã được giấu sau gốc cây từ trước:

“Em biết vì sao phim tình cảm hay ã ãng lòng người hay không?”

“Anh nói xem?”

Cô gái chờ ãng màn biểu ãn của chàng trai.

“Là vì có nhạc nền, không có âm nhạc, tất cả ã ãu không hay nữa.”

Chàng trai cười:

“Vì thế, anh viết một bài hát cho em, có nhạc nền, hôm nay chắc em sẽ ã ãng ý với anh.”

“Thật không? Nghe xem sao ã ã.”

Cô gái nhìn chàng trai trong màn mưa.

“Em ã ã ãn, nhẹ nhàng bước vào cuộc ã ãi anh.

Trời cao tặng anh một món quà, ã ã chính là em.

Nhẹ nhàng tựa vào lòng anh, anh muốn nói với em rằng.

Vợ ời, anh yêu em.

Em ã ã ãn, nhẹ nhàng bước vào cuộc ã ãi anh.

Nhìn vào ã ãi mắt em, lắng nghe tiếng em nói, anh như bay, bay vào thế giới diệu kỳ.

Anh muốn ôm chặt lấy em biết bao nhiêu.

Hát bài hát về em, hát bài hát về em.

Những hình ảnh kỷ ức tràn về

Đặt bàn tay của em lên ngực.

Nhẹ nhàng sưởi ấm trái tim anh.

Thích đôi mắt của em, thích sự ân cần của em, thích cảm giác có em bên cạnh, thích sự dịu dàng của em, thích sờ lên đôi tai bé nhỏ của em.

Câu chuyện có em, một người là anh có em.

Vậy thì ở đây anh hát thêm lần nữa.

Đằng sau hạnh phúc là sự dịu dàng bất tận.

Để anh lấy hết can đảm đích thân nói với em...

Lấy anh nhé, lấy anh nhé.

Kẻ ngốc hạnh phúc của em.

Giao cho anh hạnh phúc cuộc đời em.

Nhiều nhất như lấy kẻ tâm thần.

Lấy anh nhé, lấy anh nhé.

Hãy nhẹ nhàng chần chậm đưa bàn tay em cho anh.

Căn phòng bếp đừng trống vắng mãi nữa.

A Khổ cũng cần có người bên cạnh.

Như vậy mà lấy anh nhé!

Lấy anh nhé, lấy anh nhé.

Kẻ ngốc hạnh phúc của em.

Niềm vui sướng dâng lên khóe mắt anh.

Lẽ nào em không nhìn thấy sao?

Lấy anh nhé... (*)”

(*)Các bạn có thể nghe bài hát: “Lấy anh nhé” ở những link này

[s:// .youtube.com/watch?v=3SxhnuV1-jU](https://www.youtube.com/watch?v=3SxhnuV1-jU)

[.tudou.com/programs/view/bWpTEtnzyzM](http://www.tudou.com/programs/view/bWpTEtnzyzM)

Tôi hát như vậy, lòng ngực ướt một mảng.

Cứ như vậy hồn phách tiêu tan đi.

Mang theo nước mắt người con gái tôi yêu, hồn phách tiêu tan đi.

“Sẽ có một ngày, em gả cho anh.”

Tiểu Mi nói, không còn khóc nữa.

“Anh biết.”

Tôi nhéo mũi cô ấy nói:

“Tạm biệt, cô dâu bảy trăm năm sau của anh.”

“Vậy chiếc nhẫn này em giữ lại trước.”

Tiểu Mi sờ chiếc nhẫn, cười bi thương.

“Giống như em nói, có một số chuyện, vạn năm cũng không thể thay đổi.”

Tôi khóc rồi sao?

Tôi không khóc, tôi cười rất mãn nguyện.

Câu chuyện có thể có kết thúc như vậy, đã làm tôi được an ủi vượt ngoài mong đợi.

“Tạm biệt.”

Tôi buông Tiểu Mi ra, đi về hướng lưỡi hái đoạt hồn phách của Thần Chết.

Tôi không quay đầu, tôi không nhẩn tâm.

“Ra tay đi, cảm ơn các người.”

Tôi nhắm mắt, miệng vẫn mang nụ cười.

Thần Chết đưa lưỡi hái lên nói:

“Xin lỗi, lệnh Trời khó cãi, chúng ta chỉ có thể để người đến tội.”

Tôi gật đầu, chuẩn bị chết thêm lần nữa.

“Chém!”

“Không được chém!”

PHẦN 4 - CHƯƠNG 31

Lưỡi hái rơi xuống mặt đất.

Tôi suýt chút nữa cười lên, bởi vì trên lưỡi hái găm một mũi tên.

Chỉ có Quỷ Thần mới đối đầu được với Quỷ Thần.

“Thần Cupid...”

Tôi nói lầm bầm, ngẩng đầu lên.

Trên bầu trời tối tăm quỵ dị, những đôi cánh trắng của Thần Cupid điểm sáng lên như những ngôi sao lấp lánh, ai ai cũng lấp tên giương cung, tôi đoán... Có khoảng vài trăm Thần Cupid!

“Đứng yên! Không được cử động!”

Thần Cupid dẫn đầu hét lớn, bay bên cạnh ông ấy là một cô gái xinh đẹp.

Tiểu Thư Màu Hồng.

“Gió rất lớn rất thuận! Lại đúng lúc gặp được Thần Cupid biết nói tiếng Trung!”

Tiểu Thư Màu Hồng giang tay nói lớn, vẻ mặt vui sướng vô cùng.

“Cám ơn cậu! Có đi đâu không cần nữa rồi!”

Tôi nói to:

“Đừng làm khó cho Thần Chết! Tớ đã buộc lên dây tơ hồng Thất Duyên cho Tiểu Mi rồi!”

Tiểu Thư Màu Hồng sững sờ, đoàn Thần Cupid bên cạnh cô ấy cũng sững sờ.

Những Thần Chết trước mặt cũng sững sờ, sau đó hô lớn:

“Anh em trên trời nhanh đến giúp chúng tôi!”

Ba nghìn Thần Chết thu hồn nạp phách đã ở sẵn giữa không trung lập tức cùng sà xuống, cùng với đoàn Thần Cupid hình thành nên cục diện đối lập nhau, tình hình giằng co căng thẳng.

“Các người không nên can thiệp vào thế hệ Thần của chúng ta!”

Thần Chết trưởng lão nghiêm nghị nói, chỉ huy những Thần Chết khác giương đao hộ thân.

“Tình yêu không có biên giới!”

Một Thần Cupid gốc Hoa nói lớn, một Thần khác cũng nói:

“Tiểu Thư Màu Hồng xa xôi ngàn dặm đến nhờ chúng tôi giúp đỡ, không có trao đổi, chỉ có thỉnh cầu tình yêu! Chúng tôi không có lý do chối từ!”

Thần Chết trưởng lão gào lên:

“Không được quấy rầy chúng tôi đang lúc chấp hành nhiệm vụ quan trọng! Chuyện lần này không có chút liên quan gì đến hệ Thần ở phương Tây các người! Mọi người nhanh chóng loạn đao chém chết Nguyệt Lão kia, sớm quay về với cương vị thu hồn của mình!”

Thần Cupid dẫn đầu lập tức giương cung hét lớn:

“Các người dám?! Chúng ta sẽ bắn các người thành tổ ong!”

Tôi đúng là thụ sủng nhược kinh.

Tiểu Mi ôm lấy tôi từ đằng sau, lo lắng chờ đợi.

Chờ đợi đi đâu gì?

Mẹ kiếp! Tôi không biết...

(Nguyên văn: “Fuck, I don't know...”)

Hàng trăm Thần Cupid giương cung nhắm về hướng đoàn Thần Chết đông nghịt kia.

Số lượng Thần Chết nhiều gấp mấy lần Thần Cupid, nhưng khoảng cách đôi bên tương đối lớn, có lợi cho việc bắn tên của Thần Cupid, cho dù Thần Chết có xông vào công kích chém giết nhóm Thần Cupid thì trước lúc đó Thần Chết nhất định cũng đã hao binh tổn tướng một lượng lớn.

Thần Chết trưởng lão vô cùng rõ về điểm này, xem ra ông ấy vô cùng sốt ruột, bởi vì “Kế hoạch 921” quan trọng hơn rất nhiều so với việc cá nhân nhỏ nhặt này, nếu như không thể đúng giờ hoàn thành việc thu nhận hồn phách cũng như nếu thất bại, nhất định sẽ có hình phạt nghiêm khắc đang đợi ở đằng sau.

“Khốn kiếp! Thần Chết bọn ta làm việc! Rốt cuộc liên quan đến gì đến các người?!”

Thần Chết trưởng lão kích động quát lớn.

“Tình yêu không có biên giới!”

Thần Cupid đáp lớn.

“Đừng ép ta! Chúng ta đông gấp mấy lần các người!”

Thần Chết trưởng lão dương tay lên. E rằng chỉ một cái phất tay sẽ có một trận đại chiến xảy ra.

“Chúng ta có cung tên!”

Ánh mắt của Thần Cupid dẫn đầu cũng sắp bốc lửa.

Tôi thực sự không nhẫn tâm nhìn nhiều Thần Cupid như vậy hi sinh vì tôi.

Dù sao Tiểu Mi cũng sắp gả làm vợ cho người khác rồi, tôi đã không còn có lý do tồn tại trong trời đất này nữa.

Cho nên.

“Cupid đại ca! Tiểu Thư Màu Hồng! Cảm ơn mọi người! Có đi đâu thực sự không cần khai chiến vì tôi!”

Tôi nhẹ nhàng thoát ra khỏi vòng tay Tiểu Mi, nhìn những Thần Chết bên cạnh gào lớn:

“Đến đi! Không cần khách khí!”

“Anh nói dối!”

Tiểu Mi đấm một cú sau gáy tôi, gào khóc:

“Đã nói là bảy trăm năm sau gặp lại! Giờ có cơ hội anh lại không tránh đi! Anh lại không tránh đi!”

Tiểu Thư Màu Hồng hét lớn:

“Darlie! Tớ tình nguyện ở bên cậu bảy trăm năm! Cậu đừng làm chuyện dại dột!”

Tôi lắc đầu, tôi chỉ có thể lắc đầu, chần chập nhật lên nhìn lưỡi hái bị mũi tên tình yêu găm vào kia.

Tiểu Thư Màu Hồng vội gọi:

“Đừng mà! Cậu chỉ nghĩ cho Tiểu Mi! Chỉ nghĩ cho bản thân mình! Nhưng lại không nghĩ gì cho tớ! Tớ yêu cậu chẳng lẽ cậu không biết sao?! Đừng làm tớ đau lòng, tớ sẽ đi đâu thai đấy!”

Tôi nhìn Tiểu Thư Màu Hồng giữa không trung, khuôn mặt kinh hoàng và bị thương.

“Tớ mà đi đâu thai, nhất định rất đáng thương!”

Tiểu Thư Màu Hồng khóc, nước mắt rơi xuống trên mặt đất đang rung động.

Tôi biết.

Tôi biết.

“Xin hãy buông tha cho tôi.”

Tôi vút lưỡi hái xuống, yếu ớt nói.

“Trưởng lão, thời gian sắp đến rồi, lỡ như xảy ra chiến tranh, số lượng Thần Chết không đủ, chỉ e...”

Người phụ nữ tóc dài lo lắng nói.

“Khốn kiếp!”

Thần Chết trưởng lão cố gắng bình tĩnh hô lên:

“Giải tán! Nhanh về làm nhiệm vụ của mình! Sau này từ từ sẽ tính sổ với các ngươi!”

Ba nghìn Thần Chết dường như thở phào nhẹ nhõm, một lúc sau thì giải tán.

“Cám ơn.”

Thần Cupid dẫn đầu vẫy tay tạm biệt với Thần Chết trưởng lão, nhưng chỉ thấy Thần Chết trưởng lão tức giận quay đầu rời đi.

Động đất đã dừng lại.

Hết thảy những hỗn loạn cũng tạm thời tĩnh lại.

Tiểu Thư Màu Hồng bay đến bên cạnh tôi, nhìn dây tơ hồng trên tay Tiểu Mi.

“Tớ giao anh ấy cho cậu.”

Tiểu Mi lau đi nước mắt, đẩy tôi qua cho Tiểu Thư Màu Hồng.

“Tớ thay cậu bảo quản bảy trăm năm.”

Tiểu Thư Màu Hồng cầm chặt tay tôi.

“Anh ấy rất ngoan, lại hay nói linh tinh, cậu chăm sóc cho anh ấy nhiều một chút.”

Tiểu Mi cúi đầu, giọng nói nhỏ nhẹ như muỗi kêu.

“Anh ấy rất ngoan, lại hay nói linh tinh, tớ sẽ giúp cậu chăm sóc cho anh ấy.”

Mũi của Tiểu Thư Màu Hồng cũng đỏ lên.

Tôi nhìn Tiểu Mi nói:

“Bảy trăm năm sau, gặp nhau dưới gốc cây trong rừng Quán Vũ, anh lại hát một lần nữa cho em nghe, để lần nữa được nghe lại lời em hứa.”

Tiểu Mi che mặt quay người bỏ chạy, dây tơ hồng trên bàn tay trái sáng lên lấp lánh trong màn đêm.

“Nhất định phải hạnh phúc nhé!”

Tôi tự mình lầm bầm.

Nhất định...

Tiểu Thư Màu Hồng kéo tôi, cùng với Thần Cupid chầm chậm bay qua đại dương.

Có lẽ, đây là sự bắt đầu của việc chạy trốn.

Chạy trốn bao lâu?

Không biết, nhưng tôi nghĩ, tôi sẽ mất một thời gian dài không được nhìn thấy Tiểu Mi.

Tôi ở giữa bầu trời sao nhìn Tiểu Thư Màu Hồng bên cạnh, dường như cô ấy rất kích động, nắm chặt lấy tay tôi.

“Cám ơn cậu.”

Tôi nhìn Tiểu Thư Màu Hồng.

“Cám ơn những thiên sứ này chứ.”

Tiểu Thư Màu Hồng nghịch đầu sợi chỉ trên chiếc sườn xám.

Các Thần Cupid thi nhau gật đầu chào hỏi với tôi, đôi cánh trắng tuyết lướt qua bầu trời đêm.

“Chào mừng đến với thế giới phương Tây!” Thần Cupid nói.

(Nguyên văn: “Welcome to our West world.”)

Thân là Nguyệt Lão, tôi lại tự mình cắt đứt dây tơ tình của mình.

Thân là Nguyệt Lão, tôi lại dựa vào sự giúp đỡ mạnh mẽ từ Thần Cupid.

“Cám ơn tất cả các bạn, những người bạn của tôi.” Tôi nói.

(Nguyên văn: “Thank you all, my friends.”)

Có lẽ, tôi nên bắt đầu luyện tập bắn cung.

NGUYỆT LÃO

Cửu Bả Dao
dtv-ebook.com

Hậu ký (Hết)

HẬU KÝ

“TRONG MIỀN KÝ ỨC XA XÔI ẤY.”

“Cung tên của cậu đâu?”

Tôi tò mò hỏi, lại tiếp tục gõ bàn phím.

“Không có, vẫn là dùng dây tơ hồng như xưa.”

Một chàng trai toàn thân đen kịt, mang theo mùi cháy khét, ngồi trên cây đại thụ bên ngoài cửa sổ.

Có lẽ, bạn có thể gọi anh ấy là “Darlie”.

“Vì sao?”

Tôi cần cốc cà phê trên bàn lên, thêm vào ba muỗng sữa nguyên kem.

Darlie cười nói:

“Thần Cupid đã cố gắng thương lượng để giới Nguyệt Lão đặc xá cho tớ.”

Tôi ngửi mùi hương của cà phê, nói:

“Thật không ngờ.”

“Đúng vậy, thật không ngờ, tớ đã ở nước Mỹ và Châu Âu hai năm mới đợi được sự đặc xá cho vận mệnh.”

Darlie thở dài một tiếng.

Tôi nhìn Darlie mơ màng, tan chảy vào trong hương cà phê nóng.

“Tiểu Mi thì sao?” Tôi quan sát Darlie.

“Trong lệnh đặc xá có quy định rằng tớ không được tiếp cận với cô ấy, có đi đâu, tớ nghe Dao Thái Rau nói Tiểu Mi sống rất hạnh phúc.” Darlie nói tiếp: “Vậy là tớ yên tâm rồi.”

Darlie nhìn về nơi xa, tay đang nghịch sợi dây tơ hồng.

Tôi gật đầu, nhìn Darlie, rồi lại nhìn người con gái xinh đẹp bên cạnh cậu ấy.

Người đẹp mặc sườn xám màu hồng, đang dùng đưa đôi chân nhỏ.

“Câu chuyện này thế nào?”

Tiểu Thư Màu Hồng nói ngọt.

“Nói như thế nào nhỉ, tuy phong cách không giống với những tiểu thuyết tớ viết trước kia, nhưng, đây là một câu chuyện hay, tớ sắp xếp lại, muộn một chút mới đưa được lên mạng.”

Tôi uống cà phê, nhin không được bèn nói:

“Không ngờ hai cậu đến tìm tớ.”

Tiểu Thư Màu Hồng kéo Darlie nói:

“Hi vọng câu chuyện này, có thể khơi gợi lên đi đâu gì đó.”

Tôi nhún vai:

“Nhắc nhở mọi người quý trọng người thương yêu bên cạnh?”

Darlie cười thành tiếng:

“Cứ xem như là một câu chuyện tình yêu bình thường vậy!”

Tôi nhìn màn hình máy tính, chuẩn bị làm cái kết.

“Còn có gì cần bổ sung nữa không?” Tôi ngừng gõ bàn phím hỏi.

Tiểu Thư Màu Hồng hôn nhẹ Darlie, Darlie cười.

“Không có.”

Tôi cũng cười, rồi gõ vào máy tính...

“Có những tình yêu, sau khi chết đi vẫn vĩnh hằng như xưa, có những tình yêu, sau khi chết đi mới thực sự bắt đầu.”

Tôi không biết bảy trăm năm sau, Darlie có đợi được Tiểu Mi hay không, cũng không biết được bảy trăm năm sau, mối quan hệ tay ba kỳ lạ này sẽ trở nên thế nào.

Tôi không biết.

Nhưng tôi tin vào tình yêu.

Lẽ tình nhân vui vẻ.

THE END